VLĂSTARUL MINȚII
JOCUL
virtual project

JOHN SAUL

VLĂSTARUL MINȚII

EDIȚIA I

Original: *Brainchild* (1985)

Traducere din limba engleză:
CORNELIA BUCUR

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
1997

„Valerie se încruntă și făcu un pas înapoi, neliniștită. Ce tot spunea? Hoți? Criminali? Păreau elucubrațiile unui nebun.

— K-Kate nu-i aici, se bâlbâi ea, dând înapoi spre ușă. Dacă pe ea o cauți, a ieșit în oraș.

Intrase și reușise să închidă ușa pe jumătate, când Alex se aruncă înainte, izbind ușa cu toată greutatea și răsturnând-o pe Valerie la podea. Ușa se lovi violent de perete.

Valerie încercă să scape de-a lungul coridorului pardosit cu gresie roșie de carieră, dar era deja prea târziu.

Degetele lui Alex i se încleștară în jurul gâtului și începură să strângă.

— Venganza… murmură el.”

• PROLOG •

Soarele de sfârșit de august strălucea pe deasupra dealurilor arse, cu o intensitate tipică zonelor sudice. Spre sud, își spuse adolescentul de șaisprezece ani, strecurându-se printre tufele ce acopereau ranchul întins al tatălui său, spre sud ar fi trebuit să se îndrepte de mult, el și ai lui.

Tatăl insistase să rămână.

Întregul an, de când se semnase Tratatul de la Guadelupe Hidalgo, părinții dezbătuseră pe furiș subiectul.

— Or să ne gonească, spusese mama, nu o dată.

O spusese din nou în dimineața aceasta. Înaltă și dreaptă, stătea așezată pe un scaun cu spetează de lemn, la umbra peretelui estic al haciendei, îmbrăcată, ca de obicei, în negru, în ciuda căldurii de dimineață. Mâinile prelungi, cu degete suple, care nu trădau nimic din ceea ce probabil simțea, lucrau fără să se întrerupă la broderia cu care își umplea zilnic câteva momente, când munca din hacienda i-o permitea. Tatăl însă clătinase din cap, așa cum făcea aproape în fiecare zi.

— La Los Angeles s-au ținut de cuvânt față de hispanici. Or să o facă și aici.

Ochii Doñei María sclipiseră nerăbdători și buzele i se strânseseră, dar, când vorbise, o făcuse cu respectul pe care i-l acordase întotdeauna soțului său și pe care le învățase și pe fiicele ei să îl acorde atât tatălui, cât și fratelui lor.

— La Los Angeles nu au găsit aur. Pământul nu are nicio valoare. De ce să nu se țină de cuvânt? Aici însă, chiar dacă nu e aur, tot or să ia pământul. În San Francisco sosesc în fiecare zi nave și orașul e plin. Unde să se ducă?

— Spre câmpurile aurifere, insistase Don Roberto de Meléndez y Ruiz, dar Doña María nu făcuse altceva decât să clatine din cap.

— Cei mai mulți se vor îndrepta spre câmpurile aurifere. Dar nu toți, Roberto. Unii se vor gândi la viitor și vor opta pentru pământ. Aceia vor veni aici. Și atunci, pe noi cine ne va apăra?

— Prezidiul de la Monterey…

— Prezidiul e al lor acum. Războiul s-a terminat, iar noi am pierdut. Trupele noastre s-au întors în Mexic, iar noi ar trebui să

facem la fel.

— Nu! replicase Don Roberto. Noi nu suntem mexicani, suntem californios. Casa noastră aici e. Am construit hacienda asta și avem dreptul să rămânem aici! Și aici vom sta!

— Vom sta, atunci, spusese Doña María pe un ton deodată placid. Dar hacienda nu va mai fi a noastră. Ranchul ne va fi luat. Vin oameni noi, Roberto, și nu ne putem opune.

Și iată-i că veniseră în această după-amiază.

Din vârful dealului, la două sute de metri depărtare, băiatul văzu escadronul de cavalerie a Statelor Unite apărând la orizont și făcându-și drum, fără grabă, către zidurile spoite ale haciendei. Atitudinea lor nu avea nimic amenințător, și totuși băiatul simțea primejdia. În loc să se suie pe cal și să gonească spre casă, el legă animalul de un copac, dincolo de creasta dealului, și se piti în tufișuri. Își văzu tatăl așteptând în fața porții deschise. Aproape că îl auzea oferindu-le ospitalitatea casei sale. Călăreții nu intrară. Escadronul așteptă ca unul din băieții de la grajd să aducă tatălui său un cal. Don Roberto încăleca și grupul, cu el în mijloc, porni înapoi pe drumul îngust care ducea spre satul de misionari, la doi kilometri depărtare.

Băiatul mergea cât putea de repede, dar nu destul. Nu exista decât un singur drum pe care toate instinctele îl avertizau să îl ocolească. Trebuia deci să își facă loc prin tufele încâlcite și uscate, ascunzându-se cum putea mai bine printre pâlcurile de stejari.

Văzu escadronul apropiindu-se de clădirea misiunii și, pentru o clipă, frica îl părăsi. Poate că îl duseseră pe tatăl său la o întâlnire cu comandantul.

Nu.

Escadronul depăși clădirea misiunii și se opri o sută de metri mai încolo, sub stejarul uriaș și în jurul căruia se dezvoltase inițial satul. Indienii se adăpostiseră sub ramurile lui puternice cu multe sute de ani înainte de sosirea părinților franciscani.

Pe neașteptate, băiatul înțelese ce aveau de gând soldații și că nu putea face nimic să-i împiedice.

Dar nu putea nici să plece. Trebuia să rămână, să privească.

În timp ce tatăl său ședea drept în șa, unul dintre soldați azvârli o frânghie pe după ramura cea mai de jos a copacului. Un altul legă mâinile lui Don Roberto la spate. Duseră apoi armăsarul până sub copac și înfășurară capătul liber al frânghiei în jurul gâtului lui Don

Roberto.

Din ascunzătoarea sa dintre tufe, băiatul încercă să zărească chipul tatălui său, dar acesta era prea departe, iar umbra stejarului de nepătruns.

Apoi unul dintre soldați plesni armăsarul cel negru peste coaste cu o cravașă; calul se ridică în două picioare, sforăind, și reveni cu tropot pe pământ. O clipă mai târziu totul se terminase.

Calul negru galopa pe drumul îngust spre hacienda, în timp ce trupul lui Don Roberto de Meléndez y Ruiz se legăna sub ramurile primitoare ale stejarului.

Escadronul de cavalerie se întoarse și porni, cu același pas leneș, înapoi pe drumul spre hacienda.

Copilul așteptă până ce soldații ieșiră din câmpul lui vizual, apoi parcurse ultimii cincizeci de metri până în vale. Privi intens la chipul tatălui său, încercând să citească în ochii morți ce ar fi trebuit să facă. Nici în grimasa contorsionată de durere, nici în ochii holbați, goi, nu se vedea nimic. Era ca și cum, nici măcar murind, Don Roberto nu ar fi înțeles ce i se întâmpla.

Dar băiatul înțelegea.

Se răsuci pe călcâie și se pierdu din nou printre tufe.

•

Era târziu după-amiaza; pe măsură ce soarele cădea spre orizontul vestic, umbre lungi își începeau goana peste vârfurile dealurilor. În depărtare, copilul văzu un banc de ceață formându-se deasupra apelor oceanelor.

La picioarele lui, ultimii dintre servitorii familiei sale părăseau hacienda prin porțile deschise, cu puțina avere strânsă în niște serapes vechi, cu ochii în pământ, ca și cum ar fi fost ei înșiși în primejdie dacă îndrăzneau măcar să privească la soldații ce stăteau de o parte și de alta a porții, în curte, la umbra zidului dinspre apus, adăpostindu-se de căldura mai puțin dogoritoare acum, mama sa ședea calmă pe un scaun, încadrată de cele două fiice; degetele îi alergau în continuare peste broderie. Din când în când, îi vedea buzele mișcându-se, adresând vorbe de rămas bun peonilor, fără ca vreunul din ei să-i răspundă; numai unul sau doi fură destul de curajoși ca să dea din cap în direcția ei.

În fine, ieși și ultimul dintre servitori și, la un semn al conducătorului lor, soldații închiseră încet porțile. Ofițerul se întoarse spre Doña María. Cuvintele i se auzeau perfect până pe

coasta dealului.

— Unde vă este fiul?

— E plecat, fu răspunsul ei. L-am trimis de-aici săptămâna trecută.

— Nu minți, Doña María. A fost văzut ieri.

Mama ridică glasul, iar copilul înțelese că vorbele îi erau adresate lui, în aceeași măsură ca și bărbatului din fața ei.

— Nu se află aici, señor. E la Sonora, în siguranță, printre ai noștri.

— O să-l găsim, Doña María.

— Ba nu. Nu-l veți găsi niciodată. Dar el vă va găsi pe voi. Noi nu ne temem de moarte, dar nu veți avea nimic de câștigat de pe urma morții noastre. Nu ne vom părăsi pământul, señor. Bărbatul meu a spus că vom rămâne aici și așa vom face. Voi ne veți ucide. Dar fără folos. Fiul meu se va întoarce și vă va găsi.

— Zău? întrebă conducătorul escadronului. Ridicați-vă, Doña María.

Sub ochii băiatului care urmărea scena de sus, de pe deal, mama se ridică în picioare. Inspirate de curajul ei, cele două fiice făcură la fel.

— Fiul meu vă va găsi, o auzi el spunând. Vă va găsi și vă va ucide.

Ofițerul făcu un semn scurt cu degetul spre zidul dinspre sud.

— Acolo.

Făcu un pas înainte, amenințându-le pe Doña María și pe fiicele ei cu baioneta fixată pe țeava puștii. Doña María rămase pe loc.

— Nu ne temem să murim, dar nici nu ne vom lăsa împinse ca vitele la tăiere.

Se întoarse și își puse lucrul de mână pe un scaun, apoi își luă fiicele de mână. Porni să traverseze curtea, cu pasul ferm și spatele drept ca întotdeauna.

Ajunse lângă zidul sudic, scăldat încă în lumina soarelui de după-amiază; acolo se întoarse și începu să se roage. Buzele i se mișcau. Copilul culcat pe coasta dealului închise ochii, murmurând aceleași cuvinte pe care știa că le rostește mama lui.

Prima împușcătură îi deschise cu brutalitate ochii. Clipi de două ori înainte de a se putea concentra asupra scenei din curte.

Mama lui stătea încă în picioare, cu capul sus și ochii deschiși, dar mâna dreaptă îi era încleștată la piept. O clipă mai târziu, sângele începu să i se scurgă printre degete și pe pieptul rochiei i se întinse o

pată stacojie.

Apoi liniștea după-amiezii fu spartă în mii de bucăți de țipetele îngrozite ale surorilor, amestecate cu pocnetele furioase ale puștilor, și un zgomot infernal se izbi de zidurile haciendei, rostogolindu-se peste câmpul de dincolo de ele.

Sora mai mică se prăbuși prima. Genunchii i se muiară; această simplă mișcare păru să concentreze focul asupra ei. Trupul îi zvâcni violent o clipă, izbit de gloanțe, apoi rămase nemișcat în praf. Fata mai mare țipă, întinzând brațele ca și cum ar fi vrut să-și ajute sora, dar se înclină și căzu cu fața în jos, pe când glasul puștilor se auzea din nou.

Doña María rămăsese singură în fața zidului. Înfruntă întregul escadron cu ochii larg deschiși, privind țevile puștilor cu seninătate.

— Nu vă folosește la nimic, spuse ea din nou. Fiul meu vă va găsi și vă va ucide. Nu ne vom părăsi pământul niciodată.

Apoi se prăbuși încet. Câteva secunde mai târziu, soldații își goleau puștile în trupul său fără viață.

•

Trecuse de miezul nopții când băiatul se furișă în jos de pe deal și intră pe porțile haciendei. Peste clădiri se așternuse o tăcere stranie; până și creaturile nopții păreau să respecte morții, în felul lor. Nu se zărea niciun soldat de gardă, după cum nimeni nu se ostenise să acopere cadavrele. Escadronul plecase de mult, în căutarea familiilor vechililor, pe care le aștepta aceeași soartă ca a familiei lui Don Roberto. Luna stătea atârnată pe cer și lumina ei argintie azvârlea umbre ciudate prin curte. În semiîntuneric, petele stacojii lăsate de sângele membrilor familiei lui păreau a nu fi mai mult decât niște urme cenușii pe peretele văruit. Paloarea morții de pe chipurile mamei și surorilor lui semăna cu pacea somnului. Băiatul rămase vreme îndelungată alături, rugându-se pentru sufletele părinților și surorilor sale. În cele din urmă, o dată cu ultima rugăciune, dădu la o parte și durerea.

Se schimbase și avea atâtea de făcut.

Își ridică mai întâi mama. Duse cadavrul afară din curte, pe deal, unde îl îngropă adânc în tufărișul des.

Alături de ea le îngropă pe cele două surori, după care se așeză și rămase așa toată noaptea, ca amorțit, retrăind ororile zilei care tocmai trecuse. Când lumina primilor zori începu să dilueze întunericul nopții, se ridică în picioare și mai privi o dată hacienda

care îi fusese cămin.

Amintirile, ca și cuvintele mamei sale, îi erau încrustate în suflet, tot așa cum sângele familiei și urmele gloanțelor ucigașe erau încrustate pe zidurile fermei. Nimic nu va șterge vreodată aceste imagini din mintea lui și nimic nu îi va înmuia ura din suflet.

Și nu va părăsi nicicând satul care îi fusese casă.

Pentru totdeauna, noapte de noapte, se va trezi din acest coșmar, tremurând.

Era întotdeauna același. Se afla pe dealul de lângă hacienda și urmărea măcelărirea familiei sale; auzea cuvintele mamei și știa ce avea de făcut.

Era adevărat? Se petrecuse oare totul așa cum revedea în vis? Împușcăturile. Țipetele. Petele stacojii de pe zidul văruit.

Coșmarul se întorcea noapte de noapte. Iar el știa ce avea de făcut…

• PARTEA ÎNTÂI •

• Capitolul 1

La Paloma era genul de oraș care absoarbe cu greu schimbările. Ascuns între înălțimile care înconjoară Palo Alto, crescuse lent timp de mai bine de o sută de ani, concentrat însă, ca întotdeauna, în jurul piațetei din fața vechii misiuni spaniole. Spre deosebire de altele la fel din California, clădirea misiunii din La Paloma nu fusese transformată în muzeu sau monument istoric, ci devenise sediul primăriei; clădirea adiacentă, pe vremuri o școală, era acum bibliotecă.

În spatele misiunii se găsea un mic cimitir, dincolo de care se întindea un grup de case dărăpănate, în care locuiau descendenții celor care înființaseră La Paloma. Aceștia continuau să vorbească între ei în spaniolă și își câștigau un trai mizer, ca servitori pe lângă acei gringos care puseseră stăpânire pe pământurile haciendelor cu generații în urmă.

Două străzi mai încolo, la intersecția drumului principal care traversa La Paloma cu potecile ce străbăteau râpele prin care era împrăștiat satul, se afla o bucată triunghiulară de pământ, dominată de un stejar imens. Bucata de pământ rămăsese neatinsă fiindcă primii locuitori, începând chiar cu preoții misionari, hotărâseră să lase stejarul în pace și să construiască drumurile pornind de sub el. Și lucrurile rămăseseră neschimbate. Străzile întortocheate ale satului nu aveau nici trotuare, nici borduri și, chiar când așezarea formată în jurul misiunii crescuse și dăduse pe dinafară, în ținutul pustiu și fără nume din jur, piațeta rămăsese centrul orașului.

Acum această zonă dimprejurul stejarului era cunoscută sub numele de Piața. Iar stejarul, sub ramurile căruia generații întregi de copii crescuseră, în care se cocoțaseră, de care își atârnaseră leagăne, în care își încrustaseră inițialele și pe care îl chinuiseră dincolo de limitele oricărei răbdări horticulturale, era acum împrejmuit cu un gărduț, înconjurat de o pajiște frumos tunsă, traversată de nenumărate poteci proiectate cu grijă, ca să pară întâmplătoare. Anunțuri discret amplasate cereau publicului să nu calce pe iarbă, să evite organizarea de picnicuri și să arunce gunoiul la coșurile frumos

vopsite în ocru, pentru a respecta tradiția spaniolă a orașului. Copacul însuși era împrejmuit cu un lanț și își avea propriul său anunț care îl proclama drept cel mai mare și mai bătrân stejar din California și interzicea atingerea lui sub orice formă, cu excepția reprezentanților autorizați ai Departamentului pentru Spații Verzi din La Paloma. Faptul că Departamentul consta în doi grădinari angajați cu o jumătate de normă nu era menționat nicăieri.

Căci automaticienii descoperiseră, în sfârșit, La Paloma.

La început, miile de oameni îngrămădiți în zona cunoscută sub numele de Silicon Valley își construiseră adăposturi pe câmpiile din jurul lui Palo Alto și al lui Sunnyvale. Micul, somnorosul La Paloma, ascuns între dealuri și râpe, dincolo de stejar, minunat loc de răgaz după soarele californian, la umbra eucaliptților înalți, înverzit de tufe și iarbă până aproape de vârfurile dealurilor pe care se mai întindeau încă pășunile pentru animale, era prea tentant pentru a mai rămâne ignorat multă vreme.

Primii care se mutaseră în La Paloma fuseseră cei din eșaloanele superioare ale producătorilor de computere. Hotărâți să se folosească de tot ce le oferea averea lor proaspăt acumulată pentru a conserva frumusețea nesofisticată a orașului, o conservaseră, într-adevăr, cheltuind sume uriașe pentru a face ca La Paloma să rămână un refugiu rustic, departe de restul lumii.

Răspunsul la întrebarea dacă această conservare fusese un lucru bun sau nu depindea de persoana căreia îi era adresată.

Pentru ultimii californios, afluxul de nou veniți însemna un număr mai mare de locuri de muncă. Pentru negustorii locului, el însemna mai mulți bani. Ambele grupuri se văzură deodată ducând un trai decent în locul vechii lupte pentru supraviețuire. Pentru alții însă, conservarea La Palomei însemna o schimbare radicală a unui întreg mod de viață. Ellen Lonsdale era unul dintre aceștia.

Ellen crescuse în La Paloma. Când se căsătorise, își convinsese soțul că La Paloma era locul ideal: un orășel liniștit, în care Marsh își putea deschise un cabinet medical, unde își puteau crește copiii în mediul ideal în care Ellen însăși crescuse. Marsh, care își petrecuse multe vacanțe aici, fusese de acord.

În primii zece ani după ce Ellen îl adusese pe Marsh în La Paloma, existența ei fusese într-adevăr ideală. Apoi începuseră să sosească producătorii de computere și orașul începuse să se schimbe. La început, schimbările fusese subtile; Ellen nici nu le observase decât

când fusese prea târziu.

Acum, în timp ce se strecura cu Volvo-ul negru prin traficul orașului într-o după-amiază de mai, Ellen se gândea că Piața, și copacul păreau să simbolizeze toate schimbările prin care trecuseră orașul și ea însăși. Dacă s-ar cunoaște adevărul, La Paloma nu ar mai părea la fel de atrăgător.

Existau, de exemplu, casele vechi – vile mari, construite cam la întâmplare de vechilii californios, în stilul haciendei de pe deal, considerată odată luxoasă. Acestea se renovau, în fine, recăpătându-și splendoarea originară. Nimeni nu pomenea însă de faptul că, nu o dată, splendoarea caselor nu reușise să aline nefericirea dinăuntrul lor și că, de cele mai multe ori, ele erau vândute de îndată ce se încheiau operațiunile de restaurare, fiindcă familiile pe care le adăposteau se destrămau, victime ale unui mod de viață mânat de tensiuni extrem de înalte.

Iar acum, Ellen se temea că același lucru se va întâmpla cu ea și cu familia ei.

Trecu de Piață, merse preț de două colțuri pe La Paloma Drive și intră în parcarea Centrului Medical. Acesta, ca și gardul din jurul Pieței și lanțul care înconjura stejarul, era un lucru pe care Ellen nu ar fi crezut să îl vadă vreodată în La Paloma.

Dar se înșelase.

O dată cu La Paloma crescuse și numărul pacienților lui Marsh, iar cabinetul său strâmt se transformase în Centrul Medical La Paloma, un spital mic, dar echipat cu tot ce-i trebuia. Ellen renunțase de mult să mai numere personalul, după cum renunțase să-i mai țină registrele contabile, așa cum făcea pe vremea când erau proaspăt căsătoriți. Marsh era nu numai directorul spitalului, ci și deținătorul a jumătate din stocul de acțiuni. Ca și orașul, familia Lonsdale prosperase. Peste două săptămâni aveau să se mute din căsuța de pe Santa Clara Avenue în casa mare și veche de pe Hacienda Drive, ai cărei proprietari intentaseră acțiunea de divorț încă înainte de a începe programatele reparații ale casei.

Ellen bănuia că unul din motivele pentru care dorise această casă – și trebuia să admită că și-o dorise mai mult decât Marsh sau decât fiul lor, Alex – era faptul că încerca să își găsească ceva de făcut, ceva care să-i îndepărteze gândurile de la propria ei căsnicie, care părea pe cale să se destrame, la fel ca multe altele în La Paloma, nu numai în rândurile noilor veniți, ci și al prietenilor ei din copilărie: mariaje

care începuseră cu atâtea speranțe, care păruseră să înflorească o vreme și care se sfârșeau acum din motive pe care niciunul din ei nu părea că le înțelege prea bine.

Valerie Benson, care într-o zi își dăduse pur și simplu soțul pe ușă afară și își anunțase toți prietenii că nu mai are putere să înghită obiceiurile proaste ale lui George, deși nu spusese nimănui niciodată care erau acele obiceiuri. Acum locuia singură în casa pe care o renovase cu ajutorul lui George.

Martha Lewis, care locuia împreună cu soțul, chiar după ce mariajul păruse încheiat, cu mulți ani în urmă. Soțul lui Marty, care o vreme se învârtise în cercurile înalte ale producătorilor de computere ca director de vânzări, căzuse în cele din urmă în alcoolism. Pentru ea, viața devenise o luptă continuă pentru întreținerea unei case pe care de fapt nu și-o mai puteau permite.

Cynthia Evans care, ca și Marty, încă trăia cu soțul ei, dar care îl pierduse în favoarea programului de optsprezece-ore-pe-zi-șapte-zile-pe-săptămână prin care prosperau și se îmbogățeau cei din Silicon Valley. Cynthia hotărâse în cele din urmă că, dacă nu-și putea petrece timpul cu bărbatul său, putea măcar să-i cheltuie banii, așa că îl convinsese să cumpere vechea ruină de la capătul lui Hacienda Drive și să-i dea mână liberă să o renoveze cum credea de cuviință.

Acum iată că și familia Lonsdale își găsise de lucru cu una din casele vechi. În următoarele două săptămâni, Ellen trebuia să se ocupe de repararea dușumelelor, a instalațiilor de apă, electrice și de zugrăvit, ceea ce spera să îi îndepărteze gândurile de la faptul că Marsh părea să lucreze mai mult ca niciodată și că, din ce în ce mai des, ei doi păreau să aibă opinii diferite asupra tuturor lucrurilor. Dar poate că până la urmă casa cea nouă avea să-i capteze interesul și astfel aveau să reușească să își repare o căsnicie care, ca atâtea altele, suferea de pe urma prea multor lucruri ce trebuiau făcute în prea puțin timp.

Parcă Volvo-ul între un Mercedes și un BMW și intră în sala de primire, cu zâmbetul pe față, hotărâtă să evite o discuție.

Avuseseră prea multe în ultima vreme, legate de prea multe subiecte. Trebuia să le pună capăt. Îi făceau rău ei, îi făceau rău lui Marsh și îi făceau rău lui Alex care, la șaisprezece ani, era mai sensibil la stările de spirit ale părinților decât crezuse Ellen vreodată că era posibil. Dacă ea și Marsh se certau acum, Alex sesiza asta după-amiază, de îndată ce intra pe ușă.

Barbara Fannon, asistenta care lucra cu Marsh încă de la început când, în urmă cu douăzeci de ani, înființaseră cabinetul, îi zâmbi.

— Tocmai a terminat o ședință și a intrat la el în birou. Să-l anunț că ați venit?

Ellen clătină din cap.

— Vreau să-i fac o surpriză. O să-i prindă bine.

Barbara se încruntă.

— Nu-i plac surprizele…

— Tocmai de-aia o să-i facă bine, îi replică Ellen, făcându-i cu ochiul și dorindu-și să nu fi existat aceste momente, când i se părea că Barbara îl cunoaște pe Marsh mai bine decât ea însăși. Nu trebuie să-l lăsăm pe domnul doctor să înceapă să se creadă prea important, nu? mai spuse ea și trecu mai departe, spre biroul soțului său.

Acesta era așezat la masa de lucru. Când își ridică privirea, lui Ellen i se păru că vede în ochii lui o sclipire de iritare, pe care o izgoni iute.

— Bună. Ce vânt te-aduce? Te credeam la casa cea nouă, pisând pe toată lumea la cap și cheltuind și ultimul bănuț.

În ciuda zâmbetului larg, Ellen simți înțepătura, apoi își spuse că s-a înșelat.

— Mă întâlnesc cu Cynthia Evans, îi răspunse ea, regretându-și imediat vorbele.

În opinia lui Marsh, Cynthia și Bill Evans reprezentau toate schimbările prin care trecuse La Paloma. Dintre averile nou acumulate, a lui Bill era printre cele mai mari.

— Nu te teme, adăugă ea. Nu cumpăr, doar mă uit.

Se întinse să-l sărute, dar nu primi răspuns. Se așeză pe canapeaua de la perete.

— Deși va trebui să facem ceva cu gresia de pe terasă, mai spuse. În mare parte e spartă, iar ce a rămas întreg nu se potrivește cu nimic.

Marsh clătină din cap.

— Mai încolo, decretă el. Am hotărât că, deocamdată, nu umblăm decât la strictul necesar pentru a face casa locuibilă.

— Știu, suspină Ellen. Dar de câte ori îmi povestește ce mai face la hacienda, mă înverzesc de invidie.

Marsh lăsă stiloul pe birou și se întoarse cu fața spre ea.

— Atunci poate că trebuia să te fi măritat cu un informatician de geniu, nu cu un doctor de țară, spuse el pe un ton în care Ellen nu

reuși să citească nimic.

În timp ce încerca să găsească un răspuns, privi în jurul ei prin încăpere. În ciuda protestelor lui Marsh, ea fusese aceea care insistase ca mobila să fie din lemn de trandafir.

— Nici ce ai aici nu s-ar putea numi chiar sărăcăcios, îndrăzni ea în cele din urmă, ușurată să vadă că Marsh îi răspunde cu un zâmbet.

— Nu. Ba chiar trebuie să recunosc că îmi place, deși dacă uneori mă ia cu frig când mă gândesc cât a costat. În fine, de-aia ai venit până aici? Ca să mă sperii cu ideea că te duci la cumpărături cu Cynthia Evans?

Ellen clătină din cap și încercă să adopte același ton ușor ironic.

— Mai rău. Nici n-am venit special să te văd pe tine. Am venit să ridic buchetul pentru Alex.

Chipul lui Marsh nu exprima nimic.

— Balul, îi aminti ea. Fiul nostru. A împlinit șaisprezece ani. Merge la prima petrecere la școală. Îți mai amintești?

Marsh scoase un geamăt.

— Îmi pare rău. Dar sunt atâtea de ținut minte aici.

— Marsh, începu Ellen. Tare aș vrea… Lasă.

— Ai vrea să stau mai puțin aici și mai mult pe-acasă, completă el. O s-o fac. Sau, în orice caz, o să încerc.

Privirile li se întâlniră și încăperea se umplu de cuvintele pe care și le spuseseră de atâtea ori, încât le știau pe dinafară. Discuția era veche și, după cum o știau amândoi, fără rezolvare. În plus, Marsh nu se deosebea prea mult de majoritatea soților și taților din La Paloma. Toți munceau prea multe ore pe zi și pe toți îi interesau mai mult carierele profesionale decât familiile.

— Știu că o să încerci, îi răspunse ea.

Și continuă pe un ton de reproș, în ciuda bunelor intenții:

— Mai știu și că n-o să reușești și, cu toate astea, o să continuu să-mi spun că, de fapt, nu contează și că totul va fi bine.

Din nou Ellen își regretă vorbele, dar de data aceasta, în loc să se enerveze, Marsh se ridică și se apropie de ea, săltând-o blând în picioare.

— Va fi bine, îi spuse el. Doar că suntem prinși în ițele unei existențe pe care nu am bănuit-o, cu mai mulți bani decât am crezut vreodată că o să avem și cu mai puțin timp decât am fi vrut. Dar ne iubim și, indiferent ce se întâmplă, o să ne descurcăm. OK?

O sărută.

Ellen aprobă, dând din cap ușurată. În ultimii ani și mai ales în ultimele câteva luni, avuseseră parte de foarte puține momente ca acesta, în care știau că, în ciuda problemelor, ea și Marsh își aparțineau încă unul altuia. Îl sărută la rândul ei și se îndreptă de spate, zâmbind.

— Iar acum mă duc să ridic florile lui Alex.

Expresia de pe chipul lui Marsh, blândă cu o clipă mai devreme, se înăspri.

— De ce, Alex nu și le putea ridica singur?

— S-au schimbat vremurile, îi replică Ellen fără să dea atenție tonului său și făcând eforturi să păstreze un aer bine-dispus. Și n-am timp acum să te ascult înălțând ode „vremii noastre”. Hai să fim cinstiți: când erai de vârsta lui Alex nu aveai de făcut nici pe jumătate din ce are el de făcut după orele de școală. Și, dacă tot am venit în oraș, pot foarte bine să-i iau și florile.

Ochii lui Marsh se îngustară și de pe chip îi dispăru și ultima umbră de zâmbet.

— Da, iar pe vremea mea școala nu era atât de bună ca a lui și nu existau programe de învățământ accelerat, așa cum are el. Doar că probabil el n-o să intre într-un asemenea program.

— Of, Doamne, suspină Ellen pe când se evapora și ultima clipă de liniște.

De ce trebuia să transforme până și un fapt banal ca ridicatul buchetului de flori într-o predică pe tema performanțelor nesatisfăcătoare ale lui Alex? Și oricum, indiferent ce credea Marsh, performanțele lui nu erau nesatisfăcătoare. Dar, tocmai când era pe punctul de a-i lua apărarea, se opri și se strădui să zâmbească.

— Hai să nu începem discuția asta, Marsh. Nu acum, te rog.

Marsh ezită, apoi îi întoarse zâmbetul, la fel de forțat ca al ei. O sărută de la revedere. Ellen ieși din birou cu speranța că fusese ultima discuție pe ziua aceea. După plecarea ei însă, în loc să se întoarcă la teancul de hârtii de pe biroul său, Marsh rămase câteva minute pe gânduri.

Era și el conștient de presiunile care îi amenințau căsnicia, dar habar nu avea ce ar putea face ca să le îndepărteze. Părea că problemele nu fac decât să se înmulțească. După părerea lui, singurul lucru de făcut era să plece din La Paloma, deși, în urmă cu un an, hotărâse împreună cu Ellen că asta nu era o soluție. Plecarea nu rezolva problemele, ci însemna doar o fugă de ele.

Nici măcar rezultatele la școală ale lui Alex nu erau adevărata problemă, deși Marsh era convins că Alex ar fi putut, cu puțin efort, să fie un elev de zece pe linie.

Problema era, după părerea lui Marsh, că începuse să se întrebe dacă nu cumva soția lui, ca atâția alții în La Paloma, ajunsese să creadă că banii pot rezolva orice.

Își luă seama. Dacă ceva nu mergea, nu era din vina lui Ellen. De fapt, nu era din vina nimănui. Doar că lumea era în schimbare și amândoi trebuiau să facă eforturi în plus pentru a se adapta acestor schimbări înainte de a-și vedea căsnicia destrămată.

Se hotărî să ajungă mai devreme acasă în ziua aceea și să se asigure că nimic nu va strica plăcerea soției sale de a-și vedea fiul trimis la primul bal.

•

Alex Lonsdale se aplecă deasupra lavoarului din baie și își examină atent pata de pe obrazul drept, apoi hotărî că nu era un coș, ci doar o iritație pe care și-o făcuse apăsând prea tare pe mașina electrică a tatălui său când se răsese. Mai trecu încă o dată cu mașina peste față, apoi o deschise ca să o curețe, așa cum îi arătase tata. Nu că ar fi avut prea mult de curățat – barba lui Alex, la o lună de la cea de-a șaisprezecea lui aniversare, era mai mult o manifestare a optimismului său decât o realitate. Totuși, când scutură mașina lovind-o ușor de marginea bazinului, căzură din ea câteva fire întunecate ca părul lui, nu castaniu deschis ca cel al tatălui. Zâmbi mulțumit și asamblă la loc aparatul. Ieși din baie și se îndreptă grăbit spre camera lui, într-un efort de a ignora glasurile ridicate ale părinților, a căror ceartă se auzea venind din bucătărie.

Cearta începuse acum o oră, imediat după ce el se ridicase de la masă pentru a se pregăti pentru petrecere. Era deja un lucru obișnuit și, în timp ce se lupta cu balenele cămășii de seară închiriate, Alex se întrebă cât de departe aveau să ajungă de data aceasta.

Detesta clipele când părinții începeau să se certe, ca și faptul că, oricâte eforturi ar fi făcut să nu asculte, tot auzea fiecare cuvânt. Măcar de asta avea să scape după ce se mutau în casa cea nouă. Pereții erau groși și din camera lui de la etaj nu se auzea nimic din ce se petrecea în restul casei. Așa că, dacă începeau discuțiile, se putea retrage la el în cameră și se putea izola de tot. Fiecare cuvânt spus la supărare îl lovea dureros. Nu putea face mai mult decât să încerce să nu le mai audă.

Termină de montat balenele, își trase cămașa; încercă să-și pună butonii; trebuia să dezbrace cămașa, să îndoaie manșetele, să pună butonii pe jumătate, apoi să îmbrace cămașa din nou. Cu butonul stâng era simplu, dreptul însă îi dădu mai multă bătaie de cap. În cele din urmă reuși să-l împingă prin butoniere și să-l închidă.

Aruncă o privire ceasului de pe birou. Mai aveau cinci minute până la plecare și nu trebuia să întârzie. Își puse pantalonii, agăță bretelele și măsură din priviri brâul de mătase așezat pe pat. Cum venea? Cu pensele în sus sau în jos? Nu-și mai amintea. Luă o perie și și-o trecu prin ciuful des care părea să-i cadă veșnic în ochi, apoi înșfăcă brâul cu pricina și haina de seară. După cum spera, părinții tăcură de cum își făcu apariția în bucătărie.

— Nu-mi aduc aminte cum se pune, spuse el, ridicând obiectul la vedere.

— Cu pensele în jos, îi răspunse Ellen Lonsdale. Altfel se strânge și face cute. Întoarce-te.

Luând brâul din mâna lui Alex i-l prinse la spate, iar apoi îi ținu haina să se îmbrace. Alex se întoarse din nou cu fața, iar ea îl luă de gât și îl sărută.

— Arăți extraordinar, îi spuse.

Îl mai strânse o dată în brațe, apoi se dădu un pas în urmă.

— Distracție plăcută și să conduci atent.

Aruncă o privire îngrijorată către Marsh, dar se relaxă văzând că era la fel de dornic ca și ea să abandoneze discuția.

— Trebuie să plec, spuse Alex. Dacă întârzii, mă omoară Lisa.

— Dacă întârzii ai să te omori singur, remarcă Ellen, cu zâmbetul din nou pe buze. Dar, chiar dacă te grăbești, nu uita astea.

Deschise frigiderul și scoase buchetul Lisei, împreună cu o garoafă albă pentru reverul lui Alex.

— Trebuia să-mi iei roșie, mormăi el, lăsând-o să-i prindă garoafa la rever.

— Dacă voiai garoafă roșie, trebuia să-ți iei o haină albă, îi răspunse Ellen.

Făcu un pas înapoi și îl privi mândră. Nu se știe cum, reușise să semene cu ei amândoi, într-o combinație uimitoare. Ochii negri și părul negru, ondulat, erau de la ea; tenul alb și trăsăturile regulate, de la tatăl său. Combinația dădea chipului său un farmec delicat, care atrăsese exclamații de admirație încă de când era copil și, în ultimele câteva luni, un șir nesfârșit de telefoane de la fete care sperau că într-

o zi avea să se sature de Lisa Cochran.

— Să nu te miri dacă tu și Lisa nu ajungeți regele și regina balului, mai spuse ea, întinzându-se să-l sărute.

— Haide, mamă…

— Se mai aleg regele și regina balului, nu? întrebă Ellen.

Alex aprobă din cap roșind, verifică dacă avea cheile și portofelul în buzunar și se îndreptă către ușă.

— Și nu uita, mai strigă ea în urma lui, să nu stai peste ora unu și să nu dai de bucluc.

— Adică să nu beau, o corectă Alex. N-o să beau, îți promit. E bine?

— E bine, îi răspunse Marsh Lonsdale.

Îi întinse o hârtie de douăzeci de dolari.

— După bal, ia și tu câțiva copii și cumpără-le câte o coca-cola.

— Mulțumesc, tată.

Alex se făcu nevăzut pe ușa din spate. O clipă mai târziu, Ellen și Marsh auziră mașina pornind. Marsh își arcui sprâncenele.

— Nu pot să cred că se duce cu mașina până la vecini, spuse el, fără să-și poată stăpâni un zâmbet, în ciuda faptului că mașina lui Alex fusese subiectul discuției toată seara.

— E de înțeles, îi răspunse Ellen. Ce crezi, că se duce să o ia pe Lisa pentru ca s-o aducă apoi pe jos până în fața casei noastre? Nu-i genul lui Alex al nostru.

— Ar fi putut merge pe jos până la bal, propuse Marsh.

— N-ar fi putut, replică Ellen, pe un ton deodată obosit. Are nevoie de o mașină, Marsh. După ce ne mutăm, n-o să mai pot să stau tot timpul după el. Și la urma urmei, e un copil responsabil…

— Nu spun că nu e, acceptă Marsh. Nu spun decât că, după părerea mea, mașina ar fi trebuit să o merite. Nu neapărat că trebuia să muncească pentru ea. Dar n-am fi putut folosi mașina asta ca pe o motivație pentru niște note mai mari?

Ellen ridică din umeri și începu să strângă vasele rămase de la cină.

— Are note foarte bune.

— Nu atât de bune pe cât le-ar putea avea și o știi la fel de bine ca și mine.

— Știu, suspină Ellen. Dar cred că sunt două chestiuni diferite, atâta tot.

Zâmbi brusc.

— Hai să facem un compromis. Hai să așteptăm până la încheierea mediilor și pe urmă mai vedem. Dacă sunt mici, am să accept că mașina a fost o greșeală și poți să i-o iei înapoi. O să mă descurc cumva cu transportul. Dacă sunt la fel ca până acum sau mai mari, îl lași să păstreze mașina. Dar, indiferent cum iese, încetăm discuțiile pe tema asta. E bine?

Marsh ezită doar o secundă, apoi zâmbi.

— S-a făcut. Acum, ce-ai zice să te ajut la vase și pe urmă să încercăm să încropim ceva împreună cu familia Cochran?

Îi făcu poznaș cu ochiul.

— Pot chiar să mă duc să-i iau cu mașina.

Toată tensiunea care vibrase în aer întreaga după-amiază se risipi și, împreună, Ellen și Marsh începură să strângă masa.

•

Alex scoase încet Mustang-ul roșu și strălucitor cu spatele din alee, apoi îl parcă lângă bordură, în fața casei familiei Cochran. Apucă florile Lisei, traversă pajiștea și intră fără să bată.

— E cineva acasă? strigă el.

Sora mai mică a Lisei, Kim, în vârstă de șase ani, coborî scările ca un uragan și se aruncă asupra lui Alex.

— Astea-s pentru mine? întrebă ea, încercând să ajungă la buchet.

— Dacă Lisa nu-i gata, poate te iau pe tine la bal, răspunse Alex smulgând-o de pe el, în timp ce din sufragerie își făcea apariția silueta corpolentă a tatălui fetelor.

— Bună seara, domnule Cochran.

Cu o sprânceană ridicată, Jim Cochran îl măsură pe Alex din cap până în picioare.

— Măi, măi, prințul a coborât de la castelul din vârful muntelui ca s-o ia pe Cenușăreasa la bal.

Alex încercă să-și acopere jena cu un zâmbet.

— Haideți, zău așa. Nu ne mutăm încă vreo două săptămâni. Și nici nu e un castel.

— Asta așa e, acceptă Cochran. Pe de altă parte, nici nu te-am auzit cerând să închiriezi camera lui Kim. Vom fi încântați s-o dăm afară.

— Ba nu! țipă Kim, încercând să-i tragă un pumn în burtă.

— Ba da. Vrei o coca-cola, Alex? Lisa e încă sus, încearcă să arate omenește.

Coborându-și puțin glasul sonor, nu destul ca să nu se audă din

restul casei, el adăugă:

— Adevărul e că e gata de-un ceas, dar nu vrea să crezi că e prea nerăbdătoare.

— E-o minciună gogonată, spuse Lisa din capul scărilor. Tot timpul ne păcălește, Alex. Să nu crezi o vorbă din ce spune.

Spre deosebire de Alex, Lisa moștenise totul de la mama ei. Era minionă, iar părul blond și-l pieptăna lins peste cap, astfel încât ochii verzi deveneau trăsătura ei dominantă. Și, fiindcă era nu numai Lisa, ci și fiica tatălui său, preferase o rochie de un verde smarald în locul culorilor pastel pe care aveau să le poarte celelalte fete. Zâmbetul lui Alex se lărgi la vederea ei coborând scările.

— Hei, arăți superb!

Lisa surâse mulțumită și clipi din ochi, într-o imitație seducătoare.

— Nici tu nu arăți rău.

Așteptă o clipă, apoi întrebă:

— Nu-mi prinzi buchetul?

Alex privi la cutia din mâinile sale, se înroși și i-o întinse lui Carol Cochran, care tocmai apăruse dinspre bucătărie.

— P-poate că ar fi mai bine să o faceți dumneavoastră, doamnă Cochran. Eu… eu… s-ar putea să-mi scape mâna.

— N-o să-ți scape nimic, Alex, spuse Lisa. Haide odată. Prinde-mi-l și hai să mergem. Altfel stăm aici toată noaptea în timp ce mama face poze.

Alex moșmondi câteva secunde la buchet, dar în cele din urmă reuși să-l fixeze pe rochia Lisei. Apoi, confirmând spusele fiicei ei, Carol Cochran, cu aparatul de fotografiat în mână, îi împinse în sufragerie.

— Mamă, n-avem timp… încercă fără succes Lisa.

— La primul bal nu te duci decât o dată-n viață și o dată porți prima rochie de bal. Trebuie să avem poze. Și pe urmă, sunteți amândoi atât de…

— Doamne, Alex, are s-o spună. Acoperă-ți urechile.

— Și ce dacă, mie nu-mi pasă, râse Carol. Chiar sunteți dulci!

Douăzeci și patru de fotografii mai târziu, Alex și Lisa erau în drum spre bal.

•

— Nu pricep de ce trebuie să stăm înșirați la ușă, se vaită Alex, în timp ce parca Mustang-ul cu grijă între o Alfa Romeo și un Porsche.

Înainte ca Lisa să apuce să-i răspundă, coborâse din mașină și

acum îi ținea portiera deschisă. Din întuneric, de la câțiva metri depărtare, se auzi o voce.

— Dacă-mi zgârii vopseaua, ai pus-o de mămăligă, Lonsdale.

Alex zâmbi și îi făcu un semn prietenesc lui Bob Carey, mână în mână cu Kate Lewis, dar mai atent la mașină decât la prietenă.

— Acum o lună i-ai smuls portiera, îl tachină Alex.

— Și tata era să-mi smulgă mie urechile, răspunse Bob. De acum înainte, trebuie să plătesc toate reparațiile din buzunarul meu.

Așteptă ca Lisa să coboare din mașină și Alex să închidă portiera, apoi se relaxă.

— Ne vedem înăuntru.

Împreună cu Kate, se întoarse și porni spre sala de gimnastică unde se ținea balul.

— Trebuie să stăm înșirați pentru că la anul vei fi președintele corpului de studenți, îi spuse Lisa lui Alex. Dacă nu-ți place ce ai făcut, trebuia să nu candidezi.

— Nu mi-a spus nimeni că asta trebuie să fac. Am crezut că nu trebuie decât să mă las fotografiat la sfârșitul anului.

— Haide, n-o să fie chiar atât de rău. Îi cunoști deja pe toți cei din școală. Nu trebuie decât să-i saluți la venire.

— Și să ți-i prezint, ceea ce e stupid, fiindcă îi cunoști la fel de bine ca și mine.

Lisa chicoti.

— Se presupune că așa strângem relațiile între noi. Nu vrei să strângem relațiile?

— Și dacă uit vreun nume? O să mor de rușine.

— Nu-ți mai bate capul. O să iasă bine. Am și întârziat, așa că grăbește-te.

Porniră în goană în sus pe scări spre foaierul sălii de gimnastică, unde își ocupară locurile în rândul celor care făceau onorurile de gazde. Prima pereche care se apropie de ei era compusă din Bob Carey și Kate Lewis; Alex constată mulțumit că lui Bob părea să-i placă tot atât de puțin să treacă prin fața șirului de gazde pe cât îi plăcea lui să stea acolo. Cei doi rămaseră nemișcați un moment, întrebându-se ce și-ar putea spune unul altuia. În cele din urmă, Kate fu cea care sparse gheața.

— Nu-i grozav? Tot anul am așteptat seara asta. Am să țin minte fiecare clipă.

— Cu toții o vom ține minte, o asigură Lisa.

Perfect adevărat. Căci viața nici unuia dintre ei nu avea să mai fie la fel ca până atunci.

• Capitolul 2

Ultimul acord al cântecului rock se sfârși brusc și Alex, gâfâind, se uită în jur prin sală după Lisa. Ultima dată când o văzuse – acum mai bine de un sfert de oră – ea dansa cu Bob Carey, iar el cu Kate Lewis. După aceea el mai dansase cu încă trei fete, iar acum Bob stătea în picioare lângă perete, strigând ceva la urechea lui Jennifer Lang. Porni spre ieșire, convins că avea să o găsească pe Lisa pe pajiște, trăgându-și sufletul. Ajuns la ușă, simți o mână pe brațul lui. Se întoarse și o zări pe Carolyn Evans, care îi zâmbea.

— Hei, îi spuse ea, dacă o cauți pe Lisa, e la toaletă, cu Kate și cu Jenny.

— Atunci cred că o să mă duc să-mi iau un pahar de punci, dacă mai e.

— E destul, îi spuse Carolyn, pe tonul ușor batjocoritor pe care îl folosea ori de câte ori voia să pară mai sofisticată decât restul copiilor. Nu cred că mai bea cineva în afară de tine și de Lisa. Hai cu mine la mașină, am niște bere.

Alex clătină din cap.

— Haide, insistă Carolyn. Ce-o să-ți facă o bere? Eu am băut patru și nu m-am îmbătat.

— Sunt cu mașina. Când sunt cu mașina nu beau.

Carolyn își dădu capul pe spate și printre buzele ei lucioase ieși un hohot de râs răgușit, pe care Alex era sigur că îl repetase ore întregi.

— Nu se poate! Nici măcar o bere? Una mică? Haide, Alex, poartă-te ca un om normal.

— Nu-i asta, răspunse Alex cu un zâmbet forțat. Dar dacă mă duc acasă mirosind a bere, tata o să-mi ia cheile de la mașină.

— Săracul de tine, murmură Carolyn. Atunci bănuiesc că nu poți să vii la petrecerea mea.

La vederea licărului de interes din ochii lui, se hotărî să-și mărească avantajul.

— O să fie acolo toată lumea. Un fel de deschidere oficială.

Alex o privi stupefiat. Vorbea cu adevărat despre hacienda? Mama îi spusese că familia Evans nu lăsa pe nimeni să o vadă cel puțin încă o lună, până când o terminau de renovat.

Și toată lumea din La Paloma, indiferent ce părere avea despre familia Evans, voia să vadă ce făcuse Cynthia Evans cu banii lui Bill Evans.

La început, când se auzise că Evanșii cumpăraseră casa uriașă din capătul lui Hacienda Drive, se presupusese că voiau să o demoleze. Stătuse goală prea mult timp, era prea mare pentru o familie fără servitori și prea deteriorată pentru ca cineva să se gândească măcar să o restaureze.

Dar lucrările începuseră.

Primul fusese reparat zidul exterior. În mare parte se dărâmase de mult; nu mai rămăseseră în picioare decât câțiva metri din zidul sudic. Dar fusese ridicat din nou și porțile de lemn fuseseră înlocuite cu unele noi, copiate după niște schițe vechi ale haciendei, așa cum arăta ea cu o sută cincizeci de ani în urmă. Diferența era că porțile cele noi erau străbătute de firele sistemelor de alarmă și se deschideau lent, pe șine, comandate electric. După reclădirea zidului, Cynthia purcesese la renovarea casei și a clădirilor auxiliare.

Aproape toți locuitorii din La Paloma își făcuseră drum până la capătul lui Hacienda Drive măcar o dată sau de două ori, dar porțile erau permanent închise și nimeni nu reușise să treacă dincolo de ziduri. Împreună cu câțiva prieteni, Alex urcase pe dealurile din apropiere pentru a privi în curte, dar nu reușiseră să vadă decât lucrările exterioare: pereții reparați și zugrăviți, precum și țiglele noi ale acoperișului.

Toată lumea aștepta să zărească interiorul, iar Carolyn tocmai îi spunea că prietenii ei puteau să-l vadă chiar în seara aceea.

Alex o privi bănuitor.

— Am crezut că mama ta nu vrea să lase pe nimeni înăuntru până luna viitoare.

— Mama și tata sunt în week-end la San Francisco, spuse Carolyn.

— Nu știu… începu Alex, amintindu-și de promisiunea de a nu merge la nicio altă petrecere după bal.

— Ce nu știi? îl întrebă Lisa, strecurându-și brațul pe sub al lui.

— Nu vrea să vină la petrecerea mea, replică Carolyn, înainte ca el să poată spune ceva.

Lisa făcu ochii mari.

— O petrecere? La hacienda?

Carolyn dădu din cap aprobator, cu o neglijență studiată.

— Bob și Kate vin, Jenny la fel, toată lumea o să fie acolo.

Lisa se întoarse către Alex.

— Hai să mergem și noi!

Alex roși stânjenit, fără a spune nimic. Orchestra începu ultimul dans și Lisa îl trase pe ring.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea o clipă mai târziu. De ce nu putem merge la petrecerea lui Carolyn?

— Pentru că nu vreau.

— Pentru că nu-ți place Carolyn. Dar nici nu trebuie să vorbești cu ea. Și pe urmă, va fi acolo toată lumea.

— Nu de-aia.

— Atunci de ce?

— Le-am promis alor mei că nu mergem nicăieri după bal. Tata mi-a dat niște bani ca să-i duc pe câțiva la un hamburger și i-am spus că după aceea ne ducem direct acasă.

Lisa tăcu preț de câteva clipe, apoi zise:

— Nu trebuie neapărat să le spunem unde am fost.

— Or să afle.

— Tu nu vrei să vezi cum arată locul?

— Sigur că vreau, dar…

— Atunci hai să mergem. Și pe urmă, ai tăi nu sunt îngrijorați în legătură cu locul, se tem să nu bei. Așa că mergem la petrecere, dar nu bem nimic, nici măcar bere. Și nu stăm mult.

— Zău, Lisa. Le-am promis că nu…

Dar Lisa se smulsese din brațele lui și îl trăgea deja pe ringul de dans.

— Hai să-i căutăm pe Bob și pe Kate. Poate îi convingem să meargă cu noi la Carolyn, doar câteva minute, pe urmă mergem toți patru la un hamburger. Așa vedem și casa și nu va trebui nici să-i minți pe ai tăi.

Târât de Lisa afară din sala de gimnastică, Alex știu că va ceda, deși nu ar fi trebuit. Lisei îi era greu să nu-i cedezi – reușea întotdeauna să prezinte lucrurile ca fiind perfect logice, chiar și când nu erau.

•

Porțile deschise ale haciendei apărură în lumina farurilor Mustang-ului lui Alex, care frână.

— Parcăm aici sau intrăm?

— Habar n-am. Carolyn n-a spus nimic.

Deodată se auzi un claxon și Porsche-ul lui Bob Carey opri alături,

cu geamul coborât.

— Uite-acolo! strigă Bob.

Le arătă cu degetul spre stânga unde, în umbra zidului, stăteau deja parcate câteva mașini. În urma lui Bob, Alex parcă Mustang-ul lângă un Camaro, opri motorul și se întoarse spre Lisa.

— Poate că ar fi mai bine să mergem acasă, propuse el, dar fata se mulțumi să zâmbească și să clatine din cap.

— Vreau s-o văd. Haide, numai un pic.

Coborî din mașină și, după o clipă de ezitare, Alex o urmă. În momentul următor, din întuneric apărură Kate și Bob. Porniră toți patru spre luminile care se revărsau pe poartă.

— Nu-mi vine să cred, spuse Kate.

Rămaseră în dreptul porții, încercând să se obișnuiască cu schimbările suferite de ceea ce, până cu numai un an în urmă, fusese o ruină.

La stânga, vechile grajduri fuseseră transformate în garaje. În lumina albă a becurilor, tencuiala veche nu se deosebea de cea nouă. Singura deosebire era că acoperișul grajdurilor, pe vremuri din stuf, era acum din aceeași țiglă roșie ca și cel al casei și al clădirilor pentru servitori.

— E stranie, spuse Alex. Arată ca acum două sute de ani.

— Mai puțin asta, șopti Lisa. Ai mai văzut vreodată așa ceva?

În mijlocul curții, până nu demult un maidan plin de buruieni, era acum un bazin în care apa sclipitoare cădea în cinci trepte dintr-o faianță cu desene complicate, pentru ca apoi să se prăbușească în piscina imensă, ovală.

Înainte ca cineva să îndrăznească să răspundă, vocea lui Carolyn Evans se auzi peste muzica rock care se revărsa bubuind din casa uriașă.

— Hei! Haideți înăuntru!

Aruncându-și priviri stânjenite, cei patru traversară încet curtea, apoi urcară treptele loggiei largi ce se întindea pe toată lățimea casei. Zâmbind fericită, Carolyn îi aștepta în pragul ușii de stejar cu sculpturi elaborate.

— Nu-i așa că arată bine? Haideți înăuntru, ceilalți au sosit deja.

Intrară în holul imens, pardosit cu gresie și dominat de o scară ce ducea la al doilea nivel. La dreapta era o sufragerie spațioasă dincolo de care se vedea, printr-o altă încăpere, până la bucătărie.

— Între sufragerie și bucătărie e cămara majordomului, le spuse

Carolyn, ridicând vocea pentru a acoperi muzica pe care cineva o dăduse mai tare. Mama n-a fost sigură că ăla e locul ei, dar a făcut-o totuși.

— Și o să aveți un majordom? întrebă Kate Lewis.

Carolyn ridică din umeri cu aceeași nepăsare studiată.

— Nu știu. Cred că da. Mama zice că pentru María singură casa e prea mare.

— María Torres? se miră Bob Carey. Vrăjitoarea aia bătrână nu poate avea grijă nici de casa ei. Mama a concediat-o din prima zi.

— E foarte bună… începu Alex, acoperit imediat de râsetele celorlalți.

Li se alătură și Lisa.

— Zău așa, Alex, femeia e nebună de legat. Toată lumea știe asta.

Îi aruncă lui Carolyn o privire vinovată.

— Nu-i aici, nu?

Carolyn chicoti malițios.

— Și dacă e, atunci a avut ce auzi.

•

În capătul scării, María Torres se pierdu în umbra coridorului de la etaj. Rochia neagră o făcea aproape invizibilă.

Ședea tăcută în dormitorul de la capătul coridorului – dormitor care, de drept, ar fi trebuit să fie al ei – când începuseră să sosească primele mașini.

Știa că nimeni nu era așteptat să se întoarcă la hacienda. Ar fi avut casa doar pentru ea… și pentru fantomele trecutului ei. Acum însă, reveria ei fusese întreruptă, iar zgomotul ritmat al muzicii gringo și copiii acelorași gringos pe care îi urâse o viață întreagă umpleau încăperile străvechi.

Era în casă de la ora șapte. Intrase cu propria cheie, îndată după plecarea lui Carolyn. Ultimele patru ceasuri și le petrecuse bântuind prin casă, închipuindu-și că este a ei și că nu era o simplă servitoare – nu mai mult decât un peon – ci și stăpâna haciendei. Doña María Ruiz de Torres. Și într-o zi aceasta se va întâmpla; într-o zi, cândva în viitorul nebulos, se va întâmpla. Toți acei gringos vor fi izgoniți și hacienda va fi în fine a ei.

Pentru moment însă, trebuia să se prefacă și să fie atentă. Gringos erau foarte pretențioși și nu o lăsau singură în casele lor. Trebuia să părăsească hacienda fără a fi văzută și să ajungă prin canion până la căsuța unde locuia, în spatele misiunii. Mâine, când se va întoarce,

nu trebuia să lase să se vadă că fusese aici în această seară.

Mai privi o dată de jur împrejurul dormitorului întunecat care ar fi trebuit să fie al ei, apoi se strecură în jos pe scara din spate, scară pe care strămoșii săi nu ar fi folosit-o niciodată, și ieși în bezna nopții. Acolo, în timp ce petrecerea copiilor de gringos se încingea – ce profanare! – rămase de strajă, pârjolită pe dinăuntru de ura aceea străveche…

•

— Dumnezeule mare, șopti Bob. Ultima dată când l-am văzut, arăta ca după incendiu. Și acum, uită-te la el.

Livingul, vizavi de sufragerie, avea douăzeci de metri lungime și era dominat de prezența unui șemineu imens, pe peretele opus intrării.

Podeaua de stejar lăcuit strălucea într-un maro închis, aproape negru, dar pereții albi reflectau lumina aplicelor montate la intervale egale, umplând încăperea cu o lumină care o făcea să pară mai spațioasă decât era. La alți douăzeci de metri deasupra, un tavan ca de catedrală se sprijinea pe niște bârne uriașe, din trunchiuri de copac cojite.

— E incredibil, șopti Lisa.

— Și e doar începutul, îi răspunse Carolyn. Puteți să vă plimbați în voie, dar aveți grijă să nu ratați subsolul. E partea de casă care îi aparține tatei, dar mama nu poate s-o sufere.

Apoi dispăru într-un grup de adolescenți care dansau în ritmurile unui cântec reggae.

Le luă o oră să vadă întreaga casă, fără să fie siguri că o văzuseră pe toată. La etaj era un întreg labirint de încăperi, dintre care număraseră șapte dormitoare, fiecare cu baia proprie, plus o bibliotecă și încă vreo câteva camere de zi mai mici. Totul arăta de parcă ar fi fost construit și mobilat acum două sute de ani și apoi, cumva, înghețat în timp.

— Vă dați seama cum trebuie să fie să stai aici? întrebă Lisa, în timp ce coborau la subsol.

— Nici nu arată ca o casă. E mai mult ca un muzeu, spuse Alex, apoi adăugă, oprindu-se brusc la jumătatea scării: Hei, nici nu știam că locul ăsta a avut vreodată subsol.

— N-a avut, îi răspunse Kate. Carolyn spune că tatăl ei a vrut un loc al lui, dar mama n-a vrut să-i lase niciuna din camerele, vechi. Și atunci și-a săpat un subsol. Vă vine să credeți?

— Fir-aș al dracului, mormăi Bob Carey. Casa nu i s-a părut destul de mare așa cum era?

La piciorul scării descoperiră pe stânga spălătoria și, dincolo de ea, un spațiu mare ce părea destinat să fie depozit.

Dedesubtul livingului, ocupând un spațiu aproape la fel de mare ca și încăperea de deasupra, era colțul domnului Evans. Îl priviră multă vreme în tăcere.

— Știu și eu, mie mi se pare de prost gust, spuse Lisa după ce îl examină în amănunt.

Bob Carey ridică din umeri.

— Iar mie mi se pare că te roade invidia. Dacă era la tine acasă, pun pariu că nu ți s-ar mai fi părut de prost gust.

Kate Lewis îl țintui pe Bob cu ceea ce spera să fie o privire ucigătoare.

— Mama spune tot timpul că Evanșii au mai mulți bani decât gust. Uită-te puțin, Bob. E oribil.

Încăperea părea dedicată mijloacelor de comunicare. Peretele cel mai îndepărtat de ușă era aproape în întregime acoperit de un ecran imens, ce putea fi folosit fie pentru proiecția de filme, fie ca televizor. Pe un perete se afla un complex de componente electronice pe care niciunul dintre ei nu le putu identifica în întregime. Ele erau însă, aparent, sursa muzicii rock. O auziră pe Carolyn cerând să se reducă volumul, de teamă că vecinii vor chema poliția. Dar nimeni nu-i dădu atenție. Între timp, petrecerea părea să se fi mutat jos.

Ceea ce atrăsese însă critica Lisei Cochran nu erau aparatele electronice, ci barul de pe peretele opus lor. Nu era un bar obișnuit pentru o casă, cu trei taburete și un suport pentru pahare, ci unul care se întindea pe toată lungimea peretelui. În spatele tejghelei, zidul era acoperit cu rafturi cu băuturi și pahare; fiecare raft se mărginea cu un tub de neon, iar tuburile dădeau un efect de curcubeu, reflectat în întreaga încăpere de oglinzile cu care era căptușit peretele, ca și barul însuși. Tejgheaua era deja acoperită cu sticle din care copiii își umpleau paharele cu tot soiul de băuturi.

— Vreți ceva? întrebă Bob, măsurând din ochi marfa.

Kate ezită, apoi spuse ridicând din umeri:

— De ce nu? E vreun fel de gin?

Bob turnă gin în două pahare, adăugă puțin ginger ale și îi întinse un pahar lui Kate. Apoi se întoarse să îi întrebe pe Alex și pe Lisa ce doresc. Dar, în timp ce el amesteca băuturile, Alex și Lisa

dispăruseră.

— Hei… unde au plecat?

Kate dădu din umeri.

— Nu știu. Hai să dansăm.

Își termină băutura din pahar și îl trase pe Bob spre locul de dans. Când se termină discul, porniră împreună în căutarea lui Alex și a Lisei.

— Crezi că s-au supărat fiindcă am luat o înghițitură? întrebă în cele din urmă Kate.

— Ce știu eu? La urma urmelor, nu depindem de ei să ne ducă acasă. Lasă-i încolo.

— Nu! Haide.

Îi găsiră pe Alex și pe Lisa în curte, privind stelele.

— Hei! strigă Bob, ridicând paharul. Nu veniți la petrecere?

— Am promis că nu bem, îți amintești? Era vorba că mergem la un hamburger, spuse Alex, privind lung la un pahar.

— Cui îi mai pasă de hamburgeri dacă avem de băut? replică Bob.

Lăsă paharul jos și, scoțând o sticlă de bere dintr-un răcitor, i-o puse lui Alex în mână. Acesta o privi o clipă, iar apoi se uită la Lisa, care clătină din cap. Alex ezită și pe urmă, cu un gest hotărât, desfăcu dopul și luă o înghițitură.

Lisa îl privi acuzator.

— Alex!

— Eu nici măcar n-am vrut să vin la petrecere, îi spuse Alex, cu o nuanță defensivă în glas. Dar, dacă tot am venit, măcar să ne distrăm.

— Dar am zis că…

— Știu ce-am zis. Iar eu am zis că nu vreau să merg la niciun fel de petrecere. Și totuși sunt aici. De ce să nu fac și eu ce face toată lumea?

Dădu sticla peste cap cu un gest ostentativ și o bău pe toată, gâlgâind. Se întinse după o a doua. Lisa își miji ochii supărată, dar, înainte să apuce să spună ceva, peste zgomotul petrecerii se auzi vocea lui Carolyn Evans, care ieși din casă cu brațul plin cu prosoape.

— Cine vrea să facă baie în piscină?

Se lăsă o clipă de liniște, după care cineva spuse că nu aveau costume de baie.

— La ce ne trebuie costume? întrebă ascuțit Carolyn. Facem nudism!

Își duse brusc mâna la spate și trase fermoarul rochiei pe care o

lăsă să cadă pe terasă. Smulgându-și chiloții și sutienul fără bretele, se aruncă în piscină, unde înotă pe sub apă preț de câteva lovituri de braț, apoi ieși la suprafață.

— Haideți! le strigă ea. E fantastic!

După o clipă de ezitare, alți doi puști se dezbrăcară și se aruncară în apă. Le urmară încă trei și, în curând, terasa se acoperi cu haine aruncate, iar piscina cu adolescenți goi. Alex îi aruncă o privire Lisei.

— Nu, îi răspunse ea, citindu-i în priviri. Am venit să stăm câteva minute și am promis că nu bem. Și în niciun caz nu intrăm în piscină.

— Laș, o tachină Alex, în timp ce își scotea haina de seară.

Goli și cea de-a doua sticlă, o puse jos și începu să își desfacă șireturile.

— Alex, nu. Te rog.

— Haide, ce mare lucru? N-ai mai făcut nudism?

— Nu e mare lucru, încercă să spună Lisa. Dar nu cred că e bine. Eu zic că ar trebui să mergem acasă.

— Ei bine, eu zic că ar trebui să facem o baie, mârâi Alex, dezbrăcându-se de pantaloni și de cămașă. Tot eu am zis că nu e bine să venim, dar am venit, da? Acum zic că ar trebui să facem o baie și că ar trebui să faci și tu ce face toată lumea.

Își trase chiloții și sări în apă. O clipă mai târziu ieși la suprafață și se întoarse să-i zâmbească. Lisa dispăruse.

Apa neutralizase iute efectul celor două beri și Alex scrută cu privirea grupurile, convins că Lisa era printre cei rămași încă pe terasă. Apoi se convinse că nu era. Dacă își băgase în cap să nu intre în apă, era sigur că nu avea să se răzgândească.

Brusc, se simți caraghios.

Nu voise să vină la petrecere, nu voise să bea cele două beri și, în orice caz, nu voise să o supere pe Lisa. Ieși din apă, înșfăcă un prosop, se șterse și se îmbrăcă în cea mai mare viteză. Intrând în casă, îl întrebă pe Bob Carey dacă nu o văzuse pe Lisa. Răspunsul fu negativ.

La fel ca și al celorlalți.

Zece minute mai târziu, Alex plecă de la petrecere, rugându-se la toți zeii să nu-i fi blocat cineva mașina.

•

Ajunsă la un sfert de milă distanță de casă, Lisa încetini pasul, întrebându-se dacă nu era mai bine să se întoarcă la petrecere. La urma urmelor, ce era așa de rău dacă făceau baie dezbrăcați? Și cine

era ea să facă pe nebuna? Într-un fel, Alex avea dreptate: fusese într-adevăr ideea ei să meargă la petrecere. El încercase să o convingă, dar ea insistase. Da, dar el băuse două sticle de bere și probabil că acum o bea și pe a treia. Iar dacă era așa, atunci nu voia să meargă cu el cu mașina.

Se opri de tot în loc, întrebându-se ce să facă. Poate că era mai bine să meargă pe jos până în sat și să-l aștepte pe Alex acasă.

Da, dar părinții o așteptau treji și vor ține cu tot dinadinsul să afle ce se întâmplase.

Poate era mai bine să se întoarcă la petrecere, să-l găsească pe Alex și să-l convingă să plece acasă. Va conduce ea.

Dar asta însemna să dea înapoi, iar ea nu voia să dea înapoi. Avusese dreptate, iar Alex greșise; lăsându-l acolo, îi dădea o lecție.

Se hotărî, apoi porni din nou la drum.

•

Alex scoase cu grijă Mustang-ul, ocolind mașina lui Bob Carey, ieși în alee și ambală puternic motorul. Roțile din spate derapară un moment pe pietriș, însă apoi mașina țâșni înainte, ieșind din alee pe Hacienda Drive.

Nu știa sigur cât era de când plecase Lisa – avea impresia că pierduse o veșnicie cu îmbrăcatul și căutatul prin casă. Putea fi deja aproape de casă.

Apăsă pe accelerație și mașina prinse viteză. La prima curbă intră cât mai aproape de peretele de stâncă, dar derapă și fu nevoit să tragă de volan pentru a recăpăta controlul asupra automobilului. Urmă o bucată de drum drept, pe care ajunse la aproape șaptezeci de mile pe oră, apoi o curbă în care semnele limitau viteza la treizeci de mile; știa însă că întotdeauna semnele acestea erau la limita inferioară a prudenței. Coborî la șaizeci și intră în prima curbă.

Și o zări.

Stătea la marginea drumului, îmbrăcată în rochia verde smarald ce lucea în lumina farurilor, privindu-l cu niște ochi îngroziți.

Sau i se păruse? Era chiar atât de aproape de ea?

Timpul păru că își încetinește brusc trecerea, iar el apăsă puternic pe frână.

Prea târziu. Avea să o lovească.

Dacă ar fi fost pe partea interioară a curbei, nu s-ar fi întâmplat nimic. Ar fi ocolit-o și gata. Acum însă mașina derapa drept către ea…

Cârmește! Trebuia să cârmească!

Luă piciorul de pe frână, trase de volan spre dreapta și simți cauciucurile mușcând din asfalt.

Lisa era doar la câțiva metri distanță.

Și în spatele ei, aproape pierdut în întuneric, altcineva.

Un chip bătrân și zbârcit, încadrat de păr alb. Ochii îl priveau cu o intensitate aproape materială.

Acest chip îl făcu să piardă definitiv controlul mașinii.

O față îmbătrânită, ofilită, înecată de o ură de nedescris, plutind în întuneric.

În ultima clipă smuci de volan spre stânga și Mustang-ul răspunse, ocolind-o pe Lisa, aruncându-se asupra șanțului și a peretelui de piatră din spatele ei.

Îndreapt-o!

Trase de volan în sens invers.

Prea mult.

Mașina sparse balustrada și se prăbuși în râpă.

— Lisaaaaaaa…

• Capitolul 3

Când Ellen Lonsdale auzi primele vaiete stinse ale sirenei, se apropia de ora două noaptea. Nu dormea. Rămăsese în sufragerie după plecarea familiei Cochran, cu un ceas înainte, din ce în ce mai neliniștită pe măsură ce minutele treceau. Nu era în obiceiul lui Alex să întârzie. În ultima jumătate de oră se luptase cu presimțirea că i se întâmplase ceva. Sirena se auzea tot mai tare. Câteva secunde mai târziu i se alătură o alta, apoi o a treia. Ascultă vaietele din ce în ce mai ascuțite, care îi sfâșiau și ultima rămășiță de calm.

Alex. În adâncul sufletului știa că sirenele erau pentru fiul ei.

Apoi începu să sune telefonul.

Asta e, își spuse. Mă caută să-mi spună că a murit. Cu plumb în picioare, se apropie de el, ezită un moment, apoi ridică receptorul.

— A-alo?

— Ellen?

— Da.

— Sunt Barbara, de la Centru.

Nesiguranța din glasul Barbarei Fannon îi spuse lui Ellen că ceva nu era în regulă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Vocea Barbarei își recăpătă neutralitatea profesională.

— Pot să vorbesc cu doctorul Lonsdale?

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Ellen din nou, imperativ.

Dar, realizând că în glasul ei se auzea isteria, inspiră adânc și își aminti că Marsh era de serviciu în noaptea aceea.

— Îmi cer scuze, Barbara, spuse ea. Un moment.

Cu mâna tremurând fără să o poată stăpâni, așeză receptorul pe măsuță, lângă telefon, după care se întoarse în direcția holului. Marsh stătea în prag, cu ochii cârpiți de somn.

— Ce se întâmplă? M-a trezit un zgomot.

— Sirenele, șopti Ellen. S-a întâmplat ceva și cei de la spital vor să vorbească cu tine.

Cu privirile deodată limpezite, Marsh intră grăbit în încăpere și ridică receptorul.

— Doctorul Lonsdale.

— Marsh? Sunt Barbara. Sunt la camera de gardă. Îmi pare rău că te trezesc la ora asta, dar a avut loc un accident și nu știm cât e de grav încă. Și pentru că erai de serviciu…

Vocea i se pierdu, nesigură.

— Ai făcut foarte bine. Vin imediat. Știe cineva vreun amănunt?

— Nu prea. Se pare că cel puțin o mașină s-a răsturnat și nu știm câți pasageri erau în ea…

— Atunci poate-i mai bine să mă duc acolo.

O scurtă ezitare.

— Echipa de intervenție e în ambulanță, domnule doctor…

Fu rândul lui Marsh să ezite, apoi făcu o strâmbătură ușoară. Nici acum, după cinci ani, nu se obișnuise cu ideea că echipa de tehnicieni medicali care intervenea în cazurile de urgență era, într-adevăr, mai bine pregătită să facă față unui astfel de caz decât el.

— Am priceput, Barb. Nu-i nevoie să-mi mai spui nimic. Ne vedem în câteva minute.

Închise telefonul și se întoarse către Ellen, care rămăsese în picioare, în spatele unui scaun, strângând speteaza în mâini.

— Alex, nu-i așa? întrebă ea șoptit.

— Alex? repetă Marsh.

Cum de i-o fi venit așa o idee?

— Și de ce ar fi Alex?

Ellen se strădui din răsputeri să se stăpânească.

— Am o presimțire. De mai bine de o jumătate de oră. E vorba de Alex, nu-i așa?

— Nu se știe despre cine e vorba încă. E un accident de automobil, dar nu înseamnă neapărat că e Alex.

Dar vorbele lui nu reușiră să împrăștie neliniștea din ochii ei așa că, în ciuda tensiunii din aer, o strânse în brațe.

— Iubito, nu face una ca asta.

Fără să primească vreun răspuns, îi dădu drumul încet și se îndreptă spre ușa dormitorului. Ellen se agăță de brațul lui. Privirile, ca și tonul vocii ei, erau rugătoare.

— Dacă nu e vorba de Alex, atunci de ce te-au sunat pe tine? E un stagiar de gardă, nu?

Marsh aprobă dând din cap.

— Dar nu se știe câți răniți sunt. Poate că au nevoie de mine și, la urma urmelor, sunt de serviciu.

Se desprinse cu blândețe din strânsoarea ei, dar Ellen îl urmă în dormitor.

— Vreau să merg cu tine, îi spuse pe când el se îmbrăca.

Marsh clătină din cap.

— Ellen, nu ai niciun motiv…

— Ba am un motiv, protestă Ellen, încercând inutil să nu ridice vocea. Am o presimțire și…

— Care e doar o presimțire, insistă Marsh.

Ellen tresări auzind tonalitatea definitivă din glasul lui. El se mai înmuie și o luă din nou în brațe.

— Draga mea, te rog. Gândește-te. Accidente de mașină se petrec tot timpul. Probabilitatea ca de data asta să fie vorba de Alex e aproape zero. Și nu pot să-mi văd de treabă dacă trebuie să mă ocup de tine.

Cuvintele lui o dureau, dar Ellen știa că are dreptate. Se strădui să se oprească din tremurat și îi dădu drumul.

— Iartă-mă. Doar că… Lasă, du-te.

Marsh îi zâmbi.

— Așa te vreau.

Deși zâmbetul nu-i alina cu nimic durerea, Ellen luă de pe masa de toaletă portofelul lui și cheile și i le întinse.

— Marsh? spuse ea, așteptând până când privirile li se întâlniră, înainte de a continua. Când ai să știi ce s-a întâmplat, roagă pe cineva să mă sune. Nu vreau amănunte, vreau doar să știu că nu e

Alex.

— Până aflu eu ce s-a întâmplat, Alex o să fie probabil deja acasă, răspunse Marsh, dar apoi cedă. Am să pun pe cineva să-ți dea un telefon. Cu puțin noroc, mă întorc și eu într-o oră.

Plecă, iar Ellen se prăbuși pe sofa, în așteptare.

•

— Doamne Dumnezeule, murmură sergentul Roscoe Finnerty, pe când reflectorul instalat pe mașina de poliție lumina grămada de tablă din fundul râpei. Cum dracu' de n-a luat foc?

Înșfăcând o lanternă, ieși din mașină și începu să coboare râpa, urmat îndeaproape de colegul său, Thomas Jefferson Jackson. La câțiva metri mai încolo, Finnerty văzu o umbră mișcând și ațintì raza lanternei asupra chipului speriat al unui adolescent.

— Rămâi unde ești, fiule, spuse Finnerty încet. Indiferent ce s-a întâmplat, mai departe ne ocupăm noi.

— Dar… începu puștiul.

— L-ai auzit, interveni Jackson. Urcă pe șosea și nu încurca locul.

Puse lanterna pe grupul de copii adunați laolaltă. Cei mai mulți aveau părul încă ud și hainele în dezordine.

— Prietenii tăi?

Băiatul dădu din cap.

— Trebuie să fi fost o petrecere pe cinste. Hai, du-te sus la ei și vorbim mai târziu.

Băiatul se întoarse fără o vorbă și începu să urce râpa, în timp ce Jackson o lua pe urmele lui Finnerty, spre mașina distrusă. În spate auzi portiere trântite și voci dând ordine. Simți cum și alți oameni coborau panta râpei.

Mașina zăcea pe o parte, atât de turtită, încât marca era de nerecunoscut. Părea să se fi dat peste cap de cel puțin două ori, după care se rostogolise lateral până se oprise într-un bolovan mare.

— Șoferul e încă înăuntru, îl auzi Jackson pe Finnerty.

Stomacul i se strânse ca întotdeauna când avea de-a face cu victimele unor accidente rutiere. Stoic, făcu un pas înainte.

— Trăiește?

— Nu știu, mormăi Finnerty. Dar nu văd cum ar putea să mai trăiască.

Se întrerupse, conștient de stomacul slab al colegului său.

— Ți-e rău?

— Lasă că vărs mai târziu, murmură Jackson. Mai e cineva în

mașină?

— Nu. Dar dacă a fost cineva care nu a avut centura de siguranță legată, atunci a fost probabil azvârlit afară la prima tumbă.

Lumină o clipă chipul transpirat al lui Jackson.

— Îmi dai o mână de ajutor aici sau preferi să cauți, ca să vezi dacă mai sunt și alte victime?

— Te ajut. Cel puțin până vin medicii.

Se apropie de mașină și privi trupul rezemat de volan. Capul îi era plin de sânge și Jackson îi dădu dreptate lui Finnerty: dacă nu murise din lovitură, atunci șoferul murise în urma hemoragiei. Dar avea o treabă de făcut. Cu dinții încleștați, Jackson îl ajută pe Finnerty să taie centura care ținea trupul captiv în ceea ce mai rămăsese din mașină.

— Nu-l mișcați, se auzi, o clipă mai târziu, vocea unuia dintre membrii echipei medicale de intervenție.

Pe când cei doi polițiști terminau de tăiat centura, el și colegul său desfăcură o targă.

— Ce credeți, că e prima dată când facem așa ceva? se răsti Finnerty. Și oricum, pentru ăsta nu mai are prea multă importanță.

— Asta o să hotărâm noi, replică tehnicianul, făcând un pas înainte și împingându-l pe Jackson la o parte. Știe cineva cine e?

— Încă nu, îi răspunse Jackson. După ce-l urcăm înapoi pe șosea, o să vedem ce aflăm în funcție de numărul de înmatriculare.

Cei doi din echipa medicală scoaseră încet și cu grijă trupul lui Alex din mașina distrusă și, după ceea ce lui Jackson i se păru o veșnicie, îl așezară pe targă.

— Nu-i mort încă, murmură unul din ei, dar va fi dacă nu-l scoatem mai repede de-aici. Hai!

Câte unul la fiecare colț al tărgii, cei doi polițiști și cei doi medici porniră în susul râpei.

•

Grupul de adolescenți strânși pe șosea stătea tăcut, urmărind targa ce urca încet. În mijloc Lisa Cochran se sprijinea greu de brațul lui Kate Lewis, care se străduia să o împiedice să privească trupul plin de sânge al lui Alex Lonsdale.

— Trebuie să fie încă viu, șopti Bob Carey. I-au înfășurat capul cu ceva, dar nu are fața acoperită.

Ajunseseră sus și băgară targa în ambulanță. O clipă mai târziu, cu luminile clipind intermitent și sirena urlând, mașina gonea în noapte.

•

O sonerie sparse liniștea camerei de gardă de la Centrul Medical, împreună cu o voce răgușită, ce venea dintr-un difuzor montat pe perete.

— Suntem echipa unu. Avem un rănit, alb, adolescent, cu plăgi multiple pe față, un braț rupt, cutia toracică afectată și răni la cap. De asemenea, o hemoragie pronunțată.

Marshall Lonsdale întinse mâna peste birou și apăsă pe butonul de emisie.

— L-ați identificat?

— Negativ. Prea ocupați să încercăm să-l ținem în viață ca să mai avem timp de identificări.

— Ce șanse are?

O pauză scurtă.

— Vom afla în două minute. Suntem la capătul dinspre oraș al lui Hacienda Drive, cotim pe La Paloma Drive.

•

Thomas Jefferson Jackson ședea pe locul din dreapta al mașinii de poliție și aștepta să fie identificat automobilul din fundul râpei. Privind pe geam, îl văzu pe Roscoe Finnerty discutând cu grupul de copii a căror petrecere se sfârșise cu o tragedie. Se bucura că nu trebuia să vorbească el cu ei, nu era sigur că și-ar fi putut stăpâni furia. De ce nu se mulțumeau să danseze? De ce trebuiau să se îmbete și să înceapă să distrugă mașini? Nici măcar nu era sigur că înțelegea ce îi motiva. Turnau în ei până nu mai puteau și pe urmă li se făcea rău.

•

— Era Alex Lonsdale, spuse Bob Carey, fără să se poată uita în ochii sergentului Finnerty.

— Puștiul doctorului Lonsdale?

— Da.

— Ești sigur că el conducea?

— Lisa Cochran l-a văzut.

— Cine?

— Prietena lui. E acolo.

Urmărind privirea lui Bob, Finnerty văzu o blondă drăgălașă, într-o rochie verde de seară, murdară de pământ, suspinând în brațele altei fete. Știa că va trebui să se apropie și să-i vorbească, dar decise să mai aștepte – din câte își putea da seama, tot nu era foarte

coerentă.

— Știi unde stă? îl întrebă el pe Bob Carey.

Bob recită ca un automat adresa Lisei, pe care Finnerty și-o notă în carnet.

— Stai aici o clipă, spuse el și se îndreptă către mașina din care Jackson tocmai cobora.

— Am depistat marca mașinii, spuse Jackson. Aparține lui Alexander Lonsdale. E fiul doctorului Lonsdale, nu?

Finnerty dădu din cap, sumbru.

— Așa spun și copiii și se pare că el conducea. Avem o martoră, dar încă nu am vorbit cu ea.

Smulse din carnet pagina cu adresa Lisei și i-o dădu lui Jackson.

— Uite numele și adresa ei. Ia legătura cu părinții și spune-le că o ducem la Centru. Să ne aștepte acolo.

Jackson îl privi, nehotărât.

— N-ar trebui s-o ducem la secție, să-i luăm o declarație?

— Tom, asta e La Paloma, nu San Francisco. Puștiul din mașină era prietenul ei și fata e șocată. N-are rost să înrăutățim lucrurile ducând-o la secție. Haide, ia legătura cu Centrul și spune-le cine vine, pe urmă caută-i pe Cochrani. OK?

Jackson dădu din cap și urcă la loc în mașină.

•

Lisa ședea jos, încercând să accepte ceea ce se întâmplase. Totul părea să fi fost un vis din care nu-i rămăseseră în memorie decât fragmente.

Stătuse la marginea drumului, încercând să hotărască dacă să se întoarcă sau nu la petrecere, în căutarea lui Alex.

Zgomotul mașinii.

Știuse instinctiv a cui mașină era, iar supărarea i se evaporase imediat.

Atunci își dăduse seama că mașina venea cu viteză prea mare. Se răsucise și încercase să-i facă semn lui Alex să încetinească. Lucrurile deveniseră neclare.

Mașina care se repezea spre ea virând în ultima clipă, apoi doar un șir de zgomote.

Scrâșnetul cauciucurilor care derapau…

Un hârșâit…

O bufnitură…

Și sunetul oribil al glasului lui Alex strigând-o, frânt de mașina

care se zdrobea în râpă.

Pe urmă nimic – un gol, până se trezise înapoi, acasă la Carolyn Evans, unde toți ceilalți o priveau cu chipuri albe, răvășite.

Nu fusese în stare nici măcar să le spună ce se întâmplase. Nu putuse decât să arate cu mâna spre șosea, urlând numele lui Alex.

În cele din urmă, Bob Carey pricepuse și chemase poliția.

După care începuse o zăpăceală și mai mare.

Toată lumea ieșise în grabă din piscină, își înșfăcase hainele și se repezise afară din casă.

Cei mai mulți o luaseră la goană pe șosea.

Câteva mașini porniseră.

Și Carolyn Evans, care o țintuise cu privirile încărcate mai degrabă de furie decât de spaimă.

— E numai vina ta, sunase acuzația. Numai vina ta, iar acum o să dau de bucluc.

Lisa își ridicase privirea nedumerită. Ce tot spunea?

— Părinții mei! se văitase Carolyn. Or să afle și or să mă țină în casă toată vara!

Pe urmă Kate se apropiase și o trăsese de-acolo.

Deodată era din nou pe Hacienda Drive. Noaptea se umpluse de sirene, de lumini de faruri, de oameni care îi puneau întrebări și încercau să deslușească ceva în fundul râpei…

Părea că nu se va mai sfârși niciodată.

În fine, venise clipa îngrozitoare când apăruse targa și îl văzuse pe Alex…

Doar că nu era Alex.

Era doar o formă acoperită cu o pătură.

Nu putuse să arunce decât o privire, apoi Kate o răsucise și nu mai văzuse nimic.

Acum pâcla era ruptă de un glas.

— Lisa? Lisa Cochran?

Ridică ochii, dând din cap pe mutește. Era un polițist care o privea, dar care nu părea să fie supărat pe ea.

— Trebuie să te scoatem de-aici. Va trebui să te ducem la Centrul Medical.

Îi întinse o mână.

— Poți să te ridici?

— Eu… eu…

Lisa se strădui să se ridice în picioare, dar se prăbuși la loc. O

pereche de mâini puternice i se strecurară pe sub brațe și o ridicară de jos. Un minut mai târziu, se afla pe bancheta din spate a unei mașini de poliție. La câțiva metri mai încolo erau o a doua mașină și un polițist care vorbea cu prietenii ei.

Dar ei nu știau ce se întâmplase. Numai ea știa.

Lisa își îngropă fața în palme, suspinând.

•

Difuzorul răgușit de pe peretele sălii de așteptare prinse viață din nou.

— Suntem echipa unu, spuse monoton vocea anonimă. Ajungem în treizeci de secunde. Și am identificat victima.

Vocea se frânse brusc, pierzându-și tonul profesional.

— Este Alex… Alex Lonsdale.

Marsh privi cu ochi ficși difuzorul, sperând că nu auzise bine. Apoi se uită în jur și, după șocul întipărit pe fețele tuturor și după felul în care îi întorceau privirea, înțelese că auzise bine. Întinse mâna în spate după un scaun, găsi unul și se așeză.

— Nu, șopti el. Nu Alex. Oricine altcineva, dar nu Alex.

— Sunați-l pe Frank Mallory, îi ceru Barbara Fannon unui brancardier, preluând imediat controlul. E următorul pe lista de serviciu. Numărul e în agendă.

Ocoli masa și își puse mâna pe umărul lui Marshall Lonsdale.

— Marsh, poate că e o greșeală, îi spuse ea, deși știa că echipa de pe ambulanță nu ar fi comunicat identificarea dacă nu ar fi fost absolut sigură.

Marsh clătină din cap și își ridică privirile îndurerare.

— Cum să-i spun? întrebă el cu o voce nesigură. Cum să-i spun lui Ellen? A… a avut… o presimțire… mi-a spus… voia să vină cu mine…

— Haide.

Barbara adoptă un ton autoritar, cel pe care îl folosea cu persoanele aflate în pragul unei crize de nervi. Afară, sunetul ambulanței care se apropia sfâșia noaptea.

— Trebuie să ieși de-aici.

Neprimind niciun răspuns, îl luă de mână și îl ridică în picioare.

— Mergem la tine în birou.

— Nu! protestă Marsh, în timp ce sirena se auzea din ce în ce mai tare. Alex e fiul meu…

— Exact, de-aia nu trebuie să fii aici când îl aduc. Frank Mallory

trebuie să sosească și, până vine el, Benny Cohen știe ce are de făcut.

Marsh o privi mirat.

— Benny e doar un stagiar…

Barbara îl împinse către ușă. Sirena tăcu și farurile luminară o secundă intrarea de sticlă a camerei de gardă.

— Benny e cel mai bun stagiar pe care l-am avut vreodată. Tu mi-ai spus asta.

Apoi, în timp ce ușile de sticlă se deschideau și targa pe care era trupul aproape lipsit de viață al lui Alex Lonsdale era împinsă înăuntru, Barbara îl scoase pe Marsh pe culoar.

— Du-te la tine în birou, îi spuse ea. Du-te la tine în birou și toarnă-ți un pahar din sticla aia din care tu și Frank luați câte o dușcă ori de câte ori avem o naștere. Pot să mă ocup de tot, dar nu pot să mă ocup și de tine. Ai înțeles?

Marsh înghiți în sec, iar apoi dădu din cap.

— O să o sun pe Ellen…

— Ba n-ai s-o suni deloc, îi tăie vorba Barbara. O să-ți torni un pahar, o să-l bei și o să aștepți. În cinci minute vin și eu și până atunci o să știm în ce condiție e. Acum du-te!

Îl împinse ușor, iar pe urmă dispăru înapoi în camera de gardă.

Marsh se opri în loc o clipă, încercând să-și ordoneze gândurile.

Știa că Barbara avea dreptate.

Cu un pas nesigur și simțindu-se deodată neajutorat, porni pe culoar spre biroul său.

•

În căsuța din spatele vechii misiuni, peste drum de cimitir, María Torres lăsă transperantele la fereastra dinspre stradă, după care intră, târșâindu-și încet picioarele, în dormitor, unde își așeză trupul îmbătrânit pe pat.

Drumul lung, pe jos, până acasă o obosise, iar astă-seară fusese mai obositor decât altădată.

Pentru că nu dorea să fie văzută, María fusese nevoită să parcurgă canionul pe drumeagul ce tăia tufișuri, paralel cu șoseaua, dar la un metru-doi sub nivelul ei. Ori de câte ori auzea o sirenă sau vedea faruri luminând drumul de deasupra, se ghemuia la pământ și aștepta ca mașina să treacă, înainte de a-și continua drumul anevoios către casă.

Acum totul era perfect.

Ajunsese acasă fără să o vadă cineva, iar slujba ei era în siguranță.

Astă-seară nu avusese necazuri. Astă-seară grupul de gringos era cel care avea necazuri.

Pentru María Torres, ceea ce se întâmplase pe șosea, în apropiere de hacienda, era nici mai mult nici mai puțin decât o binecuvântare. Toată viața ei își petrecuse nenumărate ceasuri rugându-se ca asupra celor pe care îi numea gringos să se abată nenorocirea. În noaptea aceasta, sfinții hotărâseră în sfârșit să îi asculte rugămințile.

Mâine sau poimâine va afla cine era în mașina care se răsturnase în râpă și se va duce la biserică, unde va aprinde o lumânare sfântului care, ca răspuns la rugăciunile ei, își luase în noaptea aceasta mâna de pe unul din cei ce îi purtau numele. Lumânările ei nu însemnau prea mult, știa asta, dar erau mai mult decât nimic, iar sufletele strămoșilor ei se vor bucura.

În cele din urmă, liniștea se așternu peste La Paloma. María Torres dormi împăcată tot restul nopții.

•

Benny Cohen desfăcu prosopul cu care fusese înfășurat capul lui Alex Lonsdale cu grijă și rămase cu ochii pironiți la gaura ce se căsca în craniul băiatului.

E ca și mort, își spuse Benny. Poate că mai respiră, dar e ca și mort.

• Capitolul 4

De cum o văzu pe Carol Cochran în prag, cu ochii înroșiți și cu o batistă în mâna stânga, Ellen Lonsdale înțelese că presimțirea ei se adeverise.

— S-a întâmplat, nu-i așa? întrebă ea în șoaptă.

Carol înclină din cap aproape imperceptibil.

— Alex… murmură ea. Era… era singur în mașină…

— Singur? repetă Ellen.

Și Lisa unde era? Nu era cu el? Dar întrebările rămaseră nerostite, în timp ce ea încerca să se concentreze asupra frazelor lui Carol.

— E la Centru, spuse ea, intrând și închizând ușa în urmă. Am venit să te iau.

Timp de o clipă, Ellen avu senzația că se prăbușește. Apoi, cu o detașare nefirească, își luă poșeta de pe măsuța de la intrare și, cu un gest automat, o deschise să îi verifice conținutul. Convingându-se că avea tot ce-i trebuia, trecu pe lângă Carol și deschise ușa.

— E mort? întrebă ea.

— Nu, îi răspunse Carol cu un glas ceva mai sigur. Nu e mort, Ellen.

— Dar e în stare gravă, nu-i așa?

— Nu știu. Și nu cred că știe cineva.

În tăcere, cele două femei se urcară în mașina familiei Cochran și Carol porni motorul. În timp ce dădea cu spatele ca să iasă din alee, Ellen rosti întrebarea care i se tot învârtea în minte.

— Lisa de ce nu era cu el?

— Nu știu. Am primit un telefon de la poliție. Ne-au spus că ne așteaptă la Centru și că o duc pe Lisa acolo. Am crezut… în fine, nu contează ce am crezut. În orice caz, Lisa e teafără, dar Alex… Mașina s-a răsturnat pe șosea, în apropiere de hacienda. Carolyn organizase o petrecere.

— A promis că nu se duce la nicio petrecere, spuse Ellen alb, rezemată de portiera mașinii. A promis…

Se întrerupse brusc și rămase tăcută preț de câteva secunde, în timp ce mintea i se adapta la noua stare de lucruri. Nu-mi pot permite să cedez nervos. Nu pot să mă las pradă sentimentelor. Trebuie să fiu tare. De dragul lui Alex, trebuie să fiu tare. Se îndreptă în scaunul mașinii.

— Asta e, nu mai contează ce-a promis. Singurul lucru care contează e ca el să fie bine.

Se întoarse să o privească pe Carol. Vocea îi era ceva mai sigură.

— Dacă ai ști cât de gravă e situația mi-ai spune, nu?

Carol își luă mâna de pe volan ca să o strângă o clipă de braț.

— Sigur. Și nici n-am de gând să-ți spun să nu-ți faci griji.

În timp ce Carol conducea, Ellen încercă să se concentreze asupra oricărui alt lucru decât ce i se întâmplase lui Alex. Privi pe geam, obligându-și mintea să se gândească la lucrurile pe care le vedea.

— E un oraș frumos, spuse ea brusc.

— Ce? întrebă Carol Cochran, surprinsă de ciudata afirmație a lui Ellen.

— Mă uitam în jur, continuă Ellen. N-am mai făcut-o de multă vreme. Umblu tot timpul prin el cu mașina, dar de ani de zile nu m-am mai uitat atent. O parte destul de mare a rămas neschimbată de când eram copii.

— Așa e, îi răspunse Carol, încă nesigură încotro băteau gândurile lui Ellen. Nu s-a schimbat prea mult.

Ellen scoase un sunet – pe jumătate chicotit, pe jumătate suspin.

— Crezi că am înnebunit de-ți vorbesc de frumusețea La Palomei? N-am înnebunit. Sau, cel puțin, nu cred. Dar am o presimțire și, dacă mă las pradă ei, atunci chiar că înnebunesc.

— Ce presimțire?

Urmă o nouă tăcere, îndelungată. Când vorbi din nou, vocea lui Ellen devenise stranie, fără culoare.

— E mort, spuse ea. Am o presimțire îngrozitoare că Alex e mort. Dar nu e mort. Nu… n-am să las să fie mort!

•

Ellen privi la grupul strâns în sala de așteptare. Cunoștea cele mai multe dintre fețele de acolo, chiar dacă mintea ei refuza să le lege pe cele mai multe de câte un nume. Cu câteva excepții.

Lisa Cochran.

Ședea pe o canapea, ghemuită lângă tatăl ei, ascultând un polițist care îi vorbea. O văzu și se ridică imediat, îndreptându-se către ea.

— Îmi pare rău, izbucni fata. Doamnă Lonsdale, îmi pare atât de rău… N-am vrut să…

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Ellen cu o voce plată.

— Nu… nu știu sigur, se bâlbâi Lisa. Ne-am certat… mă rog, aproape că ne-am certat și m-am hotărât să plec pe jos acasă. Iar Alex probabil că venea după mine. Dar mergea prea repede și…

Continuă să relateze grăbită tot ce se petrecuse, în timp ce Ellen o asculta, dar de auzit o auzea doar pe jumătate.

— E vina mea, încheie Lisa. Totul e din vina.

Ellen îi puse o mână blândă pe obraz și o sărută.

— Nu, îi spuse ea. N-a fost vina ta. Tu nici nu erai în mașină și ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta.

Se întoarse și o văzu pe Barbara Fannon lângă ea.

— Unde e? o întrebă. Unde e Alex?

— E în sala de operație. Frank și Benny se ocupă de el. Marsh e la el în birou.

O luă pe Ellen de braț și o conduse afară din sala de așteptare.

Când intrară în birou, îl găsiră pe Marsh așezat la masa de lucru, cu un pahar în față, privind în gol. Își mută privirea, iar apoi se ridică, ocoli biroul și o luă în brațe pe Ellen.

— Ai avut dreptate, îi șopti el cu vocea gâtuită. O, Doamne, Ellen, ai avut dreptate.

— E mort? îl întrebă ea.

Marsh se dădu înapoi brusc, ca și cum cuvintele acelea ar fi fost o lovitură fizică.

— Cine ți-a spus?

Chipul lui Ellen păli.

— Nimeni. Doar… doar că am o presimțire.

— Ei bine, de data asta nu se mai adevărește. E viu.

După o clipă de ezitare, Ellen spuse:

— Dacă e viu, atunci de ce nu simt că e așa?

Marsh clătină din cap.

— Nu știu, dar nu e mort. E grav rănit, dar nu e mort.

În timp ce Ellen privea adânc în ochii soțului ei, timpul păru să stea pe loc. În cele din urmă, repetă cuvintele lui Marsh:

— Nu e mort. Nu e mort. Nu va muri.

Și, în ciuda hotărârii ei de a fi tare, o podidiră lacrimile.

•

În sala de operație, Frank Mallory extrăgea cu atenție ultimul fragment vizibil de os din țesutul cranian al lui Alex. Privi în sus la monitoare.

Teoretic, băiatul ar fi trebuit să fie mort.

Și totuși, acolo, pe monitoarele acelea, se afla dovada că trăia.

Se înregistra un puls – slab și neregulat, dar exista.

Iar copilul respira, deși cu ajutorul aparatelor.

Brațul stâng, rupt, era prins în atele, iar rănile de pe față îi fuseseră cusute doar atât cât să oprească sângerarea.

Aceasta fusese partea cea mai ușoară.

Problema rămânea capul.

Din câte își dădea seama Mallory, în timp ce mașina se rostogolea, Alex trebuie să se fi lovit cu capul de o piatră mare care îi zdrobise osul parietal stâng și îi crăpase frontalul. Bucățele din ambele se desprinseseră și se înfipseseră în creierul lui Alex. Aceste bucățele le culesese până acum, cu grijă, Mallory. Apoi, cu toată îndemânarea de care era în stare, așezase fragmentele cât mai aproape de poziția lor inițială. În clipa aceasta lega capul lui Alex cu niște bandaje ce nu puteau fi decât temporare, până când encefalograma copilului avea să capete o formă perfect liniară, iar el putea fi definitiv declarat mort.

— Ce crezi? întrebă Benny Cohen.

— În momentul ăsta, încerc să nu cred nimic, îi răspunse Mallory. Nu fac altceva decât să pun bucățelele astea la loc și, regret că

trebuie s-o spun, nu cred că o să-mi reușească.

— Nu crezi că o să trăiască?

— N-am spus asta, îl repezi Mallory, incapabil să recunoască adevărul. Până acum a supraviețuit, nu?

Benny dădu din cap.

— Ajutat. Dar fără respirator nu rezistă.

— Mulți au nevoie de respirator. De aia s-a inventat.

— Dar cei mai mulți au nevoie de el doar pentru o perioadă limitată. Lui o să-i trebuiască pentru tot restul vieții.

Frank Mallory îl țintui pe tânărul stagiar cu o privire furioasă, apoi se mai potoli. La urma urmelor, Cohen nu-l cunoștea pe Alex Lonsdale de când se născuse; de asemenea, lui Cohen încă nu-i murise niciun pacient. În ziua în care se va întâmpla acest lucru, poate că va înțelege cât de dureros este să vezi pe cineva murind și să știi că nu-l poți ajuta nicicum. Dar Alex supraviețuise procedurilor de urgență și avea încă șanse de a trăi.

— Hai să-l ducem la terapie intensivă și să-l pregătim pentru un control cu raze X și pentru o tomografie axială computerizată.

Zece minute mai târziu, Mallory intră în biroul lui Marshall Lonsdale, încă ștergându-se pe mâini cu un prosop alb. Marshall și Ellen se ridicară, epuizați, în picioare.

— E în viață, l-am dus în salonul de terapie intensivă, le spuse el, făcându-le semn să stea jos. Dar e în stare gravă, Marsh, foarte gravă.

— Spune-mi, îi ceru Marsh cu un glas lipsit de inflexiuni.

Mallory ridică din umeri.

— Deocamdată nu pot să-ți dau detalii, știi și tu asta. Dar creierul e afectat foarte serios.

Ellen îngheță, dar nu spuse nimic.

— Ne pregătim să-i facem toate analizele posibile. O să fie dificil, pentru că e conectat la un respirator și la un cardiostimulator.

Le descrise starea lui Alex folosind limbajul rece, concret, deprins în facultate, care îl ajuta să se stăpânească. Când termină, Ellen fu prima care vorbi.

— Ce putem face?

Mallory clătină din cap.

— Pentru moment, nimic. Vom încerca să-l aducem la o condiție stabilă și să vedem cât de gravă e starea în care se află. Mâine dimineață, probabil, o să știm ceva mai mult. Poate pe la șase.

— Înțeleg, murmură Ellen. Pot să-l văd?

Mallory îi aruncă o privire rapidă lui Marsh, care aprobă din cap.

— Sigur. Poți să stai cu el toată noaptea, dacă vrei. Nu are ce rău să-i facă, ba poate chiar să folosească. Nu știi niciodată cât percep cei în starea în care e el și dacă, cine știe cum, e conștient de prezența ta… ce să mai, rău n-are cum să-i facă, nu?

•

Barbara Fannon aruncă o privire ceasului de pe perete, surprinsă să constate că era aproape cinci dimineața. Parcă nu trecuse mai mult de o oră de când sosise ambulanța aducându-l pe Alex.

Fuseseră atâtea de făcut. Atâtea analize trebuiseră efectuate; fusese sarcina Barbarei să facă în așa fel încât ele să se desfășoare mutându-l pe Alex cât mai puțin posibil. Coordonase nu numai examenul cu raze X și tomografia axială, ci și tot ce mai ceruse Frank Mallory. Și, după câte putea să-și dea seama, acesta nu omisese nimic: ceruse o examinare cu ultrasunete și o puncție cerebrospinală, ca și o arteriografie și o electroencefalogramă. Singurul lucru pe care nu-l făcuseră era o pneumoencefalogramă, dar Barbara știa că singurul motiv pentru omiterea ei era că, pentru efectuarea unei asemenea analize, Alex ar fi trebuit așezat în poziție verticală. Iar în starea în care se afla, acest lucru era absolut imposibil. Barbarei îi trebuise aproape o oră ca să ia legătura cu toți tehnicienii necesari și să îi adune la Centru. Pe urmă mai fuseseră și cei din sala de așteptare.

Se mai împuținaseră după primele două ceasuri, când le spusese că în noaptea aceea nu mai aveau ce vești să aștepte, că Alex era supus unei serii de teste, dar că rezultatele vor apărea după un timp oarecare.

Acum, la ora cinci, se putea în sfârșit duce acasă. Tot ce trebuia făcut sau se putea face se făcuse, iar acum își dădea seama cât era de obosită. Nu trebuia decât să mai verifice o dată sala de așteptare și putea pleca. Deschise ușa, așteptându-se să găsească sala goală.

Nu era.

Așezată pe canapea, în colțul cel mai îndepărtat, între părinții ei, se afla Lisa Cochran. Se oprise din plâns și ședea dreaptă, cu mâinile împreunate în poală. Barbara ezită, însă apoi intră în încăpere, lăsând ușa să se închidă în urma ei.

— Pot să vă mai aduc ceva? întrebă ea. Poate puțină cafea?

Lisa clătină din cap, fără să răspundă.

— Poate că, dacă ați convinge-o să meargă acasă cu noi, ar fi mai bine, răspunse Carol, ridicându-se în picioare și întinzându-se, cu un

zâmbet resemnat către asistenta obosită.

— Nu pot, mamă, șopti Lisa. Dacă se trezește și întreabă de mine?

Barbara străbătu încăperea și se așeză lângă ea.

— Nu o să se trezească în noaptea asta, Lisa.

Lisa o privi cu ochi injectați.

— O să… o să se mai trezească vreodată?

Barbara știa că nu avea căderea să comenteze cu nimeni starea lui Alex, dar știa și cine era Lisa și care erau sentimentele lui Alex față de ea. Numai Dumnezeu știa câte ore își petrecuse băiatul, cocoțat pe marginea biroului ei, povestindu-i cât de minunată era Lisa. Și, după ce văzuse în ultimele câteva ceasuri, Barbara se convinsese că Alex avea dreptate. Scoase un oftat.

— Nu știu, spuse ea prudent.

Apoi, pentru că în ochii Lisei apăruse deodată teama, adăugă:

— Am spus că nu știu. Asta nu înseamnă că nu se va mai trezi. Nu înseamnă decât că eu nu știu, după cum nu știe nimeni.

— Dacă se trezește, asta înseamnă că se face bine?

Barbara ridică din umeri.

— Nici asta nu știm. Tot ce putem face e să așteptăm.

— Atunci voi aștepta, spuse Lisa.

— Ai putea să mergi acasă și să dormi puțin, îi sugeră Barbara. Îți promit că aranjez să te sune cineva dacă se întâmplă ceva. Indiferent ce.

Lisa se frecă la ochi, apoi clătină din cap.

— Nu, spuse ea. Vreau să fiu aici. Pentru orice eventualitate.

O privi rugător pe asistentă.

— Poate că totuși se trezește.

Barbara vru să spună ceva, dar se răzgândi. Are dreptate, își zise. S-ar putea foarte bine să se trezească. Și, în timp ce se gândi la asta, își dădu seama că, la fel ca și ceilalți din clinică, se îngrijise de Alex ca un automat.

Pentru toți, cadre medicale care mai văzuseră și altădată răni ca ale lui Alex, cazul era fără speranță. Făceai tot ce se putea face, încercai să nu scapi din vedere nicio măsură, oricât de radicală, care ar fi putut salva o viață, dar în adâncul sufletului te pregăteai pentru gândul că pacientul nu avea să reziste.

Și, la sfârșit, te duceai acasă.

Dar Lisa Cochran nu voia să se ducă acasă, iar Barbara hotărî că nu va pleca nici ea, chiar dacă garda luase sfârșit cu multe ore

înainte. Hotărârea odată luată, se ridică în picioare.

— Haide, spuse ea.

Părinții fetei o priviră fără să înțeleagă, dar o urmară pe culoar. Deschise fără să bată ușa biroului lui Marshall Lonsdale și îi conduse înăuntru.

— Dacă tot stăm, măcar să stăm confortabil.

— E biroul lui Marsh, spuse Jim Cochran.

— Al nimănui altcuiva.

— Avem voie să stăm aici?

— Sunteți prietenii lui, nu-i așa? Noaptea a fost lungă și nu s-a sfârșit încă. Voiam să plec, dar, dacă voi rezistați, o să rezist și eu. Însă nu în sala de așteptare.

Făcu lumina mai mică și lăsă storurile la ferestre.

— Așezați-vă comod până mă duc să aduc niște cafea. Dacă vreți ceva mai tare, căutați prin birou cât lipsesc eu. Sunt zvonuri că uneori ar fi o sticlă pe-aici.

Jim o privi atent.

— Zvonurile spun și pe unde s-ar putea găsi?

— Nu, răspunse Barbara.

Apoi, în timp ce ieșea din birou, adăugă:

— Dar în locul vostru aș începe cu dulăpiorul. Sertarul din dreapta jos.

•

Ellen Lonsdale ședea pe scaunul cu spetează de lemn pe care cineva i-l așezase lângă patul lui Alex; o mână și-o ținea așezată blând pe mâna lui. Alex zăcea în aceeași poziție în care fusese întins, pe spate, cu brațul stâng pus în ghips, ușor suspendat deasupra saltelei, și cu dreptul atârnând moale pe lângă corp. Chipul, abia vizibil sub masca respiratorului și sub bandaje, îi era de nerecunoscut. În jurul său se găseau tot felul de aparate pe care Ellen nu le pricepea. Tot ce știa era că monitoarele și mașinăriile acelea îi țineau fiul în viață.

Era acolo de aproape cinci ceasuri. Dincolo de ferestre, cerul începea să se lumineze. Își schimbă ușor poziția pe scaun, nu ca o reacție la amorțeala care pusese demult stăpânire pe trupul ei, ci ca să poată vedea mai bine ochii lui Alex.

Nu știa nici ea de ce, dar se tot aștepta ca aceștia să fie deschiși.

Noaptea fusese presărată cu asemenea gânduri stranii.

De câteva ori se surprinsese mirându-se că aparatul pentru respirat

încă mai funcționează.

Odată, când îl aduseseră pe Alex de la una din analize – nu-și mai aducea aminte care – fusese șocată de cât de caldă îi era mâna.

Știa ce însemnau toate aceste reacții ciudate.

În pofida a tot ce i se spusese și în pofida hotărârii sale intime, nu putea scăpa de sentimentul îngrozitor că Alex era mort.

Nu o dată descoperise că studia monitoarele, întrebându-se cum de mai înregistrează semne de viață.

Din moment ce Alex era mort, liniile care îi urmăreau pe ecrane bătăile inimii și respirația ar fi trebuit să fie perfect drepte.

Trebuia să-și spună permanent că, de fapt, nu era mort, ci doar adormit.

Numai că el nu era nici adormit.

Era în comă și, indiferent ce spuneau ceilalți, nu va mai ieși din această stare.

Înțelegea în mod abstract că nu era o problemă de timp. Problema era când să oprească respiratorul și să îl lase pe Alex să se stingă.

Nu știa exact de când se instalase gândul acesta în mintea ei, dar începuse să se obișnuiască efectiv cu realitatea lui. Cândva, astăzi sau poate mâine, după ce rezultatele tuturor testelor vor fi fost studiate și analizate, ea și Marsh vor trebui să ia cea mai dificilă hotărâre din viața lor și nu era deloc sigură că vor fi în stare să o facă.

Dacă într-adevăr creierul lui Alex era mort, vor fi nevoiți să accepte că a-l ține pe Alex în viață în această stare ar fi o cruzime.

O cruzime față de el.

Privi din nou mașinăria și pentru o clipă se întrebă de ce fusese inventată.

De ce nu-i lăsau pe oameni pur și simplu să moară?

Dar, pricepu ea brusc, cu o claritate uimitoare, chiar înțelegând care era starea lui Alex, nici ea nu l-ar fi lăsat să moară pur și simplu.

Dacă ar fi fost să o facă, ar fi făcut-o până acum. Avusese destule ocazii în ultimele două ore. Nu trebuia decât să oprească respiratorul. Asta ar fi declanșat alarma, dar s-ar fi descurcat și cu ea. Și nici nu ar fi durat mult – un minut sau două.

Și totuși, nu o făcuse. În schimb, stătuse acolo, luptând împotriva disperării, încercând să nu-și piardă hotărârea de a nu-l lăsa să moară și șoptindu-i cuvinte de îmbărbătare în timp ce îl ținea de mână.

Chiar dacă o parte din ea îi spunea că Alex era deja mort, cealaltă parte, cea care hotărâse că el trebuia să trăiască, era tot mai

puternică cu fiecare ceas ce trecea.

Ușa se deschise pe neașteptate și în încăpere intră Barbara Fannon, care închise ușa la loc în urma ei.

— Ellen? E opt. Ai stat aici toată noaptea.

Ellen întoarse capul.

— Știu.

— Marsh e la Frank în birou. Au toate rezultatele analizelor. Te așteaptă.

Ellen se gândi o clipă, apoi clătină ușor din cap.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Stau aici, cu Alex. Marsh o să-mi comunice tot ce trebuie să știu.

Barbara ezită, apoi dădu din cap.

— O să le spun.

Și ieși din cameră, lăsând-o pe Ellen singură cu fiul ei.

•

— E rău, spuse Frank Mallory. Mă tem că mai rău nici nu se poate.

— Hai să vedem.

Marsh își simțea întregul trup secat de puteri în urma șocului și a oboselii din ultimele ore; într-un fel sau altul însă, mintea îi era perfect limpede. Încet și cu atenție, începu să treacă în revistă rezultatele testelor și analizelor ce i se făcuseră lui Alex pe timpul acestei nopți lungi.

Mallory avea dreptate – era rău.

Creierul lui Alex avusese mult de suferit. Peste tot erau fragmente de os, înfipte în cortex. Cel mai tare atins era creierul mare, mai ales lobul temporal. Dar nimic nu părea să fi scăpat întreg – lobii parietal și frontal erau și ei afectați.

— Nu sunt expert în chestia asta, spuse Marsh.

Amândoi știau însă la fel de bine că rănile lui Alex și consecințele lor erau, în cea mai mare parte, evidente pentru oricine.

Mallory decise să abordeze subiectul direct.

— Dacă supraviețuiește, nu va putea merge sau vorbi și e îndoielnic că va auzi. S-ar putea să vadă, lobul occipital pare să fi avut cel mai puțin de suferit. Dar asta aproape că nu mai contează. E îndoielnic că va fi conștient de ce se întâmplă în jurul lui, sau chiar de el însuși. Și asta dacă iese din comă.

— Nu cred, răspunse Marsh, fixându-l pe Mallory cu ochi reci.

— Nu crezi, sau nu vrei să crezi? îl întrebă Mallory blând.

— Nu are importanță. Vom face pentru Alex tot ce e omenește

posibil.

— Asta fără îndoială, Marsh, spuse Frank Mallory, în glasul căruia se simțea toată durerea pe care i-o pricinuiau cuvintele lui Marsh. Știi bine că nici unuia dintre noi nu-i trece prin cap să facă altfel.

Chiar dacă îl auzise, Marsh îl ignoră.

— Vreau să încep prin a lua legătura cu Torres, la Palo Alto.

— Torres? repetă Mallory. Raymond Torres?

— Există altcineva care îl poate ajuta pe Alex?

Cu gândul la cel căruia Marsh voia să îi încredințeze fiul, Mallory rămase tăcut.

Raymond Torres crescuse în La Paloma și, dacă nu existaseră niciodată dubii în privința inteligenței sale, omul însuși dăduse naștere la destule întrebări. Părăsise demult La Paloma, rămânând la Palo Alto după ce terminase medicina și revenind în sat numai ca să-și vadă mama, pe bătrâna María Torres. Dar chiar și aceste vizite erau rare. În La Paloma opinia generală exista că Torres nu era prea legat de mama sa, care era pentru el doar puțin mai mult decât o amintire a trecutului și că, dacă era un lucru pe care Torres ar fi vrut să îl uite, acesta era trecutul său. În La Paloma era privit ca o ciudățenie: copilul crescut în spatele misiunii și care, cumva, reușise în viață.

Dincolo de granițele satului însă, el devenise o enigmă pentru întreaga lume medicală. Pentru cei care îl simpatizau, atitudinea lui detașată era doar rezultatul faptului că își dedica fiecare ceas al existenței modului de funcționare a creierului; detractorii atribuiau aceeași atitudine aroganței.

În ciuda tuturor întrebărilor legate de persoana sa, Raymond Torres reușise să devină unul dintre cei mai buni specialiști în structura și funcționarea creierului uman. În ultimii ani, centrul atenției sale se mutase ușor și principala zonă de interes pentru el devenise chirurgia de recuperare pe creier.

— Dar cea mai mare parte a cercetărilor lui nu sunt încă teoretice? întrebă Mallory. Nici nu știu dacă a făcut experimente pe creierul uman.

În ochii lui Marshall Lonsdale se citea disperarea.

— Raymond Torres știe mai mult despre creierul omenesc decât oricine altcineva. Iar ce a făcut în materie de reconstrucție e aproape incredibil. Aș fi spus că e chiar incredibil dacă nu aș fi văzut cu ochii mei rezultatele. Vreau să-l opereze pe Alex.

— Marsh…

Dar Marsh era deja în picioare, cu privirile fixate asupra grămezii de radiografii și tomografii, rezultate de laborator, grafice și alte hârtii care dovedeau măsura în care fusese afectat creierul fiului său.

— Trăiește încă, Frank. Și, atâta timp cât trăiește, trebuie să încerc să îl ajut. Nu pot să-l abandonez – vezi și tu cum va fi. Va fi o legumă. Doamne, Dumnezeule, tu cu gura ta mi-ai spus-o chiar acum. Mai rău nu are ce să-i mai facă. Torres nu poate decât să-l ajute. Sună-l din partea mea. Spune-i ce s-a întâmplat și că vreau să vorbesc cu el. Doar să vorbesc, atât. Aranjează-mi o întâlnire cu el.

Și pentru că Frank Mallory încă ezita, Marshall Lonsdale continuă.

— Alex e tot ce am, Frank. Nu-l pot lăsa pur și simplu să moară.

Rămas singur, Mallory ridică receptorul și formă numărul lui Raymond Torres din Palo Alto, aflat la treizeci de kilometri depărtare. După o conversație de o jumătate de oră reuși, în sfârșit, să-l convingă să se întâlnească cu Marshall Lonsdale și să examineze cazul lui Alex.

Doctorul nu făcuse nicio promisiune, dar acceptase să discute și să vadă.

În sinea lui, Frank aproape că spera că Torres îl va refuza pe Marsh.

• Capitolul 5

Oboseala îl copleșea pe Marsh, care începea să creadă că totul era în zadar. Stătuse aproape întreaga zi în institutul lui Raymond Torres, dar aproape întreaga zi fusese singur. Nu că n-ar fi fost interesant; fusese, chiar în ciuda faptului că teama îngrozitoare pentru viața fiului său nu-l părăsise de dimineață, de când intrase pe ușă.

Privise institutul cu ochi încețoșați. Clădirea în sine era o barbarie. Inițial fusese o casă impunătoare. Dar, din corpul central al conacului – căci conac fusese – se desfăceau două aripi a căror arhitectură nu semăna nici măcar în intenție cu clădirea originară. Aveau în schimb o funcționalitate spilcuită, care contrasta evident cu masivitatea tipică stilului georgian a corpului central. Clădirile erau înconjurate de o pajiște întinsă, împânzită de copaci. O placă simplă de alamă, montată pe una din fețele unui bolovan de la stradă, ajuta la identificarea structurii:

INSTITUTUL PENTRU CERCETAREA CREIERULUI UMAN

Odată ajuns înăuntru, fusese imediat condus în biroul lui Raymond Torres, unde îi arătase chirurgului toate hârtiile referitoare la Alex; acesta le pasase unei asistente, fără să le arunce măcar o privire. După plecarea asistentei, Torres îi oferise un scaun, apoi își petrecuse ceea ce Marsh considerase a fi un timp inutil de lung aprinzându-și pipa.

Lui Marsh îi trebuiseră doar câteva secunde pentru a hotărî că nimic din reputația profesională a lui Torres nu se reflecta în comportamentul sau în înfățișarea lui. Era înalt, iar trăsăturile bine conturate îi erau atent încadrate de părul prematur încărunțit, într-o tunsoare mai potrivită, după părerea lui Marsh, unui star de cinema decât unui om de știință. Senzația de star era subliniată și de costumul de mătase maronie, perfect croit, ca și de degajarea elegantă a ținutei. Cu toată reputația sa, prima impresie pe care i-o lăsase Raymond Torres oaspetelui său fusese aceea de medic de societate, interesat mai degrabă în practicarea golfului decât a medicinei.

Antipatia instinctivă a lui Marsh nu se diminuase nici cu faptul că, pipa odată aprinsă, întâlnirea durase numai atât cât Torres să-i spună că nu se vor lua niciun fel de decizii până când rezultatele testelor lui Alex nu vor fi analizate de specialiști și că analizarea lor va dura mai toată ziua.

— Am să aștept, spusese Marsh.

Aflat în spatele biroului, Raymond Torres ridicase din umeri, aparent neinteresat.

— Cum vreți, dar pot să vă telefonez când am luat o hotărâre.

Marsh clătinase din cap.

— Nu. Trebuie să stau. Alex e singurul meu copil. Nu… nu am unde altundeva să mă duc.

Torres se ridicase de pe scaun cu un gest de concediere pe care Marsh îl găsise aproape jignitor.

— Cum spuneam, faceți cum vreți. Dar pe mine va trebui să mă scuzați, am foarte multă treabă în dimineața asta.

Marsh îl privise uluit.

— Nu vreți să auziți detaliile cazului?

— E prezentat în hârtii, nu? îl contrase Torres.

— Dar Alex nu e în hârtii, domnule doctor, îi răspunsese Marsh cu glasul tremurând din cauza efortului de a-și stăpâni furia.

Torres păruse că se gândește o clipă, dar nu se așezase la loc, iar când vorbise din nou o făcuse pe un ton rece.

— Domnule doctor Lonsdale, eu sunt cercetător. Sunt cercetător pentru că, așa cum am descoperit cu mulți ani în urmă, nu am răbdare să mă port amabil cu pacienții. Există voci care spun că nu știu să mă port cu oamenii, am auzit. Ca să fiu sincer, nici nu mă interesează. Pe mine mă interesează să îi ajut pe oameni, nu să-i cocoloșesc. Și pentru a-l ajuta pe fiul dumneavoastră nu am nevoie de detalii din viața lui personală. Nu mă interesează cine e, cum e, sau care au fost împrejurările accidentului. Tot ce vreau să știu sunt detaliile legate de leziunile lui, în așa fel încât să pot hotărî dacă îl pot ajuta sau nu. Cu alte cuvinte, tot ce am nevoie să aflu despre fiul dumneavoastră se găsește în hârtiile referitoare la cazul lui. Dacă lipsește ceva, eu sau unul din angajații noștri ne vom da seama și vom face tot ce trebuie făcut pentru a îndrepta lucrurile. Nu am nimic împotrivă să petreceți restul zilei aici, pentru cazul în care vom avea nevoie de dumneavoastră. Eu însă mă îndoiesc. Dacă e să avem nevoie de cineva, acela va fi medicul care îl îngrijește pe copil.

— Frank Mallory.

— Mă rog, ridicase Torres din umeri, fără urmă de interes. Vă rog să rămâneți dacă vreți. Avem un salon de așteptare confortabil, unde veți găsi fără îndoială suficient de citit.

Brusc, zâmbise.

— Totul e în legătură cu activitatea noastră, firește. Unul din lucrurile asupra cărora insist întotdeauna este ca din salon să nu lipsească niciun articol sau monografie din cele pe care le-am scris.

În ciuda mâniei pe care i-o stârnea orgoliul manifest al individului, Marsh reușise să tacă, pentru că, fără Torres, Alex nu mai avea nicio speranță. Iar până la ora două se convinsese fără putință de tăgadă că, indiferent cât îi lipsea în materie de căldură umană, doctorul Torres compensa cu vârf și îndesat în competență profesională.

Articolele pe care le citise – și citise cel puțin treizeci, încercând să-și păstreze atenția concentrată pe parcursul interminabilelor ore – acopereau un domeniu de interes foarte larg. Torres se specializase nu numai în structura creierului, ci și în teoriile asupra modului său de funcționare, în zeci de articole, el descria cazuri în care găsise

metode de a compensa zonele afectate ale creierului și de a folosi zonele sănătoase care să preia funcțiile țesuturilor traumatizate. Ideea care răzbătea din toate era că misterele creierului omenesc puteau fi dezlegate, dar că posibilitățile acestui organ abia acum începeau să fie investigate. Totul putea fi rezumat în câteva fraze care îl intrigaseră pe Marsh:

> *Sistemul de rezervă al creierului pare să fie infinit. Cu multă vreme în urmă am descoperit că, dacă o porțiune a lui cedează, o altă porțiune poate prelua funcțiile porțiunii afectate. Ca și cum fiecare zonă a creierului nu numai că știe ce fac celelalte, dar poate chiar și să facă același lucru dacă este nevoie. În consecință, sarcina noastră este pe de o parte să convingem creierul lezat să nu renunțe la luptă și, pe de alta, să îl facem să înțeleagă care sunt problemele cu care se confruntă, în așa fel încât el singur să își redistribuie activitatea înspre componentele sănătoase.*

Marsh citise și recitise de câteva ori acest articol, când funcționara de la recepție apăru pe neașteptate, zâmbindu-i cald.

— Domnul doctor Lonsdale? Vă așteaptă doctorul Torres.

Puse revista deoparte și o urmă pe tânăra elegantă până în biroul lui Torres. Cu un semn de salut din cap, acesta îi indică un scaun din apropierea biroului. Deja așezat pe un alt scaun se afla Frank Mallory.

— Frank? Ce cauți aici?

— Eu l-am rugat să vină, răspunse Torres. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le verific împreună cu dânsul.

— Dar Alex…

— Starea lui e stabilă, Marsh, îi spuse Mallory. De câteva ore n-a intervenit nicio schimbare. Benny a rămas acolo și în cameră cu el e tot timpul o asistentă.

— Haideți să începem, îi întrerupse Torres.

Se răsuci către un monitor instalat pe o măsuță, lângă birou. Pe ecran se vedea fotografia detaliată a unui creier uman.

— Nu e ce credeți, spuse el.

Marsh Lonsdale și Frank Mallory se întoarseră ca să îl privească, surprinși.

— Poftim? întrebă Frank.

— Nu e o fotografie. E o reprezentare grafică generată pe computer a creierului lui Alexander Lonsdale.

Făcu o pauză de o clipă, apoi continuă:

— Înainte de accident.

Mallory își întoarse din nou privirea către ecran. Auzi vocea lui Torres:

— Iată ce s-a întâmplat. Sau mai degrabă iată o reconstituire a ceea ce s-a întâmplat.

Introduse câteva instrucțiuni pe tastatura din fața lui și imaginea de pe monitor începu să se miște, răsturnându-se. În partea de jos a ecranului își făcu apariția o altă figură. Sub ochii celor trei, imaginea creierului luă contact cu celălalt obiect și începu dintr-o dată să se deformeze. Era ca și cum ai fi urmărit un film în care cineva se izbește cu capul de un bolovan.

În ralanti, văzură craniul crăpând, apoi spărgându-se și coșcovindu-se.

Țesutul de sub cutia craniană începu să cedeze, în parte zdrobit, în parte sfâșiat. Fragmente de os se desprinseră, rupând și mai mult creierul. Frank Mallory și Raymond Torres urmăreau în tăcere, dar Marsh nu fu în stare să-și oprească un geamăt de durere. Totul se termină brusc și creierul reveni la poziția inițială. Apoi Torres tastă din nou câteva instrucțiuni și imaginea se schimbă iar.

— Isuse! șopti Mallory. Așa ceva nu se poate.

— Ce s-a întâmplat? vru să știe Torres.

— E capul lui Alex, murmură Mallory cu respirația tăiată.

Marsh, al cărui chip era de-acum cenușiu, îl privi, dar Frank rămase cu ochii ațintiți asupra ecranului.

— E capul lui. Și arată exact așa cum arăta când l-au dus la spital. Dar… cum?

— Ajungem și acolo, răspunse Torres. Domnule doctor Mallory, vreau să vă concentrați cât puteți de tare asupra acestei imagini. Este extrem de important. Cât este de asemănător ceea ce vedeți cu ceea ce ați constatat atunci când v-au adus pacientul?

Ridică o mână într-un semn de avertizare.

— Vă rog să nu vă grăbiți să răspundeți. Examinați totul foarte atent. Dacă aveți nevoie, pot să învârt imaginea în așa fel încât să o vedeți din unghiuri diferite. Dar am nevoie să știu cât este de exactă.

Timp de două minute nesfârșite, urmărit într-o tăcere îndurerată de Marsh, Mallory examină imaginea, cerându-i lui Torres din când

în când să o întoarcă ba într-o parte, ba în cealaltă. În cel din urmă dădu din cap.

— După câte pot să-mi dau seama, e perfectă. Dacă există vreo diferență, eu nu o văd.

— Bine. Acum, ceea ce urmează va fi mai ușor pentru dumneavoastră. Nu trebuie să spuneți nimic, doar urmăriți-mă și, dacă e ceva ce nu seamănă cu ce vă amintiți, spuneți-mi.

Sub ochii lor, imaginea prinse din nou viață. Apăru un forceps care începu să culeagă fragmentele de os din creier. Apoi forcepsul dispăru, înlocuit de o sondă. Sonda se mișcă și smulse o bucățică de țesut cranian. Mallory se înfioră.

Lucrurile continuau să se desfășoare dureros, detaliu după detaliu. O dată cu fiecare fragment de os recuperat, creierul lui Alex suferea o nouă rană. În sfârșit, după ceea ce păru o veșnicie, totul se termină.

Frank Mallory privi fix la imaginea exactă a creierului lui Alex, după ce terminase de curățat leziunile.

— Ei? întrebă Torres.

În timp ce răspundea, Mallory își auzi glasul tremurând.

— De ce mi-ați arătat toate astea? Numai ca să-mi dovediți cât sunt de incompetent?

— Nu fiți ridicol, îl repezi Torres. În afară de faptul că nu văd de ce mi-aș pierde timpul cu o asemenea prostie, nu sunteți deloc incompetent. În condițiile date ați făcut absolut tot ce se putea face. Acum am nevoie să știu dacă reconstituirea a fost corectă.

Mușcându-și buzele, Mallory răspunse:

— Da. Îmi pare rău… am făcut tot ce-am putut.

— Nu aveți de ce să vă pară rău, remarcă Torres cu răceală. Concentrați-vă asupra ei.

— E corectă, îl asigură Frank. Acum puteți să ne spuneți și cum ați făcut-o?

— Nu am făcut-o eu. Un computer a făcut totul. În ultimele – se uită la ceas – șase ore, am introdus date în calculator. În cea mai mare parte, au fost informațiile obținute de scanerul pentru tomografii axiale computerizate din La Paloma. Din fericire, și aici ați făcut treabă bună. Dar computerul nostru e mult mai rapid decât al dumneavoastră. Aparatele dumneavoastră pot afișa orice parte a creierului, din orice unghi, în două dimensiuni. Ale noastre sunt mult mai sofisticate.

Dintr-o dată, în ochii săi atât de reci și de distanți până atunci,

apăru o lumină nouă, intensă.

— O dată ce i-am dat toate informațiile, calculatorul a fost în stare să reconstituie tot ce s-a întâmplat cu creierul lui Alexander Lonsdale din momentul impactului până în clipa examenului cu scanerul. Noi nu am fi putut face mai mult de câteva presupuneri științific argumentate. Am fi putut, extrapolând, să obținem forma aproximativă a agentului traumatizant și unghiul probabil al loviturii. Și cam atât. Dar leziunile sunt întinse, iar computerul este proiectat să poată analiza simultan un număr foarte mare de variabile. Conform lui, ceea ce ați văzut este corect în proporție de 99,624 %, cu condiția ca datele introduse să fi fost corecte. De aceea am vrut să vedeți și dumneavoastră reconstituirea. Dacă în introducerea datelor s-ar fi strecurat vreo greșeală, prin extrapolare ea s-ar fi amplificat până într-atât încât să detectați diferențele. Dar dacă dumneavoastră nu vedeți nimic, putem presupune că ce am văzut este exact ceea ce s-a întâmplat.

În timp ce Mallory tăcea, Marsh dădu glas întrebării pe care o aveau amândoi în gând.

— De ce e atât de important? După părerea mea, ar trebui să ne preocupe ce avem de făcut de-acum încolo.

— Exact, aprobă Torres. Acum priviți atent. Imaginile care urmează se vor derula cu viteză mai mare, dar e vorba de ce credem că se poate face pentru Alexander.

— Toți îi spun Alex, interveni Marsh.

Torres își arcui puțin sprâncenele.

— Foarte bine, Alex. Pentru mine nu are nicio importanță cum i se spune.

Ignoră fulgerul de mânie din ochii lui Marsh și își lăsă din nou degetele să zboare peste tastele computerului. Imaginea reîncepu să se modifice. Sub privirile fascinate ale celor doi medici din La Paloma, straturile de țesut cranian începură să fie îndepărtate. O parte din ele erau aruncate cu totul; altele erau puse la loc. Haosul cauzat de leziuni începu să se ordoneze și apoi, încet, începu procesul de vindecare, de la măduva spinării înspre lobii cerebrali. La sfârșit, ecranul rămase acoperit din nou de forma recognoscibilă a unui creier omenesc. Unele zone rămăseseră însă colorate în diverse nuanțe de roșu. Pe chipul încruntat al lui Marsh se citea nedumerirea.

— Acestea sunt zonele nefuncționale, îi răspunse Torres înainte ca

el să apuce să pună întrebarea. Cele roz pal sunt în profunzimea creierului, cele roșu aprins sunt la suprafață. Semnificația radiațiilor este evidentă, cred.

Mallory îi aruncă o privire lui Marsh, a cărui atenție părea complet absorbită de imaginea de pe monitor. În cele din urmă se răsuci către Torres, cu degetele împletite, sub bărbie.

— Tot ce ne-ați arătat aici e science fiction, domnule doctor. Nu puteți tăia atât de profund și nici nu puteți face reparații atât de extensive fără a vă ucide pacientul. În afară de asta, am avut impresia că vă propuneți să reconstituiți creierul lui Alex până la a regenera celulele nervoase. Cinstit vorbind, nu cred că dumneavoastră sau oricine altcineva poate face așa ceva.

Torres chicoti.

— Și, desigur, aveți dreptate. Eu n-o pot face și nici altcineva. Din nefericire, sunt prea mare, iar mâinile mele sunt mult prea neîndemânatice. De aceea Alexan… Alex – se corectă el – va trebui adus aici.

Închise monitorul și se ridică de pe scaun.

— Haideți cu mine. Vreau să vă arăt ceva.

Ieșiră din birou și o luară pe un coridor care ducea în aripa vestică a clădirii. Un paznic își ridică privirile, apoi, recunoscându-l pe Torres, se întoarse la monitorul de pe biroul său. În fine, intrară într-o încăpere cu instalații sanitare, dincolo de care se afla o sală de operații. Fără un cuvânt, Torres se dădu la o parte și îi lăsă pe cei doi să intre înaintea lui pe ușa dublă.

În centru se afla masa de operație și, pe un perete, tot instrumentarul obișnuit unei asemenea săli – toate aparatele și monitoarele cu care Marsh și Frank erau obișnuiți. Restul spațiului era ocupat cu echipamente pe care niciunul dintre ei nu le mai văzuse vreodată.

— Un robot microchirurgical computerizat, le explică Torres. Dacă e să simplific foarte mult, ceea ce face el este reducerea la scară a mișcărilor chirurgului – în acest caz, ale mele – de la fracțiuni de milimetru la fracțiuni de micron. El cuprinde un microscop electronic și dispune de un program pe lângă care cel pe care tocmai l-ați văzut arată ca adunarea pe lângă calculul diferențial. Într-un fel – continuă el pe un ton în care se citea mândria – o dată cu punerea la punct a acestui aparat, mi-am redus propriul statut de la cel de chirurg la cel de simplu tehnician. Microscopul examinează problemele,

computerul le analizează și ia deciziile. În final, tot el îmi spune ce trebuie atașat și unde, iar eu efectuez mișcările pe un model mărit al țesutului. Robotul reduce la scară mișcările mele și le repetă pe țesutul real. Și merge. Fizic, mașina și cu mine putem repara o mare parte din stricăciunile suferite de creierul lui Alex Lonsdale.

Marsh studie echipamentul timp de câteva secunde, apoi se întoarse din nou spre Torres. În glasul său se auzea limpede nesiguranța.

— Ce șanse are Alex să supraviețuiască operației?

Chipul lui Torres se întunecă.

— Haideți să mergem înapoi în birou. Tot computerul ne va spune și asta.

Nimeni nu mai rosti un cuvânt până se înapoiară în clădirea principală și ușa biroului lui Torres se închise în urma lor. Marsh și Mallory își reluară locurile, iar Torres porni din nou computerul. Începu să introducă iute niște instrucțiuni și ecranul se lumină.

	CU OPERAȚIE	FĂRĂ OPERAȚIE
PROBABILITATEA SUPRAVIEȚUIRII MAI MULT DE O SĂPTĂMÂNĂ	90%	10%
PROBABILITATEA IEȘIRII DIN COMĂ	50%	0.2%
PROBABILITATEA RECUPERĂRII PARȚIALE	20%	0%
PROBABILITATEA RECUPERĂRII TOTALE	0%	0%

Marsh și Mallory studiară lista. Apoi, fără să-și dezlipească ochii de ecran, Marsh puse prima întrebare care îi veni în minte.

— Ce înseamnă exact recuperare parțială?

— Pentru început, faptul că va putea respira singur, ca și faptul că va fi conștient de ce se întâmplă în jur și va putea comunica cu lumea din afară. Pentru mine, orice e mai puțin decât atât nu se poate numi recuperare. Chiar dacă pacientul este din punct de vedere tehnic conștient, eu îl consider într-un fel de comă. Mi se pare inuman să ții oamenii în viață în asemenea condiții și nu cred că, dacă acești oameni nu-și pot comunica suferințele, asta înseamnă că nu suferă. Pentru mine unul, o asemenea viață ar fi de nesuportat, fie și numai câteva zile.

Marsh făcea eforturi să-și stăpânească furia pe care i-o stârnea omul acesta, care putea discuta atât de rece despre starea lui Alex. Și

totuși, undeva în adâncul sufletului, nu era deloc sigur că nu era de acord cu Torres. Îl auzi pe Frank Mallory punând o altă întrebare.

— Și recuperarea totală?

— Exact ce auziți, replică Torres. În cazul acesta, recuperarea totală este imposibilă. A fost distrus prea mult țesut. Indiferent cât de bune sunt rezultatele operației, vindecarea nu va fi niciodată completă. S-ar putea, totuși – și aș vrea să subliniez, s-ar putea – să își recapete un număr surprinzător de mare de funcții. S-ar putea să meargă, să vorbească, să gândească, să audă și să simtă. Sau s-ar putea să recapete doar unele dintre aceste funcții.

— Și sunteți dispus să faceți operația, presupun?

Torres ridică din umeri.

— Mă tem că sorții de izbândă sunt cam mici. Sunt un om căruia nu-i place să dea greș.

Marsh simți un nod în stomac.

— Să dea greș? șopti el. Domnule doctor Torres, vorbim despre fiul meu. Fără dumneavoastră va muri. Aici nu e vorba de a izbândi sau a da greș. E vorba de viață și de moarte.

— N-am spus că n-am s-o fac. Am să o fac, cu câteva condiții.

Marsh răsuflă ușurat și căzu la loc, moale, în scaun.

— Orice, spuse el. Absolut orice.

Dar Frank Mallory era mai circumspect.

— Și care sunt condițiile? întrebă el.

— Foarte simple. Să mi se dea putere de decizie absolută pe o perioadă nedefinită și să fiu absolvit de răspundere, atât pe durata operației, cât și pe cea a convalescenței.

Marsh vru să-l întrerupă, dar Torres continuă fără să-l bage în seamă.

— Și prin convalescență înțeleg timpul până când eu – și numai eu – eliberez pacientul.

Băgă mâna într-un sertar al biroului și scoase un document cu mai multe file, pe care i-l întinse lui Marsh.

— Acesta este angajamentul pe care îl veți semna dumneavoastră și mama copilului. Puteți să îl citiți – ba chiar cred că ar trebui – dar nu puteți schimba nici măcar o virgulă. Îl semnați sau nu. Dacă îl semnați și dumneavoastră și soția dumneavoastră, aduceți băiatul aici cât mai repede posibil. Cu cât așteptați mai mult, cu atât e mai riscantă operația. După cum sunt sigur că știți, pacienții în starea în care se găsește fiul dumneavoastră își recapătă rareori puterile o dată

cu trecerea timpului; de cele mai multe ori slăbesc.

Se ridică în picioare, semn că întrevederea se încheiase.

— Îmi pare rău că toate acestea au durat atât de mult, dar mă tem că nu s-a putut altfel. Până și computerelor mele le trebuie timp pentru a lucra.

Mallory se ridică.

— Dacă se hotărăsc în favoarea operației, când intenționați să o faceți și cât va dura?

— O vom face mâine, răspunse Torres. Și va dura optsprezece ore cel puțin, cu o echipă de cincisprezece oameni. Și nu uitați – mai spuse el, întorcându-se către Marsh – avem o probabilitate de 80% să dăm greș, cel puțin parțial. Regret, dar nu e în obiceiul meu să îi mint pe oameni.

Deschise ușa și o ținu așa pentru Marsh și Mallory, apoi, de îndată ce aceștia păși peste prag, o închise în urma lor.

•

După ieșirea celor doi medici din La Paloma, Raymond Torres rămase multă vreme singur în biroul său.

La Paloma.

Era interesant că acest caz, cel mai incitant din câte avusese vreodată, nu numai că venea din orășelul în care crescuse, dar și privea un om pe care îl cunoștea de o viață. Se întrebă dacă Ellen Lonsdale își mai amintea cine este, sau mai bine zis cine fusese el.

Probabil că nu.

În La Paloma, ca și în restul Californiei în anii copilăriei sale, el și toți ceilalți descendenți ai vechilor californios fuseseră considerați simpli mexicani, ignorați în cel mai bun caz, disprețuiți în cel mai rău.

Ca reacție, prietenii săi îi disprețuiau pe gringos și mai mult decât erau disprețuiți ei înșiși.

Raymond Torres își mai amintea și acum nopțile petrecute în bucătăria mică, unde bunica asculta toate umilințele îndurate de mama și de surorile lui din partea celor pentru care munceau, apoi povestea repetată despre zilele de demult, când nici măcar bunica nu se născuse și când familia Meléndez y Ruiz locuia în hacienda, iar californios erau stăpânii locului. Pe atunci, în casele mari și albe de pe drumul spre hacienda locuiau familiile Torres și Ortiz, Rodríguez și Flores. În repetate rânduri, bunica le spusese povestea masacrului de la hacienda și a carnagiului care urmase pe măsură ce, una după

alta, vechile familii fuseseră izgonite din casele lor și reduse la starea de peoni. Dar lucrurile se vor schimba, mai spunea bunica. Nu aveau altceva de făcut decât să păstreze vie ura și să aștepte ziua când fiul lui Don Roberto de Meléndez y Ruiz se va întoarce și îi va goni pe gringos din casele și de pe pământurile pe care le furaseră.

Raymond ascultase totul, știind că era inutil. Poveștile bunicii nu erau mai mult decât niște legende și nădejdea ei într-o răzbunare viitoare nu era mai puternică decât fantomele de care depindeau aceste speranțe. La moartea ei crezuse că totul se va sfârși, dar mama sa preluase ștafeta. Până în ziua de azi, vechile legende și ura păreau să fie tot ce o mai ținea în viață.

Dar nu avea să vină nicio răzbunare, iar gringos nu aveau să fie izgoniți, cel puțin nu în ceea ce îl privea pe Raymond Torres. Căci el alesese un alt drum, ignorând batjocura lor, ca și ura și planurile de răzbunare ale prietenilor săi.

Pentru Raymond Torres, răzbunarea avea să fie simplă. Va învăța tot ce învățau gringos și va deveni mai bun decât ei, după cum ei se credeau mai buni decât el. Superioritatea lui însă va fi reală, nu imaginară.

Și acum, în fine, venise ziua când aveau nevoie de el.

Iar el avea să îi ajute, înfruntând furia mamei sale.

Avea să îi ajute, pentru că hotărâse demult că toți anii în care fusese disprețuit de către gringos puteau fi cel mai deplin răzbunați dacă îi obliga să admită că se înșelaseră; că le fusese întotdeauna egal. Că le fusese egal, chiar dacă nu avusese puterea lor.

Acum, în urma accidentului petrecut chiar pe locul masacrului, puterea era în mâinile lui.

Acumulase iscusința necesară, pe parcursul unor ani lungi de muncă grea. Acum avea să combine această iscusință cu puterea pe care ei înșiși i-o vor da, pentru a face din Alex Lonsdale mult mai mult decât fusese vreodată înainte de accident.

Încet, cu grijă, își începu pregătirile pentru reconstituirea minții lui Alex Lonsdale.

Demonstrându-și propriul geniu, va avea parte și de răzbunare.

•

— Dar de ce nu o poate face aici? întrebă Ellen Lonsdale.

Câteva ore de somn adânc îi alungaseră oboseala de dimineață, dar încă nu reușea să înțeleagă tot ce-i spunea Marsh. Răbdător, acesta o luă de la capăt.

— Aparatura. E voluminoasă și nu poate fi scoasă din sala de operație. Pur și simplu nu poate fi transportată, sau nu atât de repede și nu la noi în spital. Nici nu avem loc destul.

— Dar Alex va rezista?

De data aceasta Frank fu cel care răspunse la întrebare.

— Nu știm. Eu cred că da. Pulsul e slab, dar egal, iar respiratorul începe în ambulanță, împreună cu el. La Palo Alto există o sală de tratament intensiv, pe care o vom folosi.

Urmă un moment de tăcere, apoi Marsh spuse pe un ton calm, dar apăsat:

— Trebuie să te hotărăști, Ellen. E nevoie de semnăturile amândurora pe angajamentul ăsta.

Ellen își privi soțul o clipă, în timp ce gândurile îi zburau în trecut.

Raymond Torres. Înalt și chipeș, cu ochi negri, aprinși, dar un tânăr cu care nimeni nu s-ar fi gândit să lege o prietenie. Și inteligent pe deasupra. Adevărul este că era cel mai inteligent din clasă. Dar și ciudat, într-un fel pe care nu-l înțelesese niciodată; nu că ar fi încercat într-adevăr să-l înțeleagă. Întotdeauna se comportase ca și cum ar fi fost mai grozav decât toți ceilalți și nu avusese niciodată prieteni, din rasa lui sau a ei. Iar acum, deodată, viața fiului ei depindea de el.

— Cum e? întrebă ea pe neașteptate.

Marsh o privi curios.

— Ce importanță are?

Ellen ezită o clipă, apoi clătină din cap.

— Presupun că nu are. Dar l-am cunoscut. Era atât de… arogant și, uneori, puțin sinistru. Nimeni nu-l simpatiza.

Marsh zâmbi strâmb.

— Păi, nu s-a schimbat prea mult. E în continuare arogant, iar mie nu mi-e deloc simpatic. Dar s-ar putea să îl salveze pe Alex.

Ellen avu o nouă ezitare. Pe vremuri, ea și Marsh petreceau ceasuri întregi discutându-și problemele, ascultându-se unul pe celălalt, comparându-și ideile și părerile, încercând să vadă care era cea mai bună. În ultimele luni însă – sau poate în ultimii ani – comunicarea aceasta dispăruse. Fuseseră prea ocupați, el cu extinderea Centrului Medical, ea cu extinderea relațiilor sociale ce se țeseau în jurul Centrului. În cele din urmă își sacrificaseră propria capacitate de a comunica între ei. Acum, că viața lui Alex atârna de un fir de păr, trebuiau să ia o hotărâre.

— Nu avem de ales, nu-i așa? spuse ea. Trebuie să încercăm.

Puse mâna pe stilou și semnă angajamentul pe care nici nu îl citise, apoi i-l înapoie lui Marsh. Un gând îi fulgeră prin minte.

Dacă Raymond Torres e convins că se poate, de ce nu vrea să-și asume responsabilitatea?

Apoi decise că nu voia să afle răspunsul la această întrebare.

• Capitolul 6

Carol Cochran puse mâna peste microfonul telefonului și strigă în sus, pe scări.

— Lisa! E pentru tine!

Așteptă câteva secunde și, pentru că nu auzi niciun răspuns, strigă din nou:

— Lisa?

— Indiferent cine e, spune-i că nu sunt aici.

Vocea Lisei se auzi înăbușit. Carol se întrebă o secundă dacă nu ar fi bine să urce la ea și să insiste să vină la telefon. Pe urmă oftă.

— Kate, Lisa zice că nu-i aici. Îmi pare rău, dar refuză să vorbească. O s-o pun să te mai sune ea, bine?

Închise și urcă scările; sus o găsi pe Kim stând pe hol.

— A încuiat ușa și nu vrea să iasă, raportă fetița.

— Mă ocup eu de ea, draga mea. Mai bine du-te și caută-l pe tata.

— De ce, s-a pierdut? întrebă Kim cu aceeași privire inocentă pe care o aborda și Jim, ori de câte ori o tortura cu genul acesta de răspunsuri.

— Du-te de-aici, bine? Vreau să stau de vorbă cu sora ta.

— Chiar trebuie să plec? se rugă Kim. Aș putea să stau și eu de vorbă cu ea.

— Sunt convinsă că ai putea. Dar acum vreau să vorbesc eu cu ea, singură.

Kim își lăsă capul pe o parte și își miji ochii cu un aer întrebător.

— O să vorbiți despre Alex?

— Probabil.

— O să moară?

— Nu știu, răspunse Carol, credincioasă principiului onestității totale pe care îl abordase întotdeauna în educația copiilor săi. Dar despre asta nu vorbim până nu se întâmplă. Eu sper să nu se întâmple. Acum du-te și caută-l pe tata.

Kim, care învățase demult până unde putea merge cu insistențele, coborî scările, în timp ce Carol bătea la ușa Lisei.

— Lisa? Pot să intru?

Nu primi niciun răspuns, dar, un moment mai târziu, auzi zgomotul cheii răsucite dinăuntru de Lisa. Ușa se deschise câțiva centimetri și Carol își văzu fiica îndreptându-se spre pat, unde se întinse pe spate, fixând tavanul cu privirea. Intră în cameră și închise ușa în urmă.

— Vrei să stăm puțin de vorbă? întrebă ea.

Pentru că nu primi niciun răspuns, se apropie de pat și se așeză pe marginea lui. Lisa se trase într-o parte ca să-i facă loc.

— Eu aș vrea să stăm de vorbă, continuă Carol. Știu ce e în capul tău și știu că te înșeli.

Chipul înlăcrimat al Lisei se răsuci spre mama sa, care întinse o mână și îi îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte.

— A fost din vina mea, mamă, spuse ea cu un glas stins. Totul a fost din vina mea.

— N-are rost să o luăm iarăși de la început. Am auzit de prea mult ori toată povestea asta. Dacă vrei neapărat să îți asumi o vină, fă-o, pentru că tu ești cea care l-a convins pe Alex să mergeți la petrecere. Dar asta e toată vina ta. Alex a băut singur berea, după cum tot el a fost cel care a ținut volanul.

— Dar a trebuit să cotească…

— Pentru că avea viteză prea mare. Lisa, el e cel care a provocat accidentul, nu tu.

— Dar… dacă moare?

Carol își mușcă buzele și inspiră adânc.

— Dacă moare, atunci vom suferi cu toții o vreme. Ellen și Marsh vor suferi o vreme mai îndelungată. Dar lumea nu se va sfârși aici, Lisa. Iar dacă Alex moare, nu va fi din vina ta, așa cum nici accidentul nu a fost din vina ta.

— Dar Carolyn Evans a spus…

— Carolyn Evans e o puștoaică râzgâiată și egoistă, iar tu nu ești singura care a auzit-o țipând în noaptea aia că e numai vina ta. Astă-seară am vorbit cu Bob Carey și cu Kate Lewis și amândoi mi-au spus exact ce era în mintea ei. În mintea ei era că, dacă tu n-ai fi plecat de la petrecere, n-ar fi plecat nici Alex. Și vrei să știi care era problema ei? Nu tu și nici Alex. Problema drăgălașei noastre Carolyn era că petrecerea nu va mai putea rămâne secretă. De asemenea, din câte

știu, Carolyn a fost singura care nu s-a deranjat să vină la Centru azi-noapte. S-a dus înapoi acasă, unde s-a apucat de curățenie.

— Nu are nicio importanță ce era în mintea ei, spuse Lisa, întorcându-se cu fața la perete. Nu schimbă cu nimic ceea ce simt eu.

Carol rămase câteva clipe tăcută, apoi întinse un braț și o trase mai aproape.

— Știu, draga mea. Și probabil că va trebui să te descurci singură cu asta. Între timp, ce facem cu Alex?

Lisa tresări și se ridică brusc.

— Alex? Ce-i cu el?

— Dacă își revine?

— Are să-și revină. Trebuie.

— De ce? Numai pentru că tu vrei să scapi de sentimentul de vinovăție? De-aia vrei să se trezească? Pentru ca tu să te simți mai bine?

Lisa făcu ochii mari, șocată.

— Mamă! Cum poți să spui așa ceva…

Carol dădu din umeri.

— Păi, ce altceva pot să cred?

O luă de mână.

— Lisa, te rog să mă asculți foarte atent. Sunt șanse ca Alex să supraviețuiască accidentului, după cum sunt șanse ca el să iasă din comă. Dar, dacă se întâmplă, va fi într-o stare foarte proastă și va avea nevoie de mult ajutor. Părinții nu vor fi de ajuns. Va avea nevoie de prietenii lui și va avea nevoie de tine. Dacă îți consumi toată energia cu sentimente de vină și autocompătimire, n-ai să-i mai poți fi de prea mare ajutor, nu?

— Dar ce altceva pot să fac?

— Asta niciunul din noi nu va ști decât atunci când va veni momentul. Pentru început însă, ai putea să încerci să te pui pe picioare.

Se opri ezitând o clipă, apoi continuă.

— Îl operează mâine.

În ochii Lisei apăru mirarea, dar Carol continuă înainte ca ea să apuce să spună ceva.

— Știu că ai să vrei să fii acolo – asta vrem cu toții. Dar n-o să te las să stai pe canapea și să bocești. Dacă e să facă cineva asta, atunci aceea va fi Ellen și bănuiesc că nici ea n-are s-o facă. Operația va fi lungă și s-ar putea ca Alex să nu-i supraviețuiască. Dar, dacă vrei să

te afli acolo, și eu și tatăl tău sperăm că te vei comporta așa cum am încercat să te învățăm.

Urmă o tăcere îndelungată, după care în colțul gurii Lisei se ivi umbra unui zâmbet. Întrebă cu o voce mică:

— Adică să țin capul sus?

Carol aprobă cu o înclinare a capului.

— Și să nu uiți că nu tu ești cea care suferă, ci Alex. Indiferent ce se întâmplă mâine, săptămâna viitoare sau indiferent când, viața ta va merge înainte. Dacă supraviețuiește, Alex nu va avea prea mult timp de pierdut ca să te încurajeze pe tine.

Se ridică și își forță un zâmbet, pe care nu-l simțea ca fiind adevărat.

— Mingea e în terenul tău, draga mea. Ai grijă cum o joci.

•

Patruzeci de minute mai târziu, Lisa Cochran coborî la parter. Purta una din cămășile albe, mai vechi, ale tatălui ei și o pereche de blugi. Părul, încă ud de la duș, îi era strâns într-un prosop.

— Cine-a sunat? întrebă ea.

Tatăl coborî ziarul și deschise gura.

— Adică în afară de prințul Andrew și de John Travolta? Cu ei am vorbit deja și le-am explicat că s-a terminat definitiv.

— Toate mesajele sunt lângă telefon, îi răspunse mama. Se petrece ceva ce-ar trebui să știm și noi sau o să aflăm din ziare?

— Nu cine știe ce, răspunse Lisa. M-am gândit să-i strâng și pe ceilalți pentru mâine. Știți la ce oră îl operează pe Alex?

Jim lăsă ziarul deoparte, privindu-și curios fiica cea mare. Și, pentru că Lisa se îndrepta deja spre ușă, o strigă.

— Vrei să-mi spui și mie pentru ce îi strângi?

— Păi, toată lumea o să vrea să fie acolo, dar n-are niciun sens să apară toți odată. Vreau să-i mai răresc. Mâine e duminică, deci nu merge nimeni la școală. Putem foarte bine să dăm o mână de ajutor.

Carol se încruntă.

— Sper că n-o să se adune iar o gloată, ca azi-noapte…

— Am să le spun să nu stea mult. Și o să o rog pe Kate să stea pe-acolo, pentru cazul în care are cineva nevoie de ceva.

Fu rândul lui Jim să clatine din cap.

— Lisa, iubita mea, știu că vrei să ajuți, dar…

— Las-o, îl întrerupse Carol. Lisa, îmi dai voie să-ți dau o sugestie? Nu vrei să o suni mai întâi pe Ellen, să vezi ea ce zice? S-ar putea să

prefere să-i ții pe toți deoparte, măcar până știm ce se va mai întâmpla.

Chipul Lisei se lungi și fata gemu.

— De ce nu m-am gândit?

— Pentru că ești toantă, spuse Kim, abandonând desenul la care lucra și cățărându-se în poala tatălui ei. Nu-i așa că e toantă, tati?

— Râde ciob de oală spartă.

— Tati! Tu trebuia să ții cu mine!

— Am uitat.

Jim o strânse în brațe, apoi se întoarse spre Lisa.

— Ai ceva planuri și pentru sora ta? o întrebă el blând. Dacă tot vrei să-ți organizezi prietenii, n-ar fi bine să găsești câțiva care să stea cu Kim?

— Vreau să merg cu voi! protestă imediat aceasta.

— Așa spui acum. Dar mâine n-ai să mai spui la fel. Și nu te contrazice cu mine. Sunt mai mare decât tine și, dacă vreau, te fac una cu pământul.

Kim chicoti, dar nu mai comentă.

— Poate o duce cineva la film sau altundeva. Și după cină o să avem nevoie de cineva care să stea cu ea.

Ochii Lisei se întunecară.

— N-o să fie gata până atunci?

Carol și Jim schimbară o privire, iar Jim spuse:

— Am vorbit ceva mai devreme cu Marsh. Mi-a spus că operația va dura cel puțin optsprezece ore. N-o să fie nicio distracție, draga mea.

Lisa păli ușor, luptându-se cu lacrimile care îi izvorau în ochi. Vocea însă nu-i tremura.

— Știu că n-o să fie o distracție. Vreau numai să ajut atât cât pot.

— Mama poate…

— Nu, și eu pot și am să o fac. Am să văd de Kim și am să mă îngrijesc să nu ne trezim cu toată gașca la spital. O să mă descurc, tati. Numai lasă-mă să fac lucrurile așa cum știu eu, bine?

Dispăru și o auziră murmurând la telefon. Jim se întoarse către Carol.

— Ce s-a întâmplat sus, în camera ei? o întrebă el.

— Cred că s-a maturizat, Jim. Sau măcar încearcă.

Urmă un moment de tăcere, iar pe urmă Kim începu să se fâțâie în poala tatălui său, încercând să se întoarcă pentru a-l putea privi în

ochi.

— Chiar trebuie să mă duc la film cu prietenii ei ăia fraieri? vru ea să știe.

— Dacă te duci, sunt sigur că or să te lase să alegi filmul, îi răspunse Jim.

Ceva mai împăcată, Kim se așeză la loc.

— Sper că Alex se face bine repede, zise ea. Mie îmi place de Alex.

— Și nouă ne place, îi spuse Carol. Și o să se facă bine, dacă ne rugăm toți pentru el.

Și, adăugă în gând, dacă Raymond Torres știe într-adevăr ce face.

•

În timp ce ea gândea astfel, Raymond Torres își făcea ultimele pregătiri din seara aceea. Nu erau vizite obișnuite, căci Alex Lonsdale era singurul pacient. Se opri mai întâi în rezerva lui Alex, vizavi de blocul operator. Asistenta din tura de noapte ridică ochii din cartea pe care o citea.

— Nimic, domnule doctor, spuse ea, în timp ce Torres scruta monitoarele pe care erau înregistrate funcțiile vitale ale copilului. Nu s-a modificat nimic față de acum o oră.

Torres înclină din cap, privindu-l gânditor pe băiatul întins pe pat.

Seamănă cu maică-sa. Gândul îi trecu prin minte, aducând cu el o mulțime neașteptată de amintiri nechemate, dintr-un trecut despre care crezuse că nu-l mai putea atinge. O dată cu amintirea lui Ellen Lonsdale reveni amintirea altor trei fete; pe măsură ce chipurile lor i se conturau în minte, începu să tremure.

Uită, își spuse el. Totul s-a întâmplat demult, acum s-a terminat. Nu mai are nicio importanță. Cu un efort de voință, se concentră asupra formei nemișcate a lui Alex Lonsdale. Se aplecă și deschise cu grijă unul din ochii băiatului, verifică pupila, apoi închise ochiul la loc. Invazia bruscă de lumină nu provocase nicio reacție. Nu era un semn pozitiv.

— Bun, spuse el. În noaptea asta dorm aici, în camera de lângă birou. Dacă se întâmplă ceva, orice, vreau să mă trezești imediat.

— Desigur, domnule doctor, răspunse asistenta.

Nu mai era nevoie să spună ceva. Prima regulă pe care o învățau cei care lucrau cu doctorul Torres le era expusă limpede în momentul angajării: Dacă se întâmplă ceva, anunțați-l imediat pe doctorul Torres. Toți cei din institut se supuneau acestei reguli, învățând repede să renunțe la aprecierile personale. Așa încât în această

noapte, dacă Alex tresărea, un aparat avea să înregistreze mișcarea și doctorul Torres avea să fie anunțat imediat. Pe când Torres ieșea din rezervă, asistenta se întoarse la cartea ei.

Torres intră în anticamera sălii de operație, unde constată că totul era pregătit pentru a doua zi: halate, mănuși, măști, totul. Și pe parcursul nopții se vor mai face încă cel puțin două verificări. Trecu în sala de operație, unde șase tehnicieni verificau, bucată cu bucată, întregul echipament din încăpere, test după test, verificându-și propriile mișcări, apoi supunându-se verificărilor făcute de alți doi tehnicieni. Această activitate avea să continue toată noaptea, în căutarea oricărui element care ar fi putut funcționa anormal și care era imediat înlocuit. Tehnicienii aveau să părăsească sala doar în momentul începerii sterilizării, cu o oră înainte de operație.

Mulțumit, se îndreptă pe culoar spre ceea ce demult devenise cunoscut sub numele de Sala de Repetiții. Era o încăpere mare, cu câteva birouri. Pe fiecare se afla câte un terminal de computer. Aici se făceau repetițiile pentru fiecare dintre operațiile efectuate la institut.

În noaptea aceasta toate birourile erau ocupate și toate monitoarele clipeau viu în lumina blândă a Sălii de Repetiții. Utilizând modelul generat mai devreme al creierului lui Alex, tehnicienii de la monitoare parcurgeau operația pas cu pas, căutând eventualii viruși produși de computer prin propriul său program.

Nu se așteptau să găsească nimic; de multă vreme se convinseseră că programele generate de computere erau mult mai curate decât cele create de oameni.

Exista însă și posibilitatea ca undeva, în sistem, să existe un „pasiv”.

„Pasivii” erau virușii nedetectați. Ei puteau să nici nu existe în programul ca atare. Puteau proveni dintr-un program care fusese utilizat, la rândul său, pentru crearea unui al treilea program. Cu toții știau dintr-o tristă experiență că un asemenea virus se putea activa pe neașteptate și putea distruge totul.

Sau, mai rău, putea introduce în program o eroare infinitezimală, creând un nou „pasiv”.

În cazul de față, acesta putea provoca o conexiune greșită în creierul lui Alex Lonsdale, ceea ce putea însemna orice.

Sau nimic.

Sau moartea lui Alex.

Torres se învârti prin sală, concentrându-se pe rând asupra monitoarelor. Tot ceea ce vedea îi era cunoscut. Și avea să revadă totul din nou mâine.

Doar că mâine nu mai era nicio repetiție. Mâine degetele lui vor comanda robotului și conexiunile pe care le făcea în creierul lui Alex, urmând programul acesta, nu mai puteau fi desfăcute. Alex va trebui să trăiască tot restul vieții cu rezultatul operației de mâine.

Sau să moară.

Unul dintre tehnicieni se lăsă pe spate și se întinse.

— Ceva probleme? întrebă Torres.

Tehnicianul clătină din cap.

— Până acum totul e perfect.

— De câte ori ai trecut prin el?

— Cinci.

— E un început, spuse Torres.

Ar fi fost bine dacă ar fi avut câteva luni la dispoziție, pentru a rula programul, dar nu le aveau. Nici chiar dimineață nu vor fi siguri că programul nu avea niciun virus. Aceasta era partea cea mai rea a virușilor, uneori nu apăreau cu anii. Singura modalitate de a-i scoate la iveală era să rulezi programul de nenumărate ori și să speri că, dacă era să iasă ceva prost, atunci va ieși când trebuia. Da data aceasta însă, pur și simplu nu aveau timpul necesar. Va trebui să spere că programul era curat.

Și totuși, pe când se îndrepta spre micul dormitor pregătit permanent pentru el deasupra biroului, prin mintea doctorului Torres se tot învârtea un gând: nimic nu e perfect. Întotdeauna e câte ceva care merge prost.

Alungă gândul. Nu și de data asta. De data asta totul trebuia să fie perfect. Și numai el va ști vreodată ce era perfecțiunea.

•

Ellen și Marshall Lonsdale sosiră la Palo Alto a doua zi dimineață, la ora cinci. Afară era încă întuneric, dar pretutindeni la Institutul de Cercetare a Creierului Uman luminile străluceau și peste tot era lume. Fură conduși în același salon în care Marsh își petrecuse cea mai mare parte a zilei precedente, unde li se oferi cafea și plăcintă.

— Îl putem vedea pe Alex? întrebă Ellen.

Recepționera zâmbi cu înțelegere.

— Îmi pare rău. A început deja pregătirile.

Ellen încercă să nu se manifesteze, dar durerea din ochii ei era

vizibilă pentru cealaltă femeie.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Lonsdale, dar aceasta este una din regulile doctorului Torres. Odată începute pregătirile, pacientul rămâne complet izolat. Doctorul e un fanatic al sterilizării.

Ușa se deschise brusc și o voce prietenoasă umplu încăperea.

— De ce trebuie ca operațiile să se facă întotdeauna când se crapă de ziuă? fu întrebarea lui Valerie Benson, adresată nimănui în mod special. Ăștia se cred în război?

Traversă salonul și o îmbrățișă iute pe Ellen.

— O să fie bine, îi șopti ea. Eu nu mă scol așa devreme decât dacă știu că nu are ce să meargă prost și uite-mă. Așa că poți să te liniștești. Alex o să fie bine.

Ellen nu putu să nu-i zâmbească lui Valerie, cunoscută pentru obiceiul ei de a se trezi târziu dimineața. Uneori, Valerie afirma că motivul real pentru care divorțase de soțul ei era acela că pretenția de a lua micul dejun la ora nouă dimineața constituia forma cea mai gravă de cruzime mintală. Dar, într-adevăr, iat-o acolo, sprijin la nevoie, ca și cum ar fi fost trează de ceasuri întregi.

— Nu trebuia să vii, îi spuse Ellen.

— Ba bineînțeles că trebuia. Dacă nu veneam, s-ar fi comentat pe tema asta ani de zile. Marty a venit?

— Nu știu dacă vine. Și e atât de devreme…

— Prostii, pufni Valerie. Cred că e aproape vremea prânzului.

Îl sărută în fugă pe Marsh pe obraz.

— E bine? îl întrebă ea, scăzând vocea.

— Nu vor nici măcar să ne lase să-l vedem pe Alex înainte de operație, replică el, nefăcând niciun efort să își ascundă iritarea.

Valerie dădu din cap înțelegătoare.

— Întotdeauna am spus că Raymond Torres e o ființă imposibilă. Strălucit, fără îndoială. Dar imposibil.

Ochii lui Ellen se întunecară.

— Dacă îl poate salva pe Alex, nu-mi pasă cât de imposibil e.

— Bineînțeles, draga mea, o asigură Valerie. Nici unuia dintre noi nu-i pasă. Și-apoi, poate că s-a mai schimbat în ultimii douăzeci de ani. Doamne, dacă aș avea un pic de minte, m-aș mărita cu el. Ce loc extraordinar, nu-i așa? E tot al lui?

— Val, o întrerupse Ellen, poți s-o mai lași mai moale. Nu e nevoie să ne distragi atenția – vom trece prin toate pas cu pas.

Zâmbetul larg al lui Valerie se stinse, iar ea se așeză brusc,

scotocind în geantă și scoțând o batistă. Își suflă nasul, își șterse ochii și, cu un gest hotărât, puse batista la loc.

— Iertați-mă. Dar gândul că i s-ar putea întâmplă ceva lui Alex… Of, Ellen îmi pare atât de rău. Pot să vă ajut cu ceva?

Ellen clătină din cap.

— Cu nimic. Doar să stai cu mine, Val. Cel mai important lucru e să vă am lângă mine pe tine, pe Marty și pe Carol.

Faptul că prietenele ei erau acolo, să o sprijine și să încerce să o îmbărbăteze, avea să-i fie de ajutor.

Cea mai lungă zi din viața ei tocmai începuse.

• Capitolul 7

Puțin după ora șapte, când se deschise ușa salonului, nici Ellen și nici Marsh nu-i dădură prea multă atenție. Cunoscuții veniseră și plecaseră pe tot parcursul zilei, unii după ce stătuseră doar Câteva minute, alții după o oră sau două. Acum nu mai rămăseseră decât prietenii apropiați: familia Cochran, Marty Lewis și Valerie Benson. Numai Cynthia Evans nu venise.

Încetul cu încetul își dădu seama că în fața ei stătea cineva care îi vorbea. Ridică privirea și întâlni un chip străin.

— Doamnă Lonsdale? Sunt Susan Parker, asistenta de noapte. Doctorul Torres vrea să vă vadă, împreună cu soțul dumneavoastră, la el în birou.

Ellen se uită la Marsh care, deja în picioare, îi întinse o mână. Brusc, se simți dezorientată – crezuse că va dura până spre miezul nopții. Doar dacă… își întrerupse gândul că Alex ar fi putut, în sfârșit, să moară.

— E gata? reuși ea să îngaime. A terminat?

Apoi se trezi în biroul lui Torres. Doctorul o privea intens de pe cealaltă parte a biroului. Se ridică, ocoli biroul și îi întinse mâna.

— Bună, Ellen, îi spuse el încet.

Primul gând care îi trecu prin minte fu că era chiar mai chipeș decât și-l amintea. Șovăind, îi luă mâna și i-o strânse scurt, iar apoi, fără să-i dea drumul, îl privi drept în ochi.

— Alex… șopti ea. E…

— E în viață, răspunse Torres, în glasul căruia se citea extenuarea, în timp ce în ochi îi strălucea triumful. L-am scos din sala de operație și am decuplat respiratorul. Respiră singur, iar pulsul îi e puternic.

Lui Ellen i se muiară genunchii; Marsh o ajută să se așeze.

— E treaz? își auzi soțul întrebând.

Torres clătină din cap, iar inima lui Ellen se opri.

— Dar asta nu înseamnă mare lucru, zise Torres. Nici nu vrem să se trezească mai devreme de mâine dimineață.

— Atunci nu știți încă dacă operația a reușit.

Vocea lui Marsh era plată.

Din nou Torres clătină din cap și se frecă la ochi cu mâinile strânse pumn.

— Vom ști mâine dimineață, când… dacă se trezește. Dar lucrurile par să stea bine.

Le zâmbi.

— Și, pentru că v-o spun eu, puteți să mă credeți. Știți ce consider eu reușită și ce consider eșec. Pot să vă spun de pe acum că, dacă Alex moare în următoarea săptămână, nu va fi din cauza leziunilor pe creier. Va fi din cauza complicațiilor – pneumonie sau vreo infecție virală. Și am de gând să fac în așa fel încât așa ceva să nu se întâmple.

— Putem… să-l vedem? întrebă Ellen.

Torres dădu din cep.

— Dar numai un minut și numai pe fereastră. Pentru moment nu vreau să intre nimeni în rezerva lui, cu excepția personalului nostru.

Marsh păru că vrea să spună ceva, dar Torres îl ignoră.

— Regret, dar asta vă include și pe dumneavoastră. Puteți să aruncați însă o privire – Susan are să vă conducă – după care vă sfătuiesc să mergeți acasă și să trageți un pui de somn. Mâine dimineață va fi clipa cea mare, pentru care vreau să fiți aici. Dacă iese din comă, vreau să văd în ce măsură îi recunoaște pe cei din jur.

— Pe noi, șopti Ellen.

— Exact, răspunse Torres. Acum vă rog să mă scuzați, eu o să mă duc să mă culc.

Ellen se ridică cu greu în picioare și se întinse să-i apuce din nou mâna lui Torres.

— Îți mulțumesc, Raymond, murmură ea. Nu… nu știu ce să spun. N-am crezut… nu mi-aș fi putut…

Torres își smulse mâna dintr-a ei.

— Nu-mi mulțumi, Ellen. Nu încă. Există posibilitatea ca fiul tău să nu iasă din comă.

Și dispăru, lăsând-o pe Ellen, cu chipul pământiu, să privească în

urma lui.

— Îl recunosc, spuse Marsh. E felul lui de a ne spune să nu ne facem speranțe prea mari.

— Dar a spus…

— A spus că Alex e în viață și că respiră fără ajutor. Asta e tot ce-a spus.

O conduse spre ușă.

— Hai să-l vedem o clipă, apoi mergem acasă.

Susan Parker îi conduse în tăcere până în aripa vestică, pe un culoar, dincolo de sala de operație. Se opri în dreptul unei ferestre prin care cei doi Lonsdale puteau vedea înăuntrul unei încăperi spațioase. În centru era un pat tipic de spital, cu grilajul de protecție ridicat. De jur împrejurul patului se găseau o serie de monitoare, fiecare atașat la o parte din trupul lui Alex.

Capul, înfășurat în bandaje, părea un ghem țepos de fire subțiri.

Dar respiratorul dispăruse și, chiar de dincolo de geam, i se vedea pieptul ridicându-se și coborând în ritmul profund, egal, al somnului. Dintr-o privire aruncată unuia din monitoare, Marsh văzu că pulsul lui Alex era acum tot atât de puternic și regulat ca și respirația.

— O să iasă din comă, spuse el încet.

Alături de el, Ellen îl ținea strâns de mână.

— Știu, răspunse ea. O simt. Marsh, a reușit. Raymond ne-a înapoiat fiul.

După o pauză ea întrebă:

— Dar cum va fi? Nu va mai fi același, nu-i așa?

— Nu, spuse Marsh gânditor. Nu va mai fi același, dar va fi tot Alex.

•

Se auzi un piuit ușor, iar asistenta, a cărei singură datorie era să-l păzească pe Alex Lonsdale, ridică iute privirea, verifică monitoarele cu un ochi experimentat și înregistră exact momentul.

Nouă patruzeci și șase dimineața.

Apăsă pe soneria de pe panoul de comandă, apoi se aplecă peste patul lui Alex, concentrată asupra ochilor.

Piuitul se auzi din nou și de data aceasta văzu și cauza. Ridică receptorul telefonului și apăsă pe două taste. De la primul apel, cineva răspunse la capătul celălalt.

— Torres. Ce este?

— Mișcări rapide ale ochilor, domnule doctor. S-ar putea să viseze

sau…

— Sau să se trezească. Cobor imediat.

Telefonul îi amuți în mână, iar asistenta își întoarse atenția din nou către Alex.

Aparatul piui încă o dată. Mișcările slabe și rare ale pleoapelor se întețiră până la un fluturat energic.

•

Ca prin ceață, devenea conștient de sine însuși. În jurul său se întâmplă ceva.

Percepea sunete și imagini șterse, dar niciuna din ele nu avea sens.

Era ca și cum ai privi un film, derulat cu o viteză atât de mare, că nu vezi nimic din el.

Întunericul. Întunericul care îl înconjura și în care nu aveai deloc senzația că exiști. Apoi, încet, începu să se simtă. Era ceva mai mult decât întunericul, mai mult decât sunetele și imaginile nedeslușite.

Un vis.

Visa.

Ce? Încercă să se concentreze. Dacă visa, unde se afla? Și de ce nu făcea parte din vis?

Întunericul începu să se retragă, sunetele și imaginile să dispară.

Nu era un vis. Era adevărat. El era adevărat.

El.

Ce însemna „el”?

„El” era un cuvânt a cărui semnificație ar fi trebuit să o cunoască. Ar fi trebuit ca de el să fie legat un nume, dar nu era.

Cuvântul nu avea niciun sens.

Apoi, încet, „el” se topi în „eu”.

„Eu“ se contură.

Eu sunt eu. El este eu.

Cine?

Alexander James Lonsdale.

Semnificația acestor cuvinte mici începu să renască.

Începu să își aducă aminte.

Dar nu erau decât fragmente, cele mai multe dintre ele fără vreun sens. Mergea undeva. Unde? La un bal. Avusese loc un bal. Gândește-te la el.

Dacă vrei să-ți amintești un lucru, trebuie să te gândești la el.

Nimic.

Mergea undeva.

O mașină. Era într-o mașină, conducea. Încotro?

Nimic. În minte nu-i venea nicio imagine, niciun nume de stradă.

Gândește-te la o imagine, indiferent care.

Dar nu revenea nimic și, pentru o clipă, fu convins că nu va ști niciodată nimic altceva decât propriul său nume. În mintea sa nu mai exista nimic altceva. Nimic în afară de un gol imens, întunecat. Apoi începură să-i revină în memorie alte nume.

Marshall Lonsdale.

Ellen Smith Lonsdale.

Părinții. Erau părinții lui. Foarte încet, întunericul din jur se lumină.

Deschise ochii către lumina strălucitoare și îi închise la loc.

— S-a trezit.

Cuvintele aveau o semnificație pe care o pricepea.

Deschise din nou ochii. Strălucirea se mai diminuă și începură să se formeze imagini tulburi. Apoi, încet, privirile i se concentrară.

Imagini ce i se legau în minte, lucruri pe care le mai văzuse. Brusc, înțelese unde se afla. Într-un spital.

Tatăl său lucra într-un spital. Tatăl său era medic. Mișcă din nou ochii și zări un chip.

Tatăl său?

Nu știa. Deschise gura.

— C-cine… sunteți?

— Doctorul Torres, rosti o voce. Doctorul Raymond Torres.

Urmă o perioadă de tăcere. Apoi vocea se auzi din nou.

— Dar tu cine ești?

Rămase tăcut timp de câteva secunde, după care rosti iar câteva cuvinte chinuite, dar suficient de clare pentru a fi înțelese:

— Lonsdale. Alexander James Lonsdale.

— Bun, îi spuse cel al cărui nume era Raymond Torres. E foarte bine. Acum, știi unde te afli?

— S-spa…

Se opri, apoi încercă iar, cu grijă.

— S pi-tal.

— Corect. Știi de ce ești la spital?

Alex se cufundă din nou în tăcere, în timp ce mintea lui încerca să prindă sensul întrebării. În clipa aceea totul îi reveni cu un val.

— Ha-Hacienda, șopti el. Mașina.

— Bun, rosti blând doctorul Torres. Acum nu mai încerca să spui

nimic. Stai liniștit. Totul are să fie bine. Înțelegi?

— D-da.

Imaginea doctorului dispăru din câmpul său vizual, înlocuită de o față pe care nu o cunoștea. Închise ochii.

•

Câteva minute mai târziu, Torres intră în birou, iar Ellen și Marsh se ridicară nerăbdători în picioare.

— Și-a revenit, le comunică el. Și vorbește.

— A… chiar a spus ceva? întrebă Ellen, în vocea căreia, pentru prima dată de la accident, se auzi speranța. Nu doar sunete disparate?

Torres se așeză la birou. Atitudinea sa era, ca întotdeauna, rece și distantă.

— Mai mult decât atât. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să mă întrebe cine sunt. Apoi mi-a spus cum îl cheamă. Și știe ce s-a petrecut.

Marshall Lonsdale își simți inima bătând. Apoi o imagine i se născu brusc în minte. Diagrama de probabilități pe care o văzuse cu două zile înainte. Pentru recuperarea parțială șansele erau de 20%, în timp ce pentru recuperarea totală ele erau inexistente. Dar iată că Alex auzea, vorbea și părea să și gândească. Își dădu seama că doctorul Torres continua să vorbească și se strădui să se concentreze asupra cuvintelor lui.

— … dar trebuie să înțelegeți că s-ar putea să nu vă recunoască.

— De ce? întrebă Ellen. O, Doamne, nu e… nu e orb, nu-i așa?

— Deloc, o asigură Torres.

Sub privirea ochilor fixați asupra ei, Ellen simți cum o ia cu fiori. Era în ochii aceia o forță care nu fusese acolo în urmă cu douăzeci de ani. Dacă pe atunci focul din privirile lui i se păruse înspăimântător, acum el ardea cu o nouă încredere în sine, molipsitoare. Înțelese deodată că, indiferent ce avea să-i spună doctorul Torres, acesta avea să fie adevărul absolut… Și dacă Alex putea fi vindecat, singurul care o putea face era Raymond Torres. În prezența sa, spaima atotstăpânitoare care o cuprinsese din clipa în care aflase de accidentul lui Alex începu să se destrame. Descoperi că se concentra asupra cuvintelor lui cu o intensitate de care nu se crezuse capabilă.

— Nu avem cum să știm acum ce își va aminti și ce nu. S-ar putea să știe cum vă cheamă, dar să nu aibă nicio idee de cum arătați. Sau dimpotrivă. S-ar putea să-i păreți familiari, dar să nu știe cine sunteți.

Așa că aveți mare grijă când îl vedeți. Dacă nu vă recunoaște nu vă întristați, nici măcar nu-i arătați că v-a întristat.

— E suficient că a ieșit din comă și că e conștient, șopti Ellen.

Apoi, deși știa că nu va putea niciodată exprima ceea ce simțea, continuă:

— Cum pot să-ți mulțumesc? Cum aș putea vreodată să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut?

— Acceptându-l pe Alex așa cum e el acum, răspunse Torres, ignorând emoția din glasul ei.

— Dar ai spus…

— Știu ce-am spus. Trebuie să înțelegeți amândoi că Alex va avea, fără îndoială, multe probleme și că veți fi nevoiți să învățați să vă descurcați cu ele. S-ar putea să nu fie chiar așa de ușor.

— Știu, spuse Ellen. Nici nu mă aștept să fie. Dar, oricare vor fi aceste probleme, sunt sigură că Alex le va dovedi. Raymond, ne-ai dat înapoi viața lui Alex. Ai… ce mai, ai făcut o minune.

Torres se ridică în picioare.

— Haideți să-l vedem. O să vă duc chiar eu înăuntru, și aș prefera să o facem pe rând. Nu vreau să-l confrunt cu prea multe deodată.

— Desigur, aprobă Marsh.

Porniră spre aripa vestică și se opriră în fața ușii de la rezerva lui Alex. De dincolo de geam, nu părea să se fi schimbat nimic.

— Are vreo importanță care dintre noi intră primul? întrebă el.

— Aș prefera să intri tu, răspunse Torres. Ești medic și, dacă se întâmplă ceva, ai să-ți controlezi mai bine reacțiile.

Cei doi Lonsdale schimbară o privire, iar Ellen reuși să-și ascundă dezamăgirea.

— Hai, du-te, zise ea. Eu mă descurc.

Torres deschise ușa și amândoi pătrunseră înăuntru. Ellen îl urmări din ochi pe Marsh care se apropie, iar apoi se opri lângă patul lui Alex.

•

Alex deschise din nou ochii și îl recunoscu pe doctorul Torres. Lângă el mai era cineva.

— Cine… cine… sunteți?

După o scurtă pauză, străinul spuse:

— Alex, sunt tatăl tău.

— Tatăl…? repetă Alex.

Cu privirile ațintite asupra bărbatului, își scotocea prin memorie.

Brusc, chipul deveni din necunoscut familiar.

— Tată, spuse el.

Și din nou:

— Tată.

Îi văzu ochii umplându-se de lacrimi și îl auzi întrebându-l:

— Cum te simți, fiule?

Alex căută în memorie cuvântul adecvat.

— D-doare, șopti el. Doare, dar nu… nu rău.

De undeva răsări o formulă:

— Se pare că o să trăiesc până la urmă.

Tatăl său și doctorul Torres schimbară o privire rapidă, înainte de a-l privi din nou. Pe chipul tatălui său reapăru zâmbetul.

— Sigur că o să trăiești, fiul meu, îl mai auzi spunând cu un glas înecat. Sigur că o să trăiești.

Alex închise ochii, ascultând zgomotul pașilor care se îndepărtau de patul lui. Încăperea se cufundă în liniște; apoi auzi din nou pași și înțelese că se apropiase iar cineva. Doctorul Torres, împreună cu altcineva. Deschise ochii și privi în sus. Deasupra lui, în aer, părea să plutească suspendat un chip încadrat de păr negru, vălurit.

— Bună… mamă, șopti el.

— Alex, murmură la rândul ei Ellen. Ah, Alex, ai să te faci bine. Ai să te faci bine.

— Bine, repetă el. Bine.

Extenuat, se lăsă să alunece înapoi în apa adâncă a somnului.

•

— Puteți să vă petreceți ziua aici dacă vreți, le spuse doctorul Torres, întors în biroul său. Dar nu-l mai puteți vedea pe Alex până mâine.

— Mâine? întrebă Marsh. De ce? Și dacă se trezește? Dacă întreabă de noi?

— Nu se mai trezește. Vreau să mă mai uit încă o dată la el, apoi o să-i dau un sedativ.

Ochii lui Marsh se înnegurară.

— Sedativ? Abia a ieșit din comă. Unui pacient ca ăsta nu-i dai sedative, mai degrabă încerci să-l ții treaz.

Chipul lui Torres păru tăiat în piatră.

— Nu cred că v-am cerut nici sfatul și nici părerile, domnule doctor Lonsdale, spuse el.

— Dar…

— Pe care nu mă interesează să le aud, continuă Torres, ignorând întreruperea. Ca să fiu cinstit, nu am timp să ascult ce vreți să-mi spuneți și aș prefera să vă păstrați opiniile pentru dumneavoastră. Alex este pacientul meu, iar eu am metodele mele proprii. Alaltăieri v-am spus clar. Și acum, vă rog să mă scuzați.

Deschise ușa cu obișnuitul gest de concediere.

— Dar e fiul nostru, protestă Marsh. Nu se poate să nu avem dreptul…

— Nu, Marsh, îl întrerupse Ellen. Vom face așa cum ne cere Raymond.

Marsh își privi soția în tăcere timp de o clipă, cu maxilarele încleștate de furie. Disperarea ei fu mai puternică însă, astfel încât, când se întoarse spre Torres, o făcu într-o atitudine stăpânită.

— Îmi cer scuze… m-au luat nervii pe dinainte.

Îi zâmbi strâmb.

— Am să încerc să nu mai uit că nu eu sunt doctorul aici. Am avut de-a face cu destui părinți speriați ca să știu cât pot fi de dificili.

Gheața din comportamentul lui Torres se mai topi puțin.

— Mulțumesc, replică el. Mă tem că am pacienți puțini și răbdare mai deloc, dar știu perfect ce fac. Vă rog să mă scuzați, vreau să mă întorc la Alex.

În timp ce se întorcea împreună cu Ellen în salon, pe Marsh îl năpădi din nou furia.

— Așa ceva n-am mai auzit! Mai că nu ne-a spus că nu vrea să ne mai vadă pe-aici!

— Se pare că nu vrea.

— Dar sunt tatăl lui Alex, ce naiba!

Aflată la capătul puterilor, Ellen își privi soțul cu o detașare neașteptată. Era nemulțumit de ceea ce făcuse Raymond Torres?

— Iar el e medicul lui Alex, spuse ea. Și dacă nu era el, acum nu-l mai aveam. Îi datorăm lui Raymond viața fiului nostru și nu vreau să uit asta.

— Raymond, o îngână Marsh. Și de când mă rog vă spuneți pe nume?

Ellen îl privi uimită.

— De ce nu?

— Eu nu-i spun, rosti Marsh.

Era din ce în ce mai nedumerită. Ce se petrecea cu el? Răspunsul îi veni brusc.

— Marsh, ești gelos?

— Bineînțeles că nu, răspunse Marsh, o idee prea iute. Doar că nu pot să-l înghit.

— Regret profund, zise Ellen cu o undă de gheață în glas. Fapt este că i-a salvat viața fiului nostru și, chiar dacă nu poți să-l înghiți, ar trebui măcar să-i arăți recunoștință.

Cuvintele acestea își făcură efectul și din nou mânia lui Marsh se evaporă.

— Asta da. Ai avut dreptate. A făcut, într-adevăr, o minune, una pe care eu n-aș fi putut să o fac. Poate că sunt și puțin gelos.

O înconjură cu brațele.

— Promite-mi că nu te îndrăgostești de el.

Timp de o clipă, Ellen nu fu sigură că glumește, apoi îi zâmbi și îl sărută fugar.

— Promit. Acum hai să le spunem și celorlalți vestea cea mare.

Intrară în salonul pe care Carol și Lisa Cochran îl măsurau nerăbdătoare de la un capăt la altul.

— E-adevărat? întrebă Lisa repede. E-adevărat că s-a trezit?

Ellen o luă în brațe și o strânse.

— E adevărat. S-a trezit, vorbește și m-a recunoscut.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, murmură Carol. Fata de la recepție ne-a spus, dar nu ne venea să credem.

— Și, adăugă Marsh, tocmai am fost azvârliți afară. Nu mă întrebați de ce, dar Torres vrea să-l adoarmă din nou și zice că nu mai avem voie să-l vedem până mâine.

Carol îl privi stupefiată.

— Glumești, nu-i așa?

— Aș vrea eu. După părerea mea e o prostie, dar aici nu eu dau ordinele. Hai să mergem acasă. Nu știu cum vă simțiți voi, dar eu n-am dormit prea mult azi-noapte și mă tem că nici Ellen.

Odată ieșiți în lumina strălucitoare a dimineții de mai, Ellen se opri și privi în jur, ca și cum atunci ar fi văzut pentru prima oară totul.

— E frumos, nu? Pajiștea, clădirea, nu-i așa că sunt frumoase?

Carol Cochran îi zâmbi.

— În dimineața asta totul ți se pare minunat.

Pentru prima dată după accidentul lui Alex, pe chipul lui Ellen se așternu un zâmbet de fericire.

— Și de ce nu? întrebă ea. Totul va fi bine. Știu eu.

Într-un impuls, o strânse pe Lisa în brațe.

— L-am căpătat înapoi! strigă ea. L-am căpătat înapoi și totul are să fie bine.

•

— Alex.

Doctorul Torres așteptă câteva secunde, apoi spuse din nou:

— Alex, mă auzi?

Pleoapele lui Alex fluturară, iar pe urmă se deschiseră, dar copilul nu răspunse.

— Alex, crezi că poți să-mi răspunzi la vreo două întrebări?

Străduindu-se în căutarea cuvintelor, Alex spuse atent:

— Nu știu. O să încerc.

— Bun. Nici nu vreau mai mult. Acum, încearcă să te gândești. Știi de ce nu ți-ai recunoscut tatăl?

O clipă de tăcere; apoi:

— După ce mi-a spus cine e, am știut.

— Dar când l-ai văzut pentru prima dată, Alex, ți s-a părut cunoscut?

— Nu.

— Deloc?

— Nu… nu știu.

— Dar pe mama ta ai recunoscut-o, nu-i așa?

— Da.

— Deci, figura ei îți era familiară?

— Nu.

Torres se încruntă.

— Atunci cum ai recunoscut-o?

Alex râmase tăcut un moment, apoi rosti încet și chinuit cuvintele, ca și cum nu ar fi fost sigur că erau cele potrivite.

— M-am… m-am gândit că trebuie să fie mama, dacă el fusese tata. M-am gândit și am hotărât că, dacă tata era aici, atunci trebuia să fie și mama. După ce am hotărât că ea trebuia să fie, a început să mi se pară cunoscută.

— Deci nu i-ai recunoscut pe niciunul înainte de a afla cine sunt?

— Nu.

— Bine. Acum am să-ți dau ceva care te va adormi și, când te trezești, vin să te văd din nou.

Înfipse acul unei seringi pe sub pielea brațului drept al băiatului și apăsă pe piston. În timp ce ștergea locul cu o bucățică de vată

îmbibată în alcool, îl întrebă dacă îl duruse înțepătura.

— Nu.

— Dar ai simțit-o?

— Da.

— Cum a fost?

— Nu… nu știu, spuse Alex.

— Bine. Acum dormi și o să vin să te văd mai târziu.

Alex închise ochii. Torres îl urmări câteva clipe, după care se apropie de monitoarele de la capul patului și făcu câteva modificări. Înainte de a ieși din rezervă, îl mai controlă o dată pe Alex.

Pleoapele îi zvâcneau mărunt. Torres ar fi vrut foarte mult să știe exact ce se petrecea în creierul lui.

Dar existau încă mistere pe care nici măcar el nu le dezlegase.

• PARTEA A DOUA •

• Capitolul 8

Alex aruncă o privire ceasului de pe biroul lui Raymond Torres, iar acesta își notă cu atenție acțiunea, așa cum făcea întotdeauna.

— Încă două ore, spuse el. Ai emoții?

Alex ridică din umeri.

— Cred că sunt mai degrabă curios.

Torres lăsă stiloul pe birou și se rezemă de spătarul scaunului.

— Eu în locul tău cred că aș avea emoții. În sfârșit, după trei luni, pleci acasă – ar trebui să fie ceva emoționant.

— Doar că nu mă duc acasă, nu-i așa? Mama și tata s-au mutat, așa că eu mă duc undeva unde nu am locuit niciodată.

— Ai fi vrut să te întorci în casa în care ai crescut?

Alex ezită, apoi clătină din cap.

— Am impresia că nu contează unde sunt, dacă tot nu-mi amintesc cum era casa veche.

— Și nu simți nimic în legătură cu asta?

— Nu.

Alex rostise cuvântul, perfect lipsit de expresie.

Iar aceasta își spuse din nou doctorul Torres era cheia întregii povești. Alex nu avea niciun fel de sentiment sau de emoție. Asta nu însemna că recuperarea lui nu fusese un lucru remarcabil; dimpotrivă, totul fusese mai degrabă de domeniul miraculosului. Băiatul putea să umble și să vorbească, să vadă, să audă și să pipăie. Dar părea incapabil să mai simtă ceva.

Nici măcar vestea că va ieși din spital nu-i stârnise vreo emoție. O primise cu aceeași detașare cu care primea acum totul. Iar doctorul Torres știa că acesta era singurul detaliu pentru care, în lumea medicală, operația făcută de el nu era considerată un succes deplin.

— Dar întoarcerea în La Paloma? forță el puțin.

Alex își schimbă poziția pe scaun și încercă să pună picior peste picior. La a doua încercare, glezna stângă se așeză pe genunchiul drept.

— Mă… mă întreb și eu cum o să fie, zise el în cele din urmă. Mă tot întreb dacă o să mai recunosc ceva, sau dacă totul va fi ca prima

dată când m-am trezit.

— De atunci ți-ai mai amintit o mulțime de lucruri, îi răspunse Torres.

Alex ridică din umeri, indiferent.

— Dar nu sunt sigur dacă-mi amintesc sau doar învăț totul de la capăt.

— Nu s-ar putea, spuse Torres scurt. Trebuie să fie vorba de recuperarea memoriei. Nimeni nu învață atât de repede. Și nu uita că, imediat după ce ți-ai revenit, vorbeai. Deci, limbajul vorbit nu l-ai uitat.

— Dar erau o mulțime de cuvinte pe care nu le înțelegeam, îi aminti Alex. Și încă mai sunt.

Se ridică și făcu un pas, șovăitor, apoi încă unul.

— Ușurel, Alex, îi spuse Torres. Nu face eforturi prea mari. Totul o să ia timp. Apropo, ar trebui să ne pregătim.

Așteptă până când Alex își întoarse scaunul cu fața la ecranul instalat într-un colț al biroului spațios. Când acesta fu gata, doctorul stinse lumina. Pe ecran apăru o imagine.

— Ce e? îl întrebă el.

Răspunsul nu întârzie mai mult de o secundă.

— O amoebă.

— Corect. Când ai făcut biologia?

— Anul trecut. Clasa domnului Landry.

— Poți să-mi spui cum arată domnul Landry?

Alex se gândi un minut, fără rezultat.

— Nu.

— Bine. Ce medie ai avut?

— Zece. Dar a fost ușor. La științe naturale am avut întotdeauna zece.

Fără comentarii, Torres schimbă diapozitivul.

— Asta-i Mona Lisa, spuse Alex prompt. Leonardo da Vinci.

— Nu-i rău. Mai știi vreun alt nume pentru ea?

— La Gioconda.

Imaginile se succedară la nesfârșit, identificate corect de fiecare dată. În fine teancul de diapozitive se epuiză, iar Torres reaprinse lumina.

— Ei? Ce crezi?

Alex ridică din umeri.

— Cea mai mare parte puteam să le fi învățat de când sunt aici,

spuse el. N-am făcut altceva decât să citesc.

— Și notele de la școală? Le-ai învățat și pe alea?

— Nu. Dar mi le-a spus mama. Eu nu-mi amintesc prea mare lucru de la școală. Doar numele profesorilor și cam atât. Însă nu am nicio imagine. Înțelegeți ce vreau să spun?

Torres dădu din cap, răsfoind prin notițe.

— Ai probleme cu vizualizarea lucrurilor? Nu ai imagini mintale?

Alex aprobă tăcut.

— Dar nu ai probleme cu vizualizarea lucrurilor pe care le-ai văzut după accident?

— Nu. Cu astea e ușor. Iar uneori, când văd câte ceva și mi se pare cunoscut, nu știu de unde să-l iau. Apoi cineva îmi spune ce e și este ca și cum mi-aș aminti, dar nu chiar. E greu de descris.

— Un fel de *déjà vu*?

Alex încruntă din sprâncene și clătină din cap.

— Asta nu-i atunci când ți se pare că ce se întâmpla acum s-a mai întâmplat și altădată?

— Nu, nu-i așa.

Alex se chinui să găsească vorbele cele mai potrivite pentru senzațiile ciudate pe care le încerca uneori.

— Sunt ca niște jumătăți de amintiri, spuse el în cele din urmă. Uneori văd ceva și mi se pare că-mi amintesc, dar de fapt nu-mi amintesc.

— Exact asta e, îi răspunse Torres. Eu cred că îți amintești, dar creierul nu ți s-a vindecat complet. Creierul tău a avut mult de suferit, Alex. Eu am pus bucățelele la loc, dar n-am putut să o fac perfect. Așa că mai sunt încă o mulțime de conexiuni nefăcute. Ca și cum creierul ar ști unde sunt stocate informațiile de care are nevoie, dar nu are acces la ele. Numai că nu se poate stăpâni să încerce și uneori – iar eu cred că asta se va întâmpla din ce în ce mai des – găsește o cale nouă de a obține ce caută. E puțin diferită – nu informația ca atare, ci apariția ei, felul în care revine. Cred că în următoarele câteva luni vei avea parte tot mai mult de aceste jumătăți de amintiri. Apoi, cu vremea, pe măsură ce creierul tău își va croi din ce în ce mai multe drumuri noi prin sine însuși, acest lucru se va întâmpla mult mai rar. Până când tot ce a mai rămas în creierul tău după accident va deveni accesibil din nou.

Se auzi o sonerie. Torres ridică receptorul, spuse câteva cuvinte și închise.

— Au sosit părinții tăi, îi comunică el lui Alex. Treci, te rog, în laborator până vorbesc eu puțin cu ei. Și când termini, asta este. Îți facem externarea și nu va mai trebui să vii aici decât câte două ore pe zi.

Alex se ridică și se îndreptă spre ușă cu pașii clătinați care, de cele mai multe ori, îl duceau acolo unde dorea. Mersul îi era încă șovăitor, dar nu se mai împiedicase de mai bine de o săptămână și echilibrul îi era din ce în ce mai bun. Dar tot nu avea voie să abordeze scările fără ajutor, iar ori de câte ori avea de parcurs mai mult de câțiva metri folosea un baston. Lucrurile reveneau încet la normal.

Ușa se deschise înainte de a ajunge la ea și părinții lui intrară în birou. Se opri, rezemat în baston, și se aplecă ușor să sărute obrazul mamei sale, în timp ce aceasta îl îmbrățișa. Apoi strânse mâna lui Marsh și porni spre ieșire.

— Alex? spuse Ellen. Unde te duci?

— Testele, mamă, îi răspunse Alex pe un ton plat. Pe urmă cred că putem merge acasă.

Se întoarse pe călcâie și ieși din încăpere. Ellen îl urmări încruntată și rămase neclintită o bună bucată de timp în urma lui. Când, în fine, vorbi, o făcu tot cu fața spre ușă.

— Nu știu dacă o să pot suporta, Raymond, zise ea cu voce tremurândă. Nu s-a schimbat nimic, nu-i așa? Nu-i pasă dacă merge sau nu acasă.

— Ia loc, Ellen.

Torres îi conduse pe cei doi Lonsdale către o canapea, dar el rămase în picioare. Prefera să se poată mișca prin încăpere în timp ce îi punea la curent cu ultimele detalii ale evoluției lui Alex.

— Deci asta este, încheie el treizeci de minute mai târziu. Din punct de vedere fizic și mintal e mai bine decât am fi putut spera vreodată.

— Dar tot nu are trăiri emoționale.

Vocea lui Ellen era stinsă. Oftă și se strădui să zâmbească.

— Iartă-mă. Trebuie să mă obișnuiesc să nu mai sper în minuni, nu?

— Minunea s-a petrecut deja, îi răspunse Torres. Și n-am terminat încă. Dar cred că trebuie să acceptați faptul că Alex nu va mai fi niciodată ce a fost înainte.

— Nici nu mă aștept să fie, spuse Marsh egal, hotărât să nu se mai

lase copleșit de antipatia față de Torres. Ca să fiu cinstit, nici n-am sperat să recupereze atât de mult.

Torres dădu din cap.

— Parte din revenire poate fi înșelătoare. Memoria lui are încă goluri imense și s-ar putea ca plecarea de aici să-l lase complet dezorientat. Susține că nu-și amintește cum arată La Paloma și nici cum să ajungă acasă.

— O să-l ducem noi, spuse Marsh. Sau măcar o să încercăm, completă el, zâmbind puțin forțat. Eu încă mă mai duc acolo, cam de două ori pe săptămână. Dar o să-mi treacă.

Torres lăsă zâmbetul lui Marsh fără răspuns.

— Părerea mea e că Alex v-ar putea conduce el însuși. I-am dat o hartă și, după ce a studiat-o, l-am întrebat cum se ajunge de aici acolo. Răspunsul a fost perfect. Dar spune că habar n-are cum arată. Nu are nicio imagine mintală dinainte de accident.

— E posibil așa ceva? întrebă Ellen.

— E posibil, dar puțin probabil.

Le repetă ceea ce îi spusese mai devreme lui Alex și, în fine, se așeză la birou.

— Și așa ajungem la chestiunea personalității, sau a lipsei ei.

Marsh și Ellen schimbară o privire rapidă – personalitatea lui Alex era, de câteva săptămâni încoace, grija lor principală. Ellen susținea cu încăpățânare că ciudata pasivitate a băiatului era doar temporară și că, odată încheiată recuperarea fizică, doctorul Torres se va putea ocupa de refacerea personalității lui. Marsh, pe de altă parte, încercase să o pregătească pentru eventualitatea că Alex nu avea să-și mai recapete niciodată personalitatea și că centrii emoționali de pe creierul său fuseseră afectați ireversibil.

— Nu, insistase Ellen în repetate rânduri. Totul e doar o chestiune de timp. Raymond o să-l ajute. Trebuie numai să avem încredere în el.

Marsh încercase să sublinieze că Torres era chirurg, nu psiholog, dar fără folos. Pe tot restul primăverii și al verii lungi care urmase, încrederea lui Ellen în capacitatea lui Torres nu făcuse decât să crească, în timp ce antipatia lui Marsh față de el se amplifica în mod proporțional. La suprafață, Marsh susținea că animozitatea se datora exclusiv aroganței doctorului Torres, dar în sufletul său știa că era, într-adevăr, gelos. Torres prelua, încetul cu încetul, rolul tatălui față de fiul său și pe cel al sfătuitorului și confidentului față de soția sa.

Iar el nu putea face nimic, pentru că îi datora însăși viața lui Alex.

— Mă tem că Alex are ceea ce se cheamă o personalitate plată, îl auzi el pe Torres.

— Cunosc termenul, răspunse apoi, uitând de hotărârea luată și nefăcând niciun efort de a renunța la sarcasm.

— Nici nu mă îndoiesc, replică Torres cu răceală. Dar o să vi-l explic oricum.

Se întoarse spre Ellen.

— De multe ori, în cazul unor accidente pe creier – chiar și mult mai puțin serioase decât cel prin care a trecut Alex – structura emoțională a victimei este ultima care se reface. Uneori, rezultatul este ceea ce se cheamă o personalitate labilă: pacientul tinde să se manifesteze nepotrivit din punct de vedere emoțional – râde nestăpânit la lucruri care celorlalți nu li se par amuzante sau izbucnește pe neașteptate în plâns, fără vreun motiv aparent. Sau, ca în cazul lui Alex, personalitatea devine absolut plată. Nu mai reacționează la nimic, sau la aproape nimic. În timp, personalitatea se poate reface parțial, dar aproape niciodată complet. Din păcate, mă tem că este și cazul lui Alex. Din câte am constatat până acum, se pare că singura sechelă permanentă va fi personalitatea.

Urmă o perioadă de liniște. Torres continuă:

— V-am spus încă de la început că nu are șanse de recuperare totală.

— Ba bineînțeles că are, interveni Ellen, iar Marsh simți cum îl trec fiorii la auzul hotărârii din glasul ei și la vederea încrederii cu care îl privea pe Raymond Torres. Te are pe tine ca să-l ajuți.

Torres dădu din cap, dar nu răspunse.

— Tot ce trebuie să-mi spui, continuă ea, este cum să-l ajut. Să-l strâng în brațe chiar dacă el stă ca de lemn? Să încerc să obțin de la el reacții emoționale?

Din nou, Torres aprobă din cap.

— Sigur. Și, cinstit vorbind, nici nu cred că ai putea să nu încerci. Dar, după ce am lucrat cu Alex toată vara, pot să-ți spun că treaba asta poate fi foarte grea uneori. O să vrei ca el să fie la fel de încântat ca și tine de progresele făcute, iar asta nu se va întâmpla. Poate că nu a învățat încă să-și exprime sentimentele. Vom trăi și vom vedea.

Ellen dădu din cap, zâmbindu-i triumfător lui Marsh.

— Mai e ceva la care trebuie să ne așteptăm?

— Nu știu. Trebuie să vă așteptați la totul și la nimic. Să nu vă

lăsați luați prin surprindere de nimic. Mintea lui Alex se vindecă și pe parcursul acestui proces se poate întâmpla orice. Cel mai important este să înregistrați tot. Vreau să notați totul într-un caiet pe care să îl aduceți cu voi în fiecare zi. Nu mă interesează ce scrie în el, vreau însă să știu când comportamentul lui pare normal și când nu. Și mai ales vreau să știu ce îl face să râdă sau să plângă – dacă e ceva care-l face. Sau măcar să zâmbească.

— Fii liniștit, îl asigură Ellen, o să-l fac să zâmbească din nou.

— Sper. Dar încearcă să nu te arăți prea dezamăgită dacă nu reușești. Și ține minte că, dacă nu zâmbește, nici nu se încruntă.

Marsh se întrebă dacă Torres spusese asta ca pe o consolare. Dacă asta îi fusese intenția, atunci eșuase lamentabil.

•

În laborator, Alex începu să se trezească din anestezia ce i se făcea zilnic în vederea testelor și, ca în fiecare zi, redeveni conștient de imaginile care i se perindau prin minte. Ca întotdeauna, imaginile erau neidentificabile; ca întotdeauna, ele veneau însoțite de un șuvoi neînțeles de ceva care părea – dar nu era – o serie de sunete.

Apoi se trezi complet și imaginile și sunetele se topiră. Deschise ochii.

— Cum te simți? îl întrebă tehnicianul.

Îl chema Peter Bloch, dar, în afară de nume, Alex nu știa nimic despre el. Nu că ar fi fost curios să afle ceva. Pentru Alex, Peter nu era mai mult decât o parte componentă a institutului.

— Bine, răspunse el și continuă: Cum se face că întotdeauna înainte de a mă trezi văd și aud tot felul de lucruri?

Peter se încruntă.

— Ce fel de lucruri?

— Nu știu. E ca o fluturare a ceva ce nu văd prea bine, iar sunetele sunt mai degrabă un scârțâit răgușit.

Peter începu să deconecteze monitoarele de la firișoarele ce ieșeau, aproape ca firele de păr, din placa metalică prin care supliniseră o parte a osului parietal stâng al lui Alex, trecând prin pielea care o acoperea.

— Și te doare?

— Nu, nu mă doare nimic.

— Nimic? Simți ceva, vreun miros? Sau vreun gust?

— Știu și eu, nu sunt sigur. Știu doar că, în timpul testelor, o parte a electrozilor îți stimulează permanent creierul pentru a-i măsura

reacțiile. De aceea trebuie să te adormim. Creierul tău e stimulat artificial și, dacă am face asta cât ești treaz, ar putea fi neplăcut. S-ar putea să ai senzația că ți-am ars o mână sau că ți-am tăiat un braț, sau să ți se pară că simți un gust sau un miros neplăcut. Din câte îmi spui, se pare că îți revii prea repede din anestezie și că reacționezi la stimulii vizuali și auditivi – că vezi și auzi lucruri care nu există.

Alex se ridică de pe masă și își puse cămașa. Rămase așezat cuminte, așteptând să dispară și ultimele efecte ale anesteziei.

— Să-i spun și doctorului Torres?

Peter Bloch ridică din umeri.

— Dacă vrei. Eu o să țin minte, iar mâine o să te ținem ceva mai mult pe oxigen.

— E-n regulă, răspunse Alex. Nu mă deranjează.

Peter îi zâmbi nesigur.

— Există ceva ce te deranjează vreodată?

Alex medită un minut, apoi clătină din cap.

— Nu.

Își băgă cămașa în pantaloni, și puse atent picioarele pe podea. Cu bastonul în mâna dreaptă, se îndreptă încet spre ușă.

Peter Bloch îl urmări ieșind, în timp ce zâmbetul i se ștergea de pe față. Se apucă să închidă laboratorul, deconectând aparatele care în ultimele trei luni fuseseră folosite aproape fără întrerupere. El, unul, se bucura că Alex Lonsdale pleca acasă. De la venirea lui fusese îngrozitor de mult de muncă, iar Torres nu-și lăsase personalul să răsufle nicio secundă.

În plus, realiză Peter în timp ce-și schimba halatul de laborator cu jacheta preferată kaki, Alex Lonsdale nici nu-i plăcea.

E adevărat, ceea ce făcuse Torres în cazul lui Alex era o pagină din istoria medicinei, dar Peter nu se lăsase impresionat. Pentru el nu contau performanțele lui Alex.

Puștiul era un monstru înviat din morți.

•

Marsh ieși din Palo Alto pe la nord, pe Middlefield Road, apoi la stânga, pe La Paloma Drive, înspre munți. Din când în când îl privea pe Alex, așezat impasibil pe locul din dreapta, în timp ce, de pe bancheta din spate, Ellen revărsa asupra lui un torent neîntrerupt de comentarii:

— Îți amintești ce e dincolo de curba asta care vine? Aproape că am ajuns în La Paloma, acum lucrurile or să înceapă să-ți pară

cunoscute.

Alex își evocă în minte harta pe care o studiase.

— Parcul, spuse el. Hillside Park.

— Ți-ai amintit! exclamă Ellen.

— Era pe harta pe care mi-a dat-o doctorul Torres, o corectă Alex.

Ajunseră la o curbă în dreptul căreia Marsh încetini.

— Oprește, spuse Alex brusc.

Marsh frână, urmărind privirea lui Alex. În depărtare, un grup de copii se dădeau în leagăn, în timp ce doi adolescenți își aruncau unul altuia un frisbee.

— Ce s-a întâmplat, Alex?

Ochii lui Alex se lipiseră de grupul celor din leagăne.

— Când eram mic am vrut întotdeauna să mă dau în leagăn, spuse el.

Marsh chicoti.

— Nu numai că ai vrut, ne-ai adus la exasperare cu el.

Cu un glas cântat, începu să imite un copil:

— Mai vreau! Mai vreau! Mai vreau! Vreau la leagăne! Până la urmă a trebuit să-ți atârn unul în curtea casei. N-aveam de ales, altfel trebuia să-mi pierd fiecare clipă liberă aducându-te până aici.

Alex se întoarse și își privi tatăl.

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

În oglindă, Marsh zări privirile îngrijorate ale lui Ellen și se întrebă dacă vor putea răbda să vadă cum din memoria fiului lor se șterseseră toate lucrurile pe care le trăiseră împreună.

— Vrei să te dai în leagăn? întrebă el.

Alex ezită, apoi clătină din cap.

— Hai să mergem acasă. Poate când o s-o văd o să mi-o amintesc.

Intrară în La Paloma, iar Alex începu să studieze orășelul în care își trăise toată viața. Era ca și cum nu l-ar fi văzut niciodată. Nimic nu-i era familiar, nimic din ce vedea nu-i stârnea amintiri.

În clipa aceea intrară în Piață.

Marsh coti la dreapta, urmând sensul giratoriu pe trei sferturi de cerc, pentru a face din nou la dreapta pe Hacienda Drive. Observă că Alex nu mai privea țintă înainte, prin parbriz. Se aplecase puțin în față și încerca să vadă pe lângă Marsh, în Piață.

— Îți amintește de ceva? îl întrebă el încet.

— Copacul… spuse Alex. Ceva în legătură cu copacul.

Privi stejarul gigantic cu sentimentul că avea ceva cunoscut. Și

totuși, ceva era în neregulă. Copacul era așa cum trebuia, dar restul nu.

— Lanțul, șopti el. Nu-mi amintesc nici de lanț, nici de iarbă.

Așezată pe bancheta din spate, Ellen dădu din cap, convinsă că înțelegea ce se întâmplă.

— Nu demult a fost pus acolo. Când erai mic, copacul exista, dar nu avea nimic altceva în jur.

— O funie, spuse Alex brusc. Era o funie.

Inima lui Ellen începu să bată nebunește.

— Da! O funie de care atârna un cauciuc! Te jucai pe el cu prietenii când erai mic!

Dar imaginea din mintea lui Alex nu era cea a unui cauciuc.

Era imaginea unui om, a unui om care atârna la capătul frânghiei.

Se întrebă dacă n-ar trebui să le spună părinților ce-și amintise, dar hotărî că era mai bine să nu o facă. Imaginea era din cale-afară de ciudată și, dacă le povestea despre ea, s-ar putea să considere că și el era… ciudat.

Dintr-un motiv pe care nici el nu-l înțelegea, știa că era important ca lumea să nu-l creadă ciudat.

•

Marsh intră pe alee și Alex măsură din priviri casa.

Brusc, și-o aminti.

Dar și ea, ca și stejarul, arăta schimbată. Rămase multă vreme privind-o.

Din alee nu vedea decât un zid alb, văruit, întrerupt la intervale regulate de ferestre adânci, fiecare acoperită cu obloane grele. Casa avea două etaje și un acoperiș de țiglă roșie, în pantă; era mărginită la nord de o grădină împrejmuită de ziduri complet acoperite de iederă. Iedera era în neregulă. Zidul grădinii, ca și casa, ar fi trebuit să fie perfect alb, cu câte o placă decorativă din loc în loc. Iedera trebuia să fie mică, urcată pe spaliere.

Stătea neclintit, încercând să-și amintească interiorul. Dar, oricât și-ar fi cercetat memoria, amintirile refuzau să revină.

Privi coșul ce se înălța pe acoperiș. Dacă exista un coș, înseamnă că exista și un cămin. Încercă să-și evoce imaginea unui cămin, dar singurul pe care și-l amintea era cel din holul institutului.

Coborî din mașină și se apropie de casă, cu părinții urmându-l îndeaproape. Ajuns în dreptul treptelor largi ce duceau spre poarta grădinii, simți mâna tatălui său pe braț.

— Pot și singur, zise el.

— Dar doctorul Torres spunea… începu Ellen.

Alex o întrerupse scurt.

— Știu ce spunea. Rămâneți în spatele meu, să nu mă împiedic. Dar pot și singur.

Puse atent piciorul drept pe prima treaptă, apoi, sprijinit în baston, începu să-și aducă piciorul stâng în față, să-l urce pe treapta următoare. Se clătină timp de o secundă și simți mâna tatălui lui susținându-l.

— Mulțumesc, spuse el și continuă: Va trebui să încerc din nou. Ajută-mă să cobor, te rog.

— Nu trebuie neapărat să încerci din nou acum, dragul meu, încercă Ellen. Nu vrei să mergem înăuntru?

Alex clătină din cap.

— Trebuie să urc și să cobor scările singur. Trebuie să-mi port singur de grijă. Doctorul Torres spune că e foarte important.

— Dar nu mai poate aștepta? întrebă Marsh. Hai să te instalăm și pe urmă ne întoarcem.

— Nu. Trebuie să învăț acum.

Cincisprezece minute mai târziu, Alex urcă, încet dar sigur, cele trei trepte până la poarta grădinii și se întoarse ca să le coboare. Ellen încercă să-l îmbrățișeze, dar el îi întoarse spatele, impasibil.

— Perfect. Acum hai să intrăm în casă.

Urmându-l de-a curmezișul grădinii și al terasei, apoi înăuntru în casă, Ellen spera că se întorsese cu spatele la el la timp pentru a nu vedea lacrimile pe care, timp de o clipă, nu mai fusese capabilă să și le stăpânească.

Alex își aruncă privirea prin încăperea înțesată cu toate obiectele care îi aparținuseră când era copil. Camera îi părea în mod straniu familiară, ca și cum ar mai fi locuit aici odată, demult. Dar mobilierul nu-i spunea nimic. Lângă perete era un birou; deschise sertarul și îi privi conținutul. Câteva pixuri, creioane și un caiet. Deschise caietul și aruncă o privire.

Notițe de la o oră de geometrie.

Numele profesoarei îi reveni instantaneu în minte: doamna Hendricks.

Cum arăta doamna Hendricks?

Nu avea nicio imagine.

Începu să citească notițele. La sfârșitul caietului era o teoremă a

cărei demonstrație nu o mai încheiase. Se așeză la biroul și luă un creion. Încet, încă tremurat, purcese să scrie în caiet o serie de premise și corolare. În două minute încheiase demonstrația teoremei.

Dar tot nu-și amintea cum arăta doamna Hendricks.

Parcurse cu privirile cărțile de pe raftul de deasupra biroului, oprindu-se asupra unui volum legat în piele roșie. Coperta avea încrustat desenul unei păsări și titlul: Cardinalul. O deschise.

Era anuarul liceului de anul trecut. Îl luă cu el, se întinse în pat și începu să-l parcurgă încet, pagină cu pagină.

O oră mai târziu, când mama lui bătu ușor la ușă, iar apoi băgă capul să-l întrebe dacă dorește ceva, știa cum arătau doamna Hendricks și domnul Landry. Dacă îi vedea, avea să îi recunoască.

Avea să-și recunoască și prietenii, toți cei despre care Lisa Cochran îi povestise zilnic, în timpul vizitelor pe care i le făcea la institut.

Avea să îi recunoască și să lege fețele de niște nume.

Dar nu știa nimic despre ei.

Totul era un spațiu alb.

Va trebui să o ia de la capăt. Lăsă cartea deoparte și își ridică privirile către mama sa.

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea, spuse el în cele din urmă. Mi s-a părut că recunosc casa și chiar încăperea asta, dar nu aveam cum, nu-i așa?

— De ce?

— Pentru că mi s-a părut că îmi amintesc de gardul grădinii, fără iederă. Dar iedera e acolo dintotdeauna, nu?

— Ce te face să spui asta?

— M-am uitat la rădăcini și la ramuri. Par să fie acolo de când lumea.

Ellen dădu din cap.

— Așa e. Zidul e acoperit cu iederă de când îl știu. E unul din motivele pentru care mi-am dorit casa asta, îmi place la nebunie iedera.

Alex aprobă.

— Deci nu aveam cum să-mi amintesc. Și camera asta mi s-a părut cunoscută, dar nu e decât o cameră ca oricare alta. Și nu-mi amintesc obiectele. Pe niciunul.

Ellen se așeză alături de el pe pat și îl înconjură cu brațele.

— Știu. Cu toții am sperat că ai să-ți amintești, dar Raymond ne-a avertizat că s-ar putea să nu fie așa. Nu trebuie să te îngrijoreze.

— Nu mă îngrijorează, spuse Alex. Doar că va trebui să o iau de la capăt.

— Da. O vom lua de la capăt. Și îți vei aminti. Încet, dar îți vei aminti totul.

Ba nu, o contrazise Alex în gând. Nu-mi voi mai aminti niciodată, dar va trebui să mă prefac că îmi amintesc.

Unul din lucrurile pe care le învățase în ultimele trei luni era că, ori de câte ori se prefăcea că își amintește câte ceva, lumea din jurul lui era foarte fericită.

În timp ce o urma pe mama sa afară din cameră, câteva minute mai târziu, se întrebă cum era să fii fericit… și dacă el va afla acest lucru vreodată.

• Capitolul 9

Lunea de după Ziua Muncii aducea una din acele dimineți de septembrie californiene care par să respingă orice idee de schimbare a anotimpurilor. Pe la șapte, ceața se ridicase deja și, pe când Marsh Lonsdale îl lăsa pe Alex în fața casei familiei Cochran, căldura începuse să se acumuleze.

— Ești sigur că nu vrei să vă duc pe amândoi la școală?

— Vreau să merg pe jos, răspunse Alex. Doctorul Torres spune că trebuie să merg cât mai mult.

— Doctorul Torres spune o mulțime de lucruri, comentă Marsh. Nu înseamnă că trebuie să faci chiar tot ce spune.

Alex deschise portiera și coborî din mașină, apoi își puse bastonul pe bancheta din spate. Ridică ochii spre tatăl său, care îl privea dezaprobator.

— Tot doctorul Torres ți-a spus să nu mai folosești bastonul?

Alex clătină din cap.

— Nu. Dar m-am gândit că ar fi mai bine să încerc să mă lipsesc de el.

Expresia dură de pe fața lui Marsh se dizolvă într-un surâs.

— Bravo ție. Te descurci cu drumul înapoi de la școală?

Alex dădu din cap.

— Cred că da.

— Încă nu-i prea târziu să te răzgândești. Dacă vrei, putem angaja un profesor particular de la Stanford, măcar pentru primul semestru…

— Nu, îl întrerupse Alex. Vreau să merg la școală. Odată ajuns acolo, poate că o să-mi amintesc mai multe.

— Deja ți-ai amintit foarte multe. Eu zic că n-ar trebui să forțezi. Nu trebuie neapărat să-ți aduci aminte de absolut tot ce s-a petrecut înainte de accident.

— Ba da, insistă Alex. Dacă vreau să mă fac bine, trebuie să-mi aduc aminte absolut tot.

Trânti portiera mașinii și porni spre intrarea casei familiei Cochran. Se întoarse să-i facă tatălui său cu mâna; acesta îi răspunse la fel, apoi demară. Abia după ce mașina dispăru după colț, Alex porni din nou spre casă, întrebându-se dacă Marsh știa că îl mințise.

De când se întorsese acasă, Alex învățase să mintă.

Apăsă pe sonerie, așteptă, apoi apăsă încă o dată. Deși stăpânii casei îi spuseseră nu o dată să intre pur și simplu, așa cum făcea înainte, până acum nu se putuse hotărî.

Nici nu-și amintea să fi intrat vreodată în casa lor.

Casa, ca și cea de alături, în care știa că își petrecuse cea mai mare parte a vieții, nu-i spunea nimic, nu-i stârnea nicio amintire. Avusese însă grijă să nu spună nimănui asta. În schimb, când intrase pentru prima oară în locuința familiei Cochran, după ce se întorsese de la institut, trecuse atent prin toate încăperile, încercând să memoreze tot ce se afla în ele. Apoi, când învățase totul bine pe dinafară, spusese că i se părea că își amintește că la etaj era o fotografie: el și Lisa pe când aveau cinci sau șase ani.

Toată lumea fusese încântată. De atunci încolo, ori de câte ori reînvăța câte un lucru pe care era sigur că trebuia să-l fi știut înainte și afla cât putea mai multe despre lucrul respectiv, experimenta „amintirea”.

Mergea perfect. Cu o săptămână înainte, în timp ce căuta un pix în biroul părinților săi, dăduse peste nota de plată pentru o reparație a mașinii. O studiase atent și, pe drum spre familia Cochran, în aceeași seară, tocmai când trecea pe lângă atelierul unde fusese reparată mașina, se întorsese către tatăl său.

— N-am reparat mașina anul trecut?

— Ba da. Îți aduci aminte ce i-am făcut?

Alex se prefăcuse că se gândește.

— Transmisia? întrebase el.

Marsh oftase și îi zâmbise în oglinda retrovizoare.

— Exact. Lucrurile încep să revină, nu-i așa?

— Un pic, spusese Alex. Puțin câte puțin.

Ceea ce nu era adevărat.

Ușa se deschise. Din prag, Lisa îi zâmbea. Îi răspunse la fel.

— Gata?

— Cine e vreodată gata pentru prima zi de școală? i-o întoarse ea. Cum arăt?

Alex cântări jeanșii și bluza albă și aprobă grav din cap.

— Așa te-ai îmbrăcat întotdeauna la școală?

— Așa vine toată lumea.

Aruncă un „la revedere!" peste umăr și, o clipă mai târziu, cei doi porneau spre La Paloma High.

În timp ce străbăteau orașul, Alex o bombardă pe Lisa cu întrebări în legătură cu cine locuia în care casă, cu magazinele pe lângă care treceau și cu oamenii pe care îi salutau. Lisa îi răspundea răbdător la toate întrebările și apoi îi testa memoria, deși știa că Alex părea să nu uite nimic din ce i se spunea.

— Cine stă în casa albastră de pe Carmel Street?

— Familia Jameson.

— Dar în casa veche de la colțul cu Monterey?

— Domnișoara Thorpe.

Apoi Alex adăugă:

— Era vrăjitoare.

Lisa îl privi cu coada ochiului, întrebându-se dacă nu cumva o tachina. Dar știa că nu. De când se întorsese acasă, Alex nu mai glumea cu nimeni.

— Nu era de-adevăratelea vrăjitoare, spuse ea. Așa credeam noi când eram mici.

Alex se opri din mers.

— Dacă nu era vrăjitoare, de ce credeam că e?

Lisa nu știu ce să-i răspundă. Alex părea să fi uitat tot ce însemnase copilăria lui, ce însemna să fii copil în general. Cum putea să-i explice ce extraordinar era să se sperie de moarte unul pe altul cu povești despre ce făcea domnișoara Thorpe dincolo de draperiile grele de la ferestre sau despre ce le-ar putea face dacă i-ar prinde în grădina ei? Alex părea să nu mai aibă imaginație. Voia să știe totul despre lucruri și oameni, dar nimic nu părea să mai conteze, iar lui nu părea să-i mai pese cu adevărat de ceva. Adevărul era că, deși n-o spusese nimănui, Lisa se bucura că începea școala și că avea un motiv să-și petreacă mai puțin timp cu el.

— Nu știu, îi răspunse ea într-un târziu. Așa credeam noi, că e vrăjitoare. Hai să mergem, o să întârziem.

•

Alex se învârtea șovăitor prin curtea liceului din La Paloma. Undeva, într-un colț îndepărtat al memoriei sale, era o senzație palidă că mai fusese cândva aici, dar lucrurile nu erau așa cum ar fi trebuit să fie.

Școala era construită în jurul unei curți interioare dreptunghiulare cu o fântână în mijloc; curtea avea ceva familiar.

Și totuși, imaginea din mintea sa părea incompletă. Ca și cum și-ar fi amintit numai părți din ea; altele îi erau complet străine.

Dar amintirea exista.

Își consultă orarul și, la sunetul clopoțelului, se îndreptă către clădirea unde avea să fie în anul acela clasa lui.

Era una din clădirile pe care nu și le amintea deloc, dar nu avu probleme în a găsi sala. Chiar înainte de a suna a doua oară intră în clasă și se îndreptă spre locul gol de lângă Lisa Cochran. Înainte de a se așeza, profesorul, pe care îl recunoscu din anuarul liceului ca fiind domnul Hamlin, îi spuse că trebuia să se prezinte la decan. O privi întrebător pe Lisa, dar ea clătină din cap și ridică din umeri. Ieși tăcut din clasă și se îndreptă spre clădirea administrației.

Odată intrat, se simți pe un teritoriu cunoscut. Privi în jur, la pereții acoperiți cu lambriuri din lemn de nuc, care păreau să atingă o coardă familiară, și se opri, cercetând culoarul în amănunt.

Pe stânga, acolo unde se așteptase să-l găsească, era un birou mare, cu un perete de sticlă. Dincolo de el se zărea o tejghea lungă și, în spatele ei, câteva secretare care băteau la mașină.

Drept înainte și la dreapta erau două coridoare așezate în unghi drept. Fără să se gândească, Alex făcu la dreapta și intră în al doilea birou pe partea stângă.

O asistentă medicală își ridică privirea.

— Pot să te ajut?

Alex se opri.

— Caut biroul domnului Eisenberg. Dar nu-i aici, nu?

Asistenta zâmbi, clătinând din cap.

— E în aripa cealaltă. Prima ușă pe dreapta.

— Mulțumesc, spuse Alex.

Ieși din birou și se întoarse în holul principal.

Ceva era în neregulă. De cum intrase în clădire recunoscuse totul,

știuse exact unde se afla biroul decanului. Cu toate astea, el nu era acolo.

Se părea că, de fapt, nu-și amintea nimic.

Și totuși, pe când se îndrepta spre locul unde se găsea în realitate biroul, o făcu având sentimentul clar că își amintise. Secretara ridică ochii din hârtii, îi zâmbi și în clipa aceea fu convins că știa ce se petrece.

— Cum vă place noul birou? o întrebă el.

Zâmbetul de pe chipul secretarei dispăru.

— Noul birou? Ce tot spui, Alex?

Alex înghiți în sec:

— Biroul domnul Eisenberg nu era unde e acum cel al asistentei?

Secretara ezită, apoi clătină din cap.

— E aici de când îl știu, îi răspunse ea.

Apoi îi zâmbi din nou.

— Poți să intri. Și nu te teme, nu e nicio problemă.

Trecu pe lângă birou și bătu la ușă, așa cum bătea întotdeauna la ușa doctorului Torres înainte de a intra.

— Intră, spuse un glas dinăuntru.

Deschise ușa și trecu dincolo. Așa cum i se întâmplase cu toți cei pe care îi văzuse în anuarul de la el din dormitor, recunoscu chipul și își aminti numele, dar nu-și aminti să-l fi întâlnit vreodată pe bărbatul din fața lui. Fragmentul de amintire, indiferent ce va fi însemnat el, se sfârșise.

•

Dan Eisenberg se ridică din scaun cât era de înalt și îi întinse mâna.

— Alex! Mă bucur grozav să te văd!

— Și eu mă bucur să vă văd, domnule, răspunse Alex, ezitând nu mai mult de o fracțiune de secundă înainte de a strânge ferm mâna întinsă.

Decanul îi făcu semn către scaunul așezat alături de birou.

— Îmi pare rău că te chem chiar din prima zi de școală, dar mă tem că a apărut un mic necaz.

Chipul lui Alex rămase neclintit.

— Domnișoara Jennings mi-a spus că nu e nicio problemă…

— Și nici nu e, îl asigură Eisenberg. Dar mi-am permis să stau de vorbă săptămâna trecută cu doctorul Torres, iar el mi-a sugerat să te supun la câteva teste.

Așteptă o reacție din partea lui Alex, dar în zadar.

— Ghicești de ce?

— Ca să vedeți cât de mult am uitat, răspunse Alex, iar Eisenberg avu sentimentul clar că băiatul nu încerca să ghicească, ci știa bine care era scopul testelor.

— Exact. Bănuiesc că doctorul Torres ți-a vorbit despre ele.

— Nu. Dar e logic, nu-i așa? N-ați ști în ce clasă să mă puneți dacă n-ați ști cât îmi amintesc.

— Exact.

Eisenberg luă un teanc de formulare de teste standard.

— Ți le amintești?

Alex clătină din cap.

— Sunt aceleași pe care le-ai dat la începutul anului trecut și le-ai fi dat din nou în primăvară dacă nu era…

Glasul i se stinse și pe chip i se așternu o expresie stânjenită.

— Dacă nu era accidentul, încheie Alex propoziția în locul său. Nu mă deranjează să vorbesc despre el, dar nici nu mi-l amintesc prea bine. Nu-mi amintesc decât că s-a întâmplat.

Eisenberg dădu din cap.

— Doctorul Torres ne-a spus că ai încă goluri mari de memorie…

— Am învățat toată vara, îl întrerupse Alex. Tata vrea ca anul ăsta să intru în clasa cu program special.

Ceea ce cu siguranță că nu se va întâmpla, își spuse Eisenberg. Din câte aflase despre cazul lui Alex de la doctorul Torres, băiatul va trebui să o ia de la început, cu materiile cele mai simple.

— Asta rămâne de văzut, nu? îi răspunse el, încercând să nu lase să i se audă pesimismul în glas. Oricum, dacă te simți în stare, aș vrea să faci testele astea azi.

— Bine.

Zece minute mai târziu, Alex era așezat singur într-o clasă, în timp ce secretara lui Eisenberg îi explica sistemul de testare și cât timp avea la dispoziție.

— Și să nu te sperii dacă nu le termini, spuse ea, în timp ce potrivea ceasul pentru primul set de opt teste. Nu se așteaptă nimeni să le faci pe toate. Gata?

Alex dădu din cap.

— Începe.

Alex deschise prima broșură și porni să marcheze răspunsurile corecte.

•

Dan Eisenberg își ridică ochii de pe raportul la care lucra și zâmbetul i se șterse la vederea expresiei de dezamăgire din privirea secretarei. Ceasul arăta că Alex începuse testele cu numai o oră și jumătate în urmă.

— Ce s-a întâmplat, Marge? N-a putut să le facă?

Tânără clătină din cap cu tristețe.

— Cred că nici n-a încercat. A… s-a apucat să noteze răspunsurile la întâmplare.

— Dar i-ai spus cum se face, da? Corect/incorect?

Marge dădu din cap.

— Și l-am întrebat din nou, de fiecare dată când mi-a dat câte unul. Mi-a spus că înțelege cum se face și că a terminat.

— Câte a făcut?

Marge ezită.

— Pe toate.

Decanul își arcui sceptic sprâncenele.

— Pe toate?

Apoi, după ce secretara mai aprobă o dată din cap, spuse:

— Dar nu se poate. Testele astea sunt concepute să ia o zi întreagă, și nici atunci nu pot fi terminate.

— Știu. Mai mult ca sigur că le-a luat la rând, marcând răspunsurile aleator. Nu știu dacă are vreun sens să le mai evaluăm.

Îi întinse totuși teancul de formulare lui Dan, care aplică o grilă peste primul dintre ele.

Fiecărui loc din grilă îi corespundea un semn făcut de o mână sigură. Dan se încruntă, clătinând din cap. Fără un cuvânt, aplică grilele tuturor formularelor pe rând. În fine, se lăsă pe spate în timp ce un zâmbet îi apăru în colțul gurii.

— Bună, spuse el. Bună de tot.

Zâmbetul se lărgi.

— Presupun că puștiul mai lucrează încă la ele.

Era rândul lui Marge Jennings să se încrunte.

— Ce tot spuneți?

Dan chicoti.

— Spun că ai venit mai devreme azi-dimineață și ai făcut setul ăsta de răspunsuri după grile. Dar ai exagerat. Chiar te așteptai să mușc momeala?

— Ce momeală? întrebă Marge.

Ocoli biroul și repetă procedeul de verificare a răspunsurilor.

— Dumnezeule mare, șopti ea.

Dan o măsură, așteptându-se să vadă în ochii ei sclipirea farsei pe care încerca să i-o joace. Apoi, încetul cu încetul, pricepu că nu era deloc vorba de o farsă.

Alex Lonsdale completase formularele, iar rezultatele erau fără greșeală.

— Fă-mi legătura cu Torres, îi spuse el secretarei.

Marge se întoarse în biroul ei, unde Alex ședea liniștit pe o canapea, răsfoind o revistă. Ridică o clipă ochii spre ea, apoi se întoarse la lectura lui.

— Alex?

— Da, spuse el și lăsă revista deoparte.

— Ai… ți-a arătat vreodată cineva vreun exemplar din testele astea? Vreau să zic, după ce le-ai văzut anul trecut.

Alex se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu. Cel puțin, nu după accident.

— Înțeleg, spuse Marge încet.

Ceea ce nu era câtuși de puțin adevărat.

•

Ellen se uită la ceas, regretând încă o dată că o lăsase pe Cynthia Evans să-i stabilească un interviu cu María Torres. Nu că n-ar fi avut nevoie de o menajeră; avea. Cu câteva luni în urmă, înainte de accident, ar fi angajat-o pe María Torres fără nicio ezitare. Acum însă, lucrurile se schimbaseră și, în ciuda tuturor argumentelor Cynthiei, nu-i venea la îndemână să-i ceară mamei doctorului lui Alex să dea cu aspiratorul și să-i spele lenjeria. Dar avea să fie numai timp de două zile pe săptămână și știa că María avea nevoie de slujbă; începând de luna viitoare, Cynthia va avea o femeie angajată permanent.

Dar iată că María întârzia, iar Ellen avea programat ceea ce Marsh numise întotdeauna, cu o undă de prejudecată sexuală, „un prânz cu fetele”. Sigur că, în parte, era și vina ei, fiindcă nu se putea hotărî să-și considere prietenele „femei”. Se cunoșteau din copilărie și vor rămâne pentru totdeauna „fete”, cel puțin în mintea lui Ellen.

Cu excepția lui Marty Lewis, care nu mai era de mult fată în niciunul din sensurile posibile ale cuvântului, Ellen se întreba adeseori dacă faptul că Alan Lewis era alcoolic avea vreo legătură cu schimbările suferite de Marty în ultimii câțiva ani.

Desigur că avea. Dacă Alan n-ar fi devenit alcoolic, Marty ar fi fost la fel ca celelalte: ar fi stat acasă, și-ar fi crescut copiii și și-ar fi îngrijit bărbatul. Pentru Marty însă, lucrurile evoluaseră diferit. Alan nu reușea să păstreze o slujbă prea multă vreme, așa că Marty trebuise să preia sarcina de susținător al familiei, ceea ce făcuse cu succes în timp ce soțul ei trecea de la un program de tratament la altul, mai trezindu-se și lucrând din când în când, dar nu pentru multă vreme. Mai devreme sau mai târziu, începea să bea iar și luau totul de la început. Până la urmă, Marty acceptase starea aceasta de fapt. În urmă cu câțiva ani începuse să pomenească de divorț, dar în final preluase pur și simplu povara întreținerii familiei. Când se întâlneau la câte unul din prânzurile lor regulate – împreună cu Carol Cochran și Valerie Benson – principalul subiect de conversație al lui Marty era slujba ei și cât de mult îi plăcea.

— E foarte plăcut să lucrezi, insista ea. Ba chiar e mult mai bine așa. Treaba pe lângă casă n-a fost niciodată punctul meu tare și acum, că și Kate a început să crească, nu mai am nici sentimentul că o văduvesc de ceva ce-i al ei. Și nu mă mai îngrozesc de moarte de fiecare dată când Alan se apucă iar de băut. Știți cum era înainte? El se apuca de băut, iar eu mă apucam să strâng bani, pentru că știam că n-o să treacă mult până să rămână iar fără slujbă.

Aici zâmbea forțat.

— Probabil că ar fi trebuit să-l las de mult, dar încă îl mai iubesc. Așa că rabd și sper de fiecare dată că e ultima.

Pe urmă mai era Valerie Benson, care chiar divorțase în urmă cu trei ani.

— Cea mai mare tâmpenie pe care am făcut-o vreodată, suna rezumatul brutal, tipic pentru Valerie, al divorțului. Nici măcar nu-mi mai amintesc ce făcea de mi s-a părut că nu mai pot. Căpătasem ideea asta că, dacă scap de George, viața o să devină minunată. Am scăpat de el. Și vreți să știți ceva? Nu s-a întâmplat nimic. Nimica-nimicuța. Doar că acum nu-l mai am pe George pe care să dau vina ori de câte ori am nevoie, așa că, într-un fel, sunt mai bună.

După care își dădea ochii peste cap.

— Doamne, ce m-am săturat de vorbele astea! Nu vreau să fiu mai bună. Aș prefera să fiu amărâtă, dar măritată.

Ellen se uită din nou la ceas și constată că, dacă María nu sosea în următoarele cinci minute, va avea de ales: să stea să o aștepte sau să iasă în oraș. Interviul oricum nu avea de ce să dureze prea mult.

María trăia în La Paloma de când o știa Ellen, așa că nu trebuia decât să-i explice bătrânei ce avea de făcut și să-i lase casa pe mână. Cu masa de prânz însă, lucrurile nu mai erau la fel de simple. Era prima întâlnire a grupului de după accidentul lui Alex și era sigură că acesta va fi principalul subiect de discuție.

Alex și Raymond Torres.

Pe deasupra, trebui să recunoască, aștepta cu nerăbdare prânzul acesta, ca și ocazia de a petrece câteva ceasuri de relaxare cu prietenele ei.

Fusese o vară lungă. După ce părinții luaseră hotărârea ca Alex să se întoarcă la școală, Ellen începuse să aștepte această zi. Dimineață, după plecarea lui Marsh împreună cu Alex, își permisese luxul unei ore de odihnă în plus, apoi petrecuse două ceasuri pregătindu-se pentru întâlnirea de la prânz. Se hotărâse să facă în așa fel încât nici Alex și nici Raymond Torres să nu monopolizeze conversația. Voia să le audă pe celelalte discutând despre propriile lor preocupări, mai degrabă decât despre problemele familiei Lonsdale. Va fi minunat să poată bârfi și râde cu prietenele, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Soneria și telefonul sunară în același timp. Ellen îi strigă Maríei să intre și ridică receptorul. Apoi, în timp ce vocea de la celălalt capăt al firului se prezentă ca fiind Dan Eisenberg, inima i se strânse. Îi făcu semn Maríei să intre în living și își concentră atenția asupra telefonului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea îngrijorată, așezându-și poșeta la loc pe masă.

— Nu știm sigur, dar vreau să vă rog să veniți până la școală în după-amiaza asta.

— După-amiază? întrebă Ellen cuprinsă de ușurare. Deci nu e urgent?

Urmă o pauză scurtă. În glasul lui Eisenberg se citea jena.

— Iertați-mă, spuse el. Ar fi trebuit să încep prin a vă spune că Alex e bine. Dar a făcut niște teste în dimineața asta și aș vrea să vedeți și dumneavoastră rezultatele. Și dumneavoastră și doctorul Lonsdale, de fapt. Ora două vă convine?

— Mie da. Va trebui să-l sun pe soțul meu, dar cred că nu are nimic împotrivă.

După o scurtă pauză ea adăugă:

— Atunci când e vorba de Alex, își face timp chiar dacă în mod normal nu are de unde.

— Atunci vă aștept la ora două pe amândoi, spuse Eisenberg.

Se pregătea să închidă când Ellen îl opri.

— Domnule Eisenberg? Testele acelea. Alex s-a descurcat?

Eisenberg răspunse după o clipă de șovăire.

— S-a descurcat foarte bine, doamnă Lonsdale. Chiar foarte bine.

În clipa următoare, întorcându-se să-i vorbească Maríei Torres, Ellen se hotărî să uite deocamdată atât cuvintele lui Dan Eisenberg, cât și tonul pe care fuseseră rostite. Dacă nu făcea asta, sentimentul că ceva era în neregulă avea să-i strice prânzul, ceea ce nu voia să lase să se întâmple.

María, îmbrăcată ca de obicei în negru, cu rochia care îi ajungea până la glezne, rămăsese lângă ușă, cu umerii încovoiați acoperiți de un șal purtat, în ciuda zilei de vară. Stătea cu ochii pironiți în pământ.

— Îmi pare rău, señora, am întârziat, spuse ea încet.

Umilința pe care o emana întreaga ei ființă izgoni nerăbdarea lui Ellen.

— Nu-i nimic, spuse ea blând. Oricum nu mai avem nevoie de interviu, nu-i așa?

Fără să mai aștepte un răspuns, porni să-i lase Maríei câteva instrucțiuni grăbite.

— Toate obiectele de care ai nevoie pentru curățenie sunt în debaraua de lângă bucătărie, dar dacă azi poți să dai cu aspiratorul, nu mai vreau altceva. Restul îl putem face sâmbătă. E bine?

— Si, señora, murmură ea, îndreptându-se spre bucătărie.

Ellen își aruncă la repezeală o haină pe ea, își luă geanta și ieși.

În clipa în care dispăru, María se îndreptă de spate și, cu ochi îmbătrâniți, dar încă vii, începu să cerceteze casa familiei Lonsdale. Trecea din încăpere în încăpere, examinând tot ce aparținea familiei de gringos pe al căror fiu îl salvase Ramón.

Ar fi fost mai bine dacă Ramón l-ar fi lăsat să moară, căci toți gringos ar fi trebuit să moară. Iar asta se va întâmplă într-o zi, era sigură. Acesta era singurul lucru la care se mai gândea acum, în zilele pe care și le petrecea cutreierând La Paloma și făcând curățenie pentru ladrones.

Hoții.

Asta erau toți, și chiar dacă Ramón nu era în stare să înțeleagă, ea era.

Va continua să muncească pentru ei, va continua să îngrijească de

casele care de drept aparțineau celor ca ea, până în ziua în care Alejandro se va întoarce să răzbune moartea părinților și surorilor lui, când urmașii lui se vor putea în fine întoarce în casele lor.

Timpul răzbunării se apropia. Îl simțea adânc, în oasele bătrâne.

Intră în cele din urmă și în camera băiatului și deodată înțelese. Alejandro sosise. Curând va începe la venganza.

•

Pentru Ellen, prânzul pe care îl așteptase cu atâta nerăbdare se dovedise a fi un dezastru. După cum se așteptase, conversația se învârtise exclusiv în jurul lui Raymond Torres și al lui Alex, dar constatase că nu putea să-și ia gândul de la ce avea să le spună decanul școlii în după- amiaza aceea. Iar acum, deși ascultase cu atenție, lucrurile păreau a fi tot fără sens.

— Iertați-mă, spuse ea, dar tot nu pricep exact ce înseamnă toate astea.

Împreună cu Marsh, se afla de aproape o oră în biroul lui Dan Eisenberg, iar cu o jumătate de ceas în urmă sosise și Raymond Torres. Dar Ellen era la fel de nedumerită. Totul părea atât de neverosimil.

— Înseamnă că Alex a început să își folosească în sfârșit creierul, îi răspunse Marsh. Nu-i așa de complicat. Doar am văzut rezultatele testelor. Sunt fără greșeală.

— Dar cum se poate? protestă Ellen. Știu că a învățat toată vara și știu și că are o memorie foarte bună, dar asta… – luă broșura cu testul de matematică – cum a putut să facă calculele? Nu avea timpul material necesar.

Lăsă broșura pe biroul lui Eisenberg și se întoarse către Torres. Dacă cineva putea să-i explice, el era acela.

— Mai explică-mi o dată, spuse ea și, pe când ochii lui arzători îi întâlneau pe ai ei, simți că începe să se relaxeze și să se concentreze.

Torres întinse mâinile și își împreună degetele într-un gest meditativ.

— E foarte simplu, începu el pe tonul acela ușor condescendent care îl scotea întotdeauna, fără excepție, din sărite pe Marsh. Creierul lui Alex funcționează altfel decât până acum. Chestiune de compensație. Dacă cineva își pierde un simț, celelalte i se ascut. Același lucru i s-a întâmplat și lui Alex. Creierul lui a compensat pierderea activității centrilor emoționali printr-o intensificare a activității centrilor intelectuali.

— Asta înțeleg, acceptă Ellen. Sau cel puțin teoretic înțeleg. Ceea ce nu pricep e ce înseamnă. Vreau să știu care sunt consecințele pentru Alex.

— Asta nu știu dacă vă poate spune cineva, doamnă Lonsdale, îi răspunse Dan Eisenberg.

— Și nici nu are vreo importanță, decretă Torres. Am ajuns în punctul în care nu-i mai putem influența în niciun fel capacitățile sau reacțiile. Am făcut tot ce se putea face. De-acum încolo, tot ce mai pot să fac este să-l țin sub observație…

— Ca pe un animal de laborator? interveni Marsh.

Torres îl privi cu ochi reci.

— Dacă vreți, spuse el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Torres! Alex e copilul meu.

Marsh se întoarse spre Ellen.

— Consecințele sunt că Alex e acum un băiat extrem de inteligent. Ba chiar – își îndreptă el atenția spre Dan Eisenberg – bănuiesc că școala asta nu mai poate face prea mult pentru el. Am dreptate?

Eisenberg aprobă din cap fără entuziasm.

— Care va să zică, eu cred că săptămâna viitoare va trebui să-l ducem la Stanford, să vedem dacă nu-l putem include într-un program special.

— Nu voi accepta așa ceva, îl întrerupse Torres. Alex e, într-adevăr, excepțional dotat. Dar asta nu e de-ajuns. Dacă ar fi copilul meu…

— … ceea ce nu este, spuse Marsh, fără urmă de zâmbet.

— … ceea ce nu este, acceptă Torres, dar dacă ar fi, eu l-aș ține aici, în La Paloma, și l-aș lăsa să-și refacă vechile relații și tipare comportamentale. Undeva s-ar putea să existe ceva care, din întâmplare, să-i deschidă mintea complet și să lase trecutul să revină.

— Și cum rămâne cu dotarea intelectuală? întrebă Marsh. Domnule doctor Torres, am, dintr-o dată, un copil dotat excepțional…

— Ceea ce, dacă nu mă înșel, este ce v-ați dorit întotdeauna, completă Torres pe un ton la fel de înghețat ca al lui Marsh.

— Toții ne dorim copii dotați, contracară Marsh.

— Iar Alex este chiar superdotat, domnule doctor Lonsdale. Faptul că-l mai țineți aici un an n-o să schimbe nimic. Presupun că școala îi poate oferi un program special, care să-i țină mintea în priză. Mai există însă o parte a lui Alex, partea emoțională, și cred că suntem

obligați să-i oferim o șansă să recupereze și în acest domeniu.

— Desigur, aprobă Ellen. Marsh știe asta la fel de bine ca și noi, nu-i așa, Marsh?

Se întoarse către el. Marsh rămase mult timp tăcut. Știa că Torres avea dreptate și că Alex trebuia să rămână acasă. Dar nu-l putea lăsa la nesfârșit să hotărască viața lui, pe a soției și a fiului lui.

— Cred că ar trebui să discutăm și cu Alex, spuse el în cele din urmă.

— De acord, zise Torres, ridicându-se în picioare. Dar nu pentru încă cel puțin o săptămână. Vreau să mă gândesc la toate astea, după aceea voi hotărî ce e cel mai bine pentru Alex. Se uită la ceas, iar apoi îi întinse scurt mâna lui Eisenberg.

— Mă tem că mă așteaptă o altă întâlnire. Dacă aveți nevoie de mine, aveți numărul meu.

Părăsi biroul fără alt gest decât o simplă înclinare a capului în direcția lui Ellen și a lui Marsh.

•

Alex stătea întins pe pat și privea tavanul.

Ceva nu era așa cum ar fi trebuit, dar nu știa nici ce anume și nici ce ar fi trebuit să facă.

Nu știa decât că ceva era în neregulă cu el. Nu mai era același de dinainte de accident și, dintr-un motiv sau altul, asta îi supăra pe părinții lui. Sau cel puțin pe mama lui. Pentru că tata părea încântat.

Pe drum spre casă îi povestiseră despre rezultatele testelor și la început nu pricepuse de ce făceau atâta caz. Ar fi putut să le spună că răspunsurile erau perfecte încă înainte să le mai verifice. Întrebările fuseseră ușoare și nu-i ceruseră să gândească cu adevărat. Ba chiar se gândise că îi testau nu capacitatea de gândire, ci memoria, pentru că nu presupuneau decât o serie de fapte și de calcule, iar dacă aveai memorie bună și știai ecuațiile, nu aveai de ce să mai gândești.

Acum însă îi spuneau că e superdotat, iar tatăl său voia să-l trimită la Palo Alto, într-un program special. Din câte auzise însă în mașină, se părea că nu se va întâmpla așa. Doctorul Torres va avea grijă să-l țină acasă.

Ceea ce lui, unuia, îi convenea. Toată ziua încercase să priceapă ce i se întâmplase în dimineața aceea la școală, de ce unele lucruri și le amintea perfect, pe altele incorect și pe altele deloc.

Era sigur că trebuia să aibă o legătură cu accidentul pe care îl suferise, dar nu știa în ce fel. Înțelegea că îi fuseseră distruse părți ale

memoriei, dar asta nu explica lucrurile pe care și le amintea greșit. Era sigur că ar fi trebuit fie să-și amintească, fie să nu-și amintească deloc. Dar amintirile nu se puteau transforma decât pentru un motiv foarte exact.

Cel mai bine era să încerce să urmărească lucrurile pe care și le amintea, să urmărească felul în care și le amintea și să vadă dacă putea stabili vreun tipar pentru amintirile false.

Dacă reușea, poate că izbutea să înțeleagă ce se întâmpla cu el.

Și mai era și María Torres.

Era în camera lui când se întorsese după-amiază. Când o văzuse prima dată, i se păruse că o cunoaște. Totul durase doar o clipă, apoi simțise o durere ascuțită în cap și gata. În clipa următoare își dăduse seama că nu chipul ei îl recunoscuse, ci ochii. Avea aceiași ochi ca ai doctorului Torres: aproape negri, părând capabili să-i vadă până în adâncul sufletului.

María îi zâmbise, îl salutase înclinând din cap și îl lăsase singur în încăpere.

Ar fi trebuit ca până acum să fi uitat incidentul, dacă n-ar fi fost durerea.

Durerea trecuse, dar amintirea ei era încă adânc întipărită în mintea lui.

• Capitolul 10

Chipul Lisei Cochran luase expresia aceea de încăpățânare pe care Kate o cunoștea de destulă vreme pentru a ști că însemna că discuția se încheiase; până la urmă, Lisa făcea tot cum voia ea. Și, ca de cele mai multe ori, Kate știa că Lisa avea dreptate. Dar nu voia să cedeze prea ușor.

— Și dacă nu vrea să meargă? întrebă ea.

— O să meargă, insistă Lisa. Am să-l conving. Întotdeauna l-am convins pe Alex.

— Asta înainte, îi aminti Kate. De când s-a întors e… e altfel. În cea mai mare parte a timpului se poartă de parcă nici nu i-ar mai face plăcere să stea cu noi.

Lisa oftă. Încercase de nenumărate ori să le explice lui Kate și lui Bob că lui Alex îi făcea realmente plăcere compania lor – ca și a celorlalți prieteni – dar că acum era incapabil să-și manifeste sentimentele. Kate și Bob rămăseseră însă sceptici.

— Dacă e să mergem la San Francisco, repetă Bob pentru a treia oară în după-amiaza aceea, vreau să merg cu niște oameni cu care să mă distrez. Alex nu mai face altceva decât să pună întrebare după întrebare. E ca un copil mic.

Cei trei erau în localul lor favorit, Jake's Place, unde se servea pizza și unde existau jocuri video. Jocurile își pierduseră de mult farmecul, dar copiii continuau să vină pentru pizza care, deși nu cine știe ce gustoasă, era măcar ieftină. Iar pe Jake nu-l deranja că veneau direct de la școală și stăteau la o masă toată după-amiaza, cu o coca-cola în față, trăncănind. Astăzi, adunați în jurul unei mese a cărei tăblie era un joc electronic, discutaseră îndelung, în timp ce Lisa încerca să-i convingă pe Bob și pe Kate că ar trebui să-l ia și pe Alex la San Francisco, peste două zile. Știau că Jake trăgea din când în când cu urechea, așa cum făcea întotdeauna, dar nu se oferise să le dea vreun sfat. Era un motiv în plus pentru care preferau locul acesta. Dar brusc îl văzură apărând lângă masă și aplecându-se deasupra ei.

— Hotărâți-vă odată, le spuse. Tocmai a intrat Alex.

Kate și Bob ridicară priviri vinovate, în timp ce Lisa îi făcu lui Alex semn cu mâna.

— Hai încoace!

Alex ezită o clipă înainte de a se apropia și a se lăsa pe scaun, alături de fată.

— Salut. Te-am căutat după ore, dar ai plecat fără să mă aștepți. Ce se întâmplă?

Lisa se uită la Kate și la Bob și hotărî să pună capăt discuției pe loc.

— Vrem să mergem în oraș sâmbătă. Mergi cu noi?

Alex se încruntă.

— Oraș? Ce oraș?

— San Francisco, răspunse Lisa fără să-l bage în seamă pe Bob Carey, care-și dădea ochii peste cap. Toată lumea așa îi spune. Vrei să mergi?

— Va trebui să-i întreb pe-ai mei.

— Ba n-o să întrebi pe nimeni. Dacă le spui alor tăi, ei le vor spune alor mei și părinților lui Kate și toți or să spună nu. Plecăm pur și simplu.

Bob Carey băgă mâna în buzunar, scoase o monedă și porni jocul. Știind că o făcea numai ca să nu trebuiască să vorbească cu Alex, Lisa

îi aruncă o privire ucigătoare, dar Bob o ignoră. Alex nu păru să observe. Urmărea fascinat omulețul galben care alerga prin labirint la comenzile lui Bob.

— Ce face? întrebă el.

Lisa recunoscu încă unul dintre lucrurile a căror amintire prietenul ei o pierduse complet. Cu răbdare, începu să-i explice obiectivul jocului, în timp ce Alex se uita la Bob cum joacă. Totul se sfârși în mai puțin de două minute.

— Vrei să te învăț cum se face? întrebă Alex.

Bob îl privi cu o curiozitate sceptică.

— Tu? Ești mai slab ca mine.

Alex băgă o monedă și porni jocul, manevrând omulețul prin labirint, tot timpul cu un pas înaintea monștrilor înfometați care încercau să-l prindă. Când monștrii se albăstreau, Alex se întorcea asupra lor, înghițindu-i unul după altul. Curăță toate nivelurile, fără să piardă vreun omuleț, acumulând un morman de fructe și un număr uriaș de puncte.

După zece minute își luă mâinile de pe comenzi. Imediat, omulețul fu înghițit și în locul lui apăru un altul. Alex îl ignoră și, câteva secunde mai târziu, și acesta fu devorat de un monstru.

— E simplu, spuse el. Totul funcționează după un tipar pe care trebuie să ți-l amintești. Așa știi unde se duc toți monștrii.

Bob se fâțâi pe scaun.

— Cum se face că până acum n-ai fost în stare să-l faci niciodată?

Alex se încruntă, apoi ridică din umeri.

— Nu știu, recunoscu el.

— Iar eu nu dau doi bani să aflu, declară Lisa. Cum rămâne cu orașul? Mergi cu noi sau nu?

Alex meditâ o secundă, apoi dădu din cap.

— Bine. La ce oră?

— O să spunem acasă că mergem la plajă la Santa Cruz. O să fac și niște sandvișuri. Așa putem să plecăm devreme și nu trebuie să ne întoarcem înainte de cină.

— Și dacă se prind? întrebă Kate.

— Cum să se prindă? sări Bob.

După care, cu ochii fixați asupra lui Alex, continuă:

— Doar dacă le spune cineva.

— Nu-ți face griji, îl asigură Lisa. N-o să le spună nimeni. Kate goli ultima înghițitură din paharul de coca-cola după ce șezuse pe masă

mai toată după-amiaza și se ridică.

— Trebuie să plec. Mă omoară mama dacă n-am pus masa până vine de la serviciu.

— Vrei să mergem cu tine? o întrebă Lisa.

Deși nu vorbeau prea mult despre asta, copiii știau că domnul Lewis bea prea mult. Kate dădu din cap.

— Tata e încă relativ bine, dar cred că săptămâna viitoare va trebui să se întoarcă la spital. Acum e în faza în care se uită tot timpul la televizor și bea bere. Tare-aș vrea ca mama să-l dea afară.

— Ba n-ai vrea, spuse Bob Carey.

— Ba da, se înfurie Kate. Nu face altceva decât să vorbească despre ce o să facă și cum, dar nu face niciodată nimic decât să se îmbete. Dacă aș putea, m-aș muta.

— Dar e tatăl tău…

— Și ce-i cu asta? E un bețiv, și toată lumea știe asta!

Cu ochii în lacrimi, Kate se întoarse pe călcâie și ieși ca o furtună, urmată de Bob.

— Plătește tu, Alex, te rog! îi strigă Bob peste umăr.

Când rămaseră singuri, Lisa îi zâmbi.

— Ai bani? Sau m-am pricopsit iar cu nota de plată?

— De ce ar trebui să plătesc eu? întrebă el. N-am mâncat nimic.

— Alex! Glumeam doar.

— Spune-mi, de ce ar trebui să plătesc eu?

Lisa încercă să nu lase exasperarea să i se citească în voce.

— Alex, spuse ea încet, nimeni nu vrea ca tu să plătești. Dar Bob era grăbit. O să-ți dea banii înapoi mâine. Întotdeauna ați făcut așa.

Privirile lui Alex erau ațintite asupra ei.

— Nu-mi amintesc.

— Nu-ți amintești nimic, îi răspunse fata, cu o urmă de supărare în glas. De-aia îți spun eu. Acum hai, plătește-i lui Jake și hai să mergem.

Dar pentru că Alex ezita, oftă.

— Lasă, îi plătesc eu.

Achită nota de plată și porni spre ușă.

— Vii?

Alex se ridică și o urmă în lumina soarelui de după-amiază. Se îndreptară spre casa familiei Cochran. După câteva minute, Lisa îl luă pe Alex de mână.

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să mă înfurii.

— Nu-i nimic.

Alex dădu drumul mâinii care o ținea pe a lui și continuă să meargă.

— Ești supărat pe mine?

— Nu.

— S-a întâmplat ceva?

Alex ridică din umeri, iar apoi clătină din cap.

— Atunci de ce nu vrei să ne ținem de mână? își făcu ea curaj.

Alex nu-i răspunse, dar în sinea lui se întrebă de ce ținutul de mână părea să fie atât de important pentru ea.

Părea să fie vorba de încă unul din lucrurile pe care nu și le amintea. Și pentru că nu simțea nimic, ignoră mâna ei întinsă.

•

Carol Cochran urcă în camera fiicei sale, pe care o găsi întinsă pe pat, cu ochii ațintiți în tavan, în timp ce muzica grupului ei preferat de rock părea că zguduie pereții întregii case. Carol se apropie de stație și dădu volumul mai încet, iar pe urmă se așeză pe marginea patului.

— Îmi spui și mie ce s-a întâmplat sau e secret?

— Nu s-a întâmplat nimic. Îmi ascultam discurile.

— De trei ore, fără întrerupere. Și mai ales același disc care-l înnebunește pe tata.

Lisa se rostogoli pe o parte, sprijinindu-și capul pe o mână.

— Alex. E… e altfel. Uneori e de-a dreptul straniu. Ia totul în serios, nici nu mai poți să glumești cu el.

Carol aprobă din cap.

— Știu. Probabil că trebuie să ai răbdare. Poate că o să-i treacă.

Lisa se ridică în șezut.

— Și dacă nu-i trece? Mamă, e groaznic ce se întâmplă.

— Groaznic? o îngână Carol.

— Ceilalți copii. Au început să comenteze. Spun că nu face altceva decât pune permanent întrebări, ca un copil mic.

— Dar noi știm de ce face asta.

Lisa dădu din cap.

— Știu. Dar asta nu face lucrurile mai ușoare.

— Pentru cine?

Fata păru surprinsă de întrebare, apoi își dădu drumul la loc pe pat.

— Pentru mine, șopti ea. Mă obosește să le explic tuturor mereu.

Și nici măcar despre asta nu-i vorba, adăugă ea pe un ton sfidător.

— Atunci ce e?

— Nu sunt sigură că-i mai place de mine. Nu… nu mai vrea să ne ținem de mână sau să mă sărute, nu mai vrea nimic. E așa de… mamă, e așa de rece!

— Știu și asta, suspină Carol. Dar nu e așa numai cu tine, draga mea. Se poartă la fel cu toată lumea.

— Da, dar asta nu-mi face viața mai ușoară.

— Nu, așa e.

Carol clătină din cap, încercând să găsească ceva de spus. Lisa se ridică și se sprijini de tăblia patului, cu genunchii strânși la piept. Mama ei continuă:

— Eu, una, voi continua să-l tratez așa cum l-am tratat întotdeauna și n-o să mă las rănită dacă el nu-mi răspunde cum o făcea odată. S-ar putea să nu o mai facă niciodată. E o urmare a accidentului. Într-un fel, Alex e acum un invalid. Dar e în continuare Alex și fiul prietenilor mei cei mai buni. Iar dacă ei pot trece prin asta și dacă Alex poate trece prin asta, atunci voi putea și eu.

— Și eu? întrebă Lisa.

Carol clătină din cap.

— Nu știu. Nu știu nici măcar dacă ar trebui să încerci. Tu nu ai decât șaisprezece ani și nu există niciun motiv pentru care ar trebui să-ți petreci viața explicându-le celor din jur comportamentul lui Alex sau încercând să te adaptezi noii sale personalități. În La Paloma sunt o mulțime de băieți și nu ai niciun motiv să nu ieși cu ei.

— Dar nu pot să-l abandonez pur și simplu, protestă Lisa.

— Nici n-am spus asta. Am spus că va trebui să hotărăști în funcție de ce e mai bine pentru tine. Dacă îți e greu să-ți petreci atâta timp cu Alex, atunci n-o mai face. Și nu trebuie să te simți vinovată.

Ochii Lisei se umplură de lacrimi.

— Dar mă simt. Și nici măcar nu știu de ce. Nu sunt sigură dacă eu nu mai țin la el, sau dacă mă doare că nu știu dacă mai ține el la mine. Și nu știu dacă încep să obosesc să-l tot apăr în fața tuturor, sau dacă mă enervează ceilalți pentru că nu-l înțeleg. Mamă, zău că nu mai știu ce să fac!

— Atunci nu face nimic. Ia-o încet, pas cu pas, și vezi ce se întâmplă. Poate cu timpul or să se rezolve toate.

Lisa dădu din cap, se ridică din pat și se apropie de stație, unde schimbă discul. Apoi, cu spatele încă la mama sa, spuse:

— Și dacă nu se rezolvă, mamă? Dacă Alex n-o să se mai schimbe niciodată? Ce-o să se întâmple cu el?

Carol se ridică în picioare și își luă în brațe fiica.

— Nu știu, spuse ea. Dar, până la urmă, asta nu e problema ta, nu-i așa? E problema lui Alex și a părinților lui. E a ta numai dacă vrei să fie a ta, dar nu ești obligată. Înțelegi?

Lisa aprobă din cap.

— Cred că da.

Își șterse ochii și zâmbi silit.

— O să mă potolesc, spuse ea. Cred că mi-a fost mai mult milă de mine însămi.

Carol porni către ușă.

— Există însă un lucru pe care îl poți face, mai adăugă ea, înainte de a ieși. Lasă muzica aia mai încet, pentru ca măcar Kim să poată dormi. Noapte bună.

— Noapte bună, mamă.

Ușa se închise iar Lisa cuplă căștile; încăperea se cufundă în liniște în timp ce muzica de la stație i se strecura direct în auz.

•

Alex rămase treaz o mare parte din noapte, meditând la ce se întâmplase la Jake's Place și pe drumul de întoarcere. Știa că făcuse o greșeală, dar tot nu pricepea care anume.

Lisa dorise să-l țină de mână; chiar dacă nu înțelegea de ce, ar fi trebuit să o lase. De asemenea, Lisa se supărase pe el, alt lucru pe care nu-l înțelegea.

Erau așa de multe lucruri care păreau să nu aibă nicio noimă.

La începutul săptămânii fuseseră amintirile acelea ciudate și durerea pe care o simțise la cap când o văzuse pentru prima dată pe María Torres.

Dar, dincolo de toate acestea, pe care era sigur că într-o zi le va dezlega, erau celelalte, conceptele pe care știa că nu le va pătrunde în veci.

Dragostea.

Era una din noțiunile la care nu avea niciun fel de acces. Mama sa îi spunea tot timpul că îl iubește, iar el nu se îndoia că așa era.

Problema era că el nu pricepea ce era aia să iubești. Căutase cuvântul în dicționar și aflase că înseamnă un sentiment de afecțiune.

Dar, după cum începuse să înțeleagă pe măsură ce citea, el nu avea sentimente.

Acesta era un lucru de care abia începea să devină conștient și nu știa dacă era bine să-i vorbească doctorului Torres despre el. Tot ce știa până acum era că altora păreau să li se întâmple lucruri care lui nu i se întâmplau.

Lucruri ca furia.

Știa că Lisa se înfuriase pe el în după-amiaza aceea, după cum știa că ăsta era un sentiment care o cuprindea ori de câte ori el făcea un lucru cu care ea nu era de acord.

Dar cum era să simți așa ceva?

Din câte citise, trebuia să fie cam ca durerea, numai că afecta nu trupul, ci mintea. Dar cum era?

Începuse să presupună că nu va afla niciodată; cu fiecare zi care trecea se convingea că ceva într-adevăr rău se întâmplase și că nu mai era la fel ca ceilalți.

Dar ar fi trebuit să fie la fel ca ceilalți. Ăsta era tot rostul operației pe care i-o făcuse doctorul Torres, să-l facă așa cum fusese înainte.

Problema era că nu-și amintea cum fusese înainte. Dacă și-ar fi putut aminti, totul ar fi fost simplu. S-ar fi comportat ca și cum ar fi fost la fel și oamenii nu și-ar fi dat seama că e diferit.

În parte făcea deja asta.

Învățase să-și îmbrățișeze mama și să o sărute și, ori de câte ori făcea asta, ei părea să-i placă.

Luase hotărârea de a nu acționa conform lucrurilor pe care părea să și le amintească până nu verifica dacă amintirile erau corecte.

De acum înainte, va ști să o ia pe Lisa de mână când mergeau împreună și să achite nota de plată când i-o cerea Bob Carey.

Dar ceilalți? Ceilalți împrumutau vreodată bani de la el? Dar el de la ei?

Mâine va trebui să o întrebe pe Lisa.

Nu, decise, n-o va întreba. Nu putea continua așa, pisând pe toată lumea cu întrebări.

Văzuse expresia de pe fața lui Bob Carey când întrebase despre ce oraș era vorba și, chiar dacă nu-l deranjase, înțelesese ce însemna ea.

Bob avea impresia că e idiot, deși nu era. După testele de luni, i se dezvăluise chiar contrariul. Era binișor mai inteligent decât toți ceilalți.

Se dădu jos din pat și trecu în sufragerie. Pe raft, lângă cămin, era o Encyclopaedia Britannica. Aprinse o veioză și scoase din raft volumul VIII din Micropaedia. Se apucă să parcurgă toate articolele

referitoare la San Francisco.

Când vor ajunge acolo, va putea să le spună mult mai multe despre oraș decât știau ei. Și, se hotărî, va putea să se și descurce pe străzi.

Mâine, vineri, va căuta o hartă, pe care o va memora până a doua zi de dimineață.

Era ușor să memoreze lucruri.

Mai greu era să anticipeze ce așteptau ceilalți de la el și apoi să se conformeze.

Dar va reuși.

Nu știa cât avea să dureze, dar știa că, dacă era atent și reținea tot ce vedea, mai devreme sau mai târziu, va putea să se comporte ca toată lumea.

Numai că tot nu va simți nimic.

N-are-a face. Dacă învăța să se poarte ca și cum ar fi avut sentimente, era suficient.

Învățase deja că nu conta ce era sau ce nu era el.

Conta ce credeau oamenii că era.

Închise cartea și o puse la loc pe raft. Când se întoarse îl văzu în prag pe tatăl său.

— Alex? Ți-e bine?

— Am căutat ceva în dicționar.

— Știi cât e ceasul?

Alex aruncă o privire ceasului mare din colț.

— Trei și jumătate.

— Cum de nu dormi?

— Mi-am amintit de ceva și m-am hotărât să mă uit în dicționar. Mă duc la culcare.

Porni spre ieșire, dar tatăl său îl opri, punându-i o mână pe umăr.

— Te frământă ceva, fiule?

Alex ezită, întrebându-se dacă să-i explice cât era de diferit de ceilalți și că după părerea lui era ceva în neregulă cu creierul său, dar apoi se hotărî să nu o facă. Dacă putea cineva să înțeleagă toate astea, acela era doctorul Torres.

— N-am nimic, tată. Pe cuvânt.

Marsh se lăsă să cadă în fotoliul preferat, privindu-l critic pe Alex. Era adevărat, băiatul arăta foarte bine, cu excepția chipului fără expresie.

— În cazul acesta, cred că tu și cu mine ar trebui să avem o discuție referitoare la viitorul tău, înainte ca el să-ți fie hotărât de

doctorul Torres, propuse el.

Alex îl ascultă în tăcere pe Marsh, care îi vorbi despre ideea de a-l trimite la Stanford, într-un program special. În timp ce vorbea, Marsh nu-și dezlipea ochii de pe el, încercând să prindă efectul cuvintelor lui asupra băiatului.

Aparent nu exista niciun efect.

Expresia de pe chipul lui Alex nu se schimbase în niciun fel, iar Marsh avu sentimentul neplăcut că acesta nici nu-l auzise.

— Ei? întrebă el în cele din urmă. Ce zici?

Alex rămase tăcut timp de câteva clipe, apoi se ridică.

— Va trebui să discut cu doctorul Torres. Noapte bună, tată.

Se îndreptă spre ușă.

Timp de o secundă, Marsh fu incapabil de altceva decât să privească spatele băiatului ce se îndepărta. Pe urmă însă furia îl copleși, ca o furtună stârnită din senin.

— Alex!!

Acest singur cuvânt răsună în toată casa. Alex se opri brusc și se întoarse.

— Da?

— Ce naiba se petrece cu tine?

Marsh își simțea sângele pompându-i în vine și pumnii strânși convulsiv pe lângă corp.

— M-ai auzit măcar? Ai idee ce ți-am spus până acum?

Alex dădu din cap tăcut, iar apoi, în timp ce Marsh îl fixa cu niște priviri furioase, începu să-i repete propriile cuvinte.

— Oprește-te! mugi Marsh. Oprește-te, pe toți dracii!

Alex tăcu, ascultător.

Marsh rămase nemișcat, obligându-și mintea să se concentreze asupra ticăitului slab al pendulei din colț, forțându-și furia să se retragă. După câteva secunde, își dădu seama vag că acum în încăpere era și Ellen, palidă, aruncând priviri speriate de la el la Alex și înapoi.

— Marsh? spuse ea nesigur. Marsh, ce se întâmplă?

Și pentru că Marsh, care încă tremura de furie, nu-i răspundea, se întoarse către fiul său.

— Alex?

— Nu știu, răspunse acesta. Îmi povestea despre colegiu și eu i-am spus că trebuie să vorbesc cu doctorul Torres. Atunci a început să urle la mine.

— Du-te la culcare, îi spuse Ellen.

Îl strânse scurt în brațe și îl împinse blând afară.

— Du-te, mă descurc eu cu tata.

După plecarea lui Alex, se întoarse cu ochii umezi către Marsh. Când reuși să vorbească, în vocea ei se auzea durerea pe care o simțea nu numai pentru fiul, ci și pentru soțul său.

— Nu se poate așa, șopti ea. Știi că încă nu e vindecat complet. Ce vrei de la el?

Marsh, a cărui furie se consumase, se prăbuși pe canapea, îngropându-și fața în mâini.

— Iartă-mă, draga mea, zise el încet. Dar am avut impresia că vorbesc unui zid. După care n-a găsit altceva de spus decât că o să vorbească cu doctorul Torres. Torres! – repetă el amar, după care ridică ochii spre ea, obosit și trist. Eu sunt tatăl lui, Ellen, mai spuse el cu un glas în care se auzea clar durerea. Doar că, judecând după reacțiile pe care le obțin de la el, aș putea la fel de bine să nici nu exist.

Ellen inspiră adânc, apoi expiră încet.

— Știu, spuse ea într-un târziu. De multe ori mă simt și eu la fel. Dar trebuie să-l ajutăm să treacă peste asta, Marsh. Nu putem să-l trimitem departe de casă. Abia dacă se descurcă lângă oameni pe care-i cunoaște de-o viață, cum crezi că o să facă față unor străini?

— Dar e atât de dotat… șopti Marsh.

Ellen dădu din cap.

— Știu. Dar încă nu e vindecat. Raymond…

Se întrerupse, simțind animozitatea soțului ei față de cel care le salvase fiul.

— Doctorul Torres, începu ea din nou, îl ajută, ceea ce va trebui să facem și noi. Și va trebui să avem răbdare cu el, oricât ne-ar fi de greu.

Șovăi puțin, apoi continuă.

— Uneori… uneori singurul lucru care mă ajută să continuu e gândul că, oricât mi-ar fi de greu, lui trebuie să-i fie de zece ori mai greu.

Marsh o înconjură cu brațele și o strânse lângă el.

— Știu. Știu că ai dreptate, dar uneori nu mă mai pot stăpâni.

Un zâmbet chinuit i se așternu pe față.

— Am impresia că regula ca doctorii să nu-și trateze niciodată familia nu s-a inventat degeaba, nu-i așa? Dumnezeu mi-e martor, în

noaptea asta numai ca un doctor nu m-am purtat.

Brațele îi căzură pe lângă trup și el se ridică în picioare.

— Ar trebui să mă duc să-i cer scuze.

Dar, când intră în camera lui Alex, își găsi fiul dormind adânc. Din câte vedea, nici măcar accesul lui de furie nu-l tulburase. Puse blând o mână pe obrazul băiatului.

— Îmi pare rău, fiul meu, șopti el. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

Alex se răsuci, îndepărtând inconștient mâna tatălui său.

• Capitolul 11

Sâmbătă dimineața, puțin după ora nouă, Bob Carey, la volanul automobilului Volvo al tatălui său, se înscria pe banda din stânga a lui Bayshore Freeway, lăsând curând în urmă Palo Alto. Alex ședea cuminte pe bancheta din spate, alături de Lisa, ascultând sporovăiala celorlalți trei, în timp ce ochii îi erau ațintiți asupra lumii din afara mașinii. Nimic din ce vedea nu-i era cunoscut. Studie atent semnele rutiere în timp ce traversau Redwood City, San Carlos și San Mateo și porneau să ocolească golful. Înregistra totul, sigur că după-amiază, la întoarcere, va cunoaște locurile, chiar dacă le va vedea din direcția opusă.

Apoi, chiar înainte de aeroport, Bob ieși de pe autostradă, îndepărtându-se de coastă.

— Unde mergem? întrebă Kate Lewis. Vrem să intrăm până în centru.

— Mergem la stația BART din Daly City.

— BART? se văicări Kate. Cine zice că vrem să mergem cu metroul?

— Eu, răspunse Bob. Mie îmi place cu metroul, și-apoi nu am de gând să intru în oraș cu mașina tatei. Atât îmi lipsește, să trebuiască să explic cum de-am îndoit bara pe Nob Hill când se presupune că eram în Santa Cruz. Or să mă încuie în casă mai rău ca pe Carolyn Evans.

Kate încercă să continue protestele, dar Lisa veni în sprijinul lui Bob.

— Are dreptate. A trebuit să parlamentez cu ai mei o jumătate de oră ca să scap de Kim; dacă ne prind acum o să dăm de naiba. Și pe urmă, și mie îmi place cu metroul. O să ne distrăm!

Patruzeci de minute mai târziu, ieșeau din stația de metrou. Alex aruncă o privire în jur și pricepu imediat unde se aflau. Cu o zi înainte găsise în librăria din La Paloma un ghid turistic al orașului, pe care îl studiase toată noaptea. Ce vedea în jur corespundea exact fotografiilor din carte.

— Hai să luăm tramvaiul până la Fisherman's Warf, propuse el.

Lisa îl privi uimită.

— De unde știi că merge acolo?

Alex șovăi o clipă, apoi îi arătă cu mâna un tramvai care tocmai întorcea la Powell and Mason. La coadă avea o tăbliță pe care scria „Powell and Mason" și mai jos „Fisherman's Warf".

Se plimbară o vreme pe dig. Apoi făcură cale întoarsă spre centru, prin North Beach și Columbus, după care o luară pe Grant, până în cartierul chinezesc. În jurul lor se agitau o mulțime de oameni. Alex se opri brusc. Lisa se întoarse spre el, dar el părea să nici nu o vadă. Privea concentrat chipurile celor din jurul său.

— Alex, ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Toată dimineața se comportase aproape normal. Pusese câteva întrebări, dar nu atât de multe ca de obicei, și păruse că știa tot timpul unde se afla și încotro se îndrepta. Ba chiar odată le spusese unde era o stradă pe care o căutau, apoi, când fusese întrebat, trebuise să admită că memorase numele străzilor în timp ce treceau pe lângă ele cu tramvaiul. Acum însă părea total dezorientat.

— Alex, ce s-a întâmplat? îl întrebă din nou Lisa.

— Oamenii ăștia, spuse Alex. Ce sunt? Nu arată ca noi.

— Aoleu, mamăă, gemu Bob Carey.

— Sunt chinezi, îi răspunse Lisa cât putu de încet, amuțindu-l pe Bob cu o privire. Și nu te mai holba așa la ei. Ești nepoliticos.

— Chinezi, repetă Alex.

Porni din nou, dar ochii nu i se dezlipeau de pe fețele orientale din preajma lui.

— Chinezii au construit căile ferate, spuse el brusc. Baronii căilor ferate, Collis P. Huntington și Leland Stanford, i-au adus aici cu miile. Acum San Francisco are una dintre cele mai numeroase populații de origine chineză din afara Chinei însăși.

Lisa îl privi țintă o clipă, apoi înțelese.

— Ai citit un ghid, nu-i așa?

Alex dădu din cap.

— N-am vrut să-mi petrec toată ziua pisându-vă cu întrebări. Știu

că nu vă place. Așa că am studiat.

Bob Carey își miji bănuitor ochii.

— Ai studiat? Ai citit o carte întreagă numai pentru că urma să venim aici o zi?

Alex dădu din nou din cap.

— Dar cine poate ține minte totul? Și pe urmă, cui îi pasă? Pentru numele lui Dumnezeu, Alex, am venit doar să ne distrăm.

— Eu zic că e grozav, spuse Kate, apoi se întoarse către Alex. Chiar ai memorat toate străzile, din tramvai?

— N-a trebuit, recunoscu Alex. Am și o hartă. Am învățat-o pe dinafară.

— Ai învățat-o pe dracu'! izbucni Bob, dintr-o dată furios. Unde-i misiunea?

Alex ezită preț de o secundă, apoi spuse:

— La intersecția dintre Sixteenth Street și Dolores. E chiar pe colț, în același cvartal cu un parc.

— Ei? îl întrebă Kate pe Bob. Așa e?

— Nu știu, recunoscu Bob, roșu la față. Și cui îi pasă unde e misiunea?

— Mie, interveni Lisa, apucându-l pe Alex de mână. Cum ajungem acolo?

— În jos, până la Market, apoi în sus spre Dolores și la stânga.

— Hai să mergem atunci.

Mica misiune, cu cimitirul și grădina lipite de clădire, era exact acolo unde spusese Alex, stând chircită pe colț, ca și cum ar fi fost conștientă că nu era decât o rămășiță a unui trecut demult uitat. Orașul îi furase până și numele: San Francisco de Asís. Acum toată lumea îi apunea Misiunea Dolores, iar ea părea să-și fi asumat toată tristețea acestui nume.

— Vreți să intrăm? întrebă Lisa la întâmplare.

— Ce rost are? protestă Bob. N-am văzut destule misiuni? În fiecare an mergem la câte una cu școala!

— Dar Alex? întrebă Lisa. Sunt sigură că el nu-și amintește să fi văzut vreuna până acum. Și chiar și tu, ai văzut-o vreodată pe asta? Hai înăuntru.

Intrară pe urmele Lisei în bisericuța mică și de acolo în grădină. Și deodată, orașul de dincolo de zidul grădinii păru să fi dispărut, căci în puținul spațiu ocupat de misiune nimic nu amintea de lumea modernă.

Grădina, curată și îngrijită chiar și după aproape două sute de ani, era încă plină cu ultimele flori ale verii. Ici și colo, primele frunze căzute stropeau aleile cu pete aurii. În colțul cel mai îndepărtat se vedea cimitirul vechi.

— Acolo, șopti Alex. Hai până acolo.

Glasul lui stins atrase atenția Lisei, care se întoarse să-l privească în ochi. Pentru prima dată de la accident, în ei se vedea viața.

— Ce s-a întâmplat, Alex? Îți amintești ceva, nu?

— Nu știu, spuse Alex în șoaptă.

Porni încet pe una dintre alei, cu privirile ațintite asupra pietrelor de mormânt tocite.

— Cimitirul? întrebă Lisa. Îți amintești cimitirul?

În mintea lui Alex era un vârtej; abia dacă o mai auzea pe Lisa. Imaginile se succedau amețitor, urmate de sunete. Nimic nu avea limpezime, dar totul se lega cumva de locul acesta. Continuă să înainteze, tremurând ușor.

— Ce-a pățit? întrebă Kate cu îngrijorare în glas. Arată ca de pe altă lume.

— Cred că-și amintește ceva.

— Hai să mergem cu el, adăugă Bob, dar Lisa clătină din cap.

— Mă duc eu, le spuse ea. Voi așteptați aici, da?

Kate dădu din cap pe mutește și, pe când Alex trecea dincolo de gardul micului cimitir, Lisa porni în grabă după el.

•

De îndată ce intră, imaginile începură să se limpezească. Inima îi bătea cu putere și simțea că se sufocă, de parcă ar fi alergat vreme îndelungată. Își roti privirile pe deasupra cimitirului, oprindu-se asupra unei pietre nu prea mari de lângă zid. În minte i se formau chipuri de oameni.

Femei îmbrăcate în negru, cu fețele încadrate de văluri albe, cu picioarele încălțate în sandale.

Călugărițe.

Cu ochii minții văzu un grup de călugărițe strânse în jurul unui băiat care era el însuși.

Dar era cumva diferit.

Avea părul mai negru, iar pielea lui avea o tentă măslinie.

Și plângea.

Inconștient, Alex se trase mai aproape de piatra care îi stârnise amintirile, iar imaginile părură să îl urmeze. Stătea acum lângă

mormânt, privind inscripția abia vizibilă pe piatra tocită de granit:

Fernando Meléndez y Ruiz
1802-1850

Prin creier îi trecu un cuvânt, pe care îl repetă cu voce tare: Tío! Pe când pronunța cuvântul, creierul îi fu străpuns de o durere fulgerătoare, care dispăru așa cum venise.

Și glasurile începură să-i șoptească – glasurile călugărițelor ale căror chipuri i se șterseseră deja din minte.

El está muerto. E mort.

Iar apoi un alt glas – un glas bărbătesc – îi șopti, din adâncurile memoriei. Venganza… venganza!

Stătea neclintit, cu ochii plini de lacrimi necunoscute și cu inima bubuindu-i. Glasul continuă să-i vorbească în spaniolă, dar mintea lui nu înregistra decât un cuvânt: Venganza.

Lacrimile dădură pe-afară și un suspin i se înnodă în gât. Apoi, în timp ce cuvintele stranii îi răsunau în creier, se lăsă pradă valului de emoție necunoscută.

Timpul păru să stea pe loc și el simți o durere cum nu-și amintea să mai fi încercat vreodată. Durere în inimă și în suflet.

Durerea îl ardea. Simți o mână care îl zgâlțâia, destrămând încetul cu încetul haosul din creierul lui.

— Alex? spuse o voce. Alex, ce s-a întâmplat? Ce este?

Suspinând necontrolat, Alex îi arătă mormântul și, după un moment de confuzie, Lisa începu să priceapă ce se petrecuse. În ziua aceea, cu o lună în urmă, chiar înainte de ieșirea lui Alex din spital, ascultase atent și încă își mai aducea amintea ce auzise.

— Poate să izbucnească oricând în râs sau în plâns, îi spusese mama lui Alex. Doctorul Torres spune că nu are importanță dacă lucrurile sunt sau nu amuzante sau triste. E posibil ca în creierul lui să se facă greșit niște legături, iar el să reacționeze nepotrivit. Sau fără măsură.

Acum, Lisa era convinsă că asta se întâmplase. Alex își pierduse controlul în fața unui mormânt vechi.

Dar de ce?

Își amintise ceva, de asta era sigură. Și iată-l privind mormântul, cu lacrimile care îi șiroiau pe față și trupul zguduit de suspine nestăpânite. Tocmai încerca să-l smulgă cu blândețe de-acolo, când

de după biserică apăru un preot care îi privi întrebător.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse Lisa repede. Nu, totul e bine. E…

O clipă se pierdu, încercând să găsească o explicație pentru comportamentul lui Alex, dar mintea părea că i se golise complet.

— Haide, Alex, șopti ea. Hai să mergem de-aici.

Mai mult târându-l, trecu pe lângă preot și ieși din cimitir. Ajunsă înapoi în grădină, îl înconjură pe Alex cu brațele și îl strânse.

— Nu-i nimic. E doar un mormânt vechi. Nu ai de ce să plângi.

Încetul cu încetul, suspinele lui Alex se mai potoliră, iar el făcu un efort să asculte ce îi spunea fata.

Doar un mormânt vechi. Dar nu era un mormânt ca oricare altul. Îl recunoscuse, după cum recunoscuse și cimitirul. Experiența prin care trecuse nu era nouă pentru el.

Acum, amintirile îi erau clare în minte. Știa că mai fusese în acest cimitir, că privise mormântul și că le ascultase pe călugărițe spunându-i că unchiul lui murise.

Unchiul lui.

Din câte știa Alex, el nu avea niciun unchi.

Și cu siguranță că nu-și putea aminti de un unchi mort în anul 1850.

Dar totul era extrem de limpede, la fel de limpede ca și amintirea școlii, cu o săptămână în urmă. Clar, dar imposibil.

Inspiră adânc și ultimul suspin îi eliberă beregata din încleștarea sa. Lisa căută în geantă o batistă pe care i-o întinse. Își suflă nasul.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Alex ridică din umeri. Mintea îi era încă un vârtej. Nimic nu avea sens și, dacă îi povestea ce se petrecuse, avea să-l creadă nebun. Dar trebuia să-i dea o explicație.

— Nu știu prea bine. Mi-am… mi-am amintit ceva, dar nici eu nu știu ce. Era ca și cum aș mai fi fost aici și altădată, în niște împrejurări groaznice. Dar nu-mi amintesc care sunt acestea.

Lisa se încruntă.

— Ai mai fost vreodată aici? Poate că aici s-a întâmplat într-adevăr ceva.

Înainte ca Alex să poată răspunde, Bob și Kate se apropiară cu o expresie de îngrijorare amestecată cu jenă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kate. Alex, ai pățit ceva?

Alex clătină din cap.

— Mi-am amintit ceva care m-a făcut să plâng. Doctorul Torres mi-a spus că s-ar putea să se întâmple, dar nu l-am crezut.

Lisa îl privi iute, fără să spună nimic. Dacă el nu voia să le spună ce se petrecuse cu adevărat, atunci nici ea nu le va spune.

— Poate că e un semn bun, zise el, forțându-și un zâmbet. Poate că asta înseamnă că mă fac bine.

Kate și Lisa schimbară o privire, înțelegând ce va urma. În cele din urmă, Kate fu cea care dădu glas gândului.

— Le spui alor tăi ce s-a întâmplat?

— N-are cum, se repezi Bob. Dacă le spune, atunci și părinții noștri vor afla ce-am făcut și o să dăm toți de belea.

— Dar dacă e important? întrebă Lisa. Dacă înseamnă ceva?

— Poate să spună că s-a întâmplat pe plajă. Și-apoi, ce mare lucru să bocești într-un cimitir? Nu văd nimic anormal în asta.

— N-am spus că e ceva anormal, răspunse Lisa. Am spus doar că s-ar putea să însemne ceva și că, dacă înseamnă, atunci n-ar mai trebui să ne batem capul cu ce-ar putea să ni se întâmple nouă. Părerea mea e că Alex trebuie să le spună părinților lui exact ce s-a întâmplat.

— Atunci eu propun să votăm. Iar eu votez împotrivă.

O privi întrebător pe Kate, în ai cărei ochi se citea nehotărârea. În cele din urmă se decise, fără să se uite la Bob.

— Lisa are dreptate. Trebuie să le spună. Și cred că ar fi bine să mergem chiar acum.

— Nu sunt de acord, spuse Alex pe neașteptate.

Cei trei îl priviră stupefiați.

— Eu zic că e mai bine să-l sun pe doctorul Torres și să-i spun ce s-a petrecut. Poate că el o să-mi spună să rămân aici.

— Să rămâi aici? întrebă Lisa. De ce?

— Poate mai urmează ceva.

Bob Carey îl privea nedumerit.

— Te-ai țicnit de tot? Nici prin cap nu-mi trece să-mi pierd toată ziua așteptând s-o iei tu razna!

— Bob Carey, ești grosolan! spuse Lisa cu glasul tremurând de furie. Nu poți să te gândești niciodată la altcineva decât la tine însuți? Pleacă! O să ajungem acasă și fără tine. Hai să mergem!

Îl apucă pe Alex de mână și porni către intrarea în biserică. Kate ezită o clipă, apoi o luă la fugă după ei.

— Kate… strigă Bob, dar fata se întoarse și i-o tăie:

— Tu nu poți să te mai gândești și la alții? Măcar din când în

când?

Se răsuci pe călcâie și porni pe urmele Lisei și ale lui Alex.

La o jumătate de cvartal distanță găsiră un telefon. Alex citi atent instrucțiunile înainte de a forma numărul. La a doua încercare reuși să ia legătura cu institutul. În timp ce fetele se plimbau de colo-colo pe trotuar, el încercă să îi explice doctorului Torres exact ce se petrecuse. La sfârșit, acesta rămase câteva clipe tăcut, iar apoi îl întrebă:

— Alex, ești sigur că ți-ai amintit cimitirul?

— Așa cred. Credeți că ar trebui să rămân aici? Că s-ar putea să-mi mai amintesc ceva?

— Nu, răspunse Torres repede. Cred că o asemenea experiență e de-ajuns pentru o singură zi. Vreau să te duci direct acasă. O sun eu pe mama ta să-i explic ce s-a întâmplat.

— O să se înfurie, răspunse Alex. Am… ăăă… i-am spus că mă duc la plajă. Ea mă crede în Santa Cruz.

— Aha.

După o clipă de tăcere, doctorul Torres spuse:

— Alex, când ți-ai mințit părinții în legătură cu ce aveai de gând să faci azi, știai că faci ceva rău?

Alex se gândi puțin.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Știam doar că, dacă le spun unde ne ducem, n-or să mă lase. Și nici pe ceilalți.

— Bine, spuse Torres. O să mai discutăm despre asta luni. Între timp, aranjez eu cu mama să nu te pedepsească. Dar nu știu cum să fac cu prietenii tăi.

— Nu-i nimic.

Se pregătea să închidă, când vocea doctorului se auzi din nou pe fir.

— Alex, îți pasă dacă prietenii tăi vor fi pedepsiți?

Alex se gândi o secundă, știind că răspunsul ar trebui să fie afirmativ, pentru că prietenia însemna că îți păsa ce se întâmplă cu prietenii tăi. În același timp însă, știa că pe doctorul Torres nu trebuia să-l mintă.

— Nu.

Apoi adăugă:

— De fapt, nu-mi pasă prea mult de nimeni.

— Înțeleg, răspunse Torres abia auzit. Bun, o să discutăm și despre asta. Și o să ne vedem mâine, Alex. Nu mai așteptăm până luni.

Alex închise telefonul și ieși din cabină. Lisa și Kate îl priveau nerăbdătoare și, de la câțiva metri mai încolo, Bob îi urmărea pe toți, nesigur.

— Mi-a spus să mă duc acasă, spuse Alex. O să o sune pe mama să-i spună ce s-a întâmplat.

Tăcu, încercând să hotărască ce avea de spus mai departe.

— O să încerc s-o conving pe mama să vorbească și cu părinții voștri.

Lisa îi zâmbi, în timp ce pe fața lui Kate se așternu îngrijorarea.

— Cum ajungem acasă? întrebă ea.

— Vă duc eu, se oferi Bob.

Se apropie, fixând cu privirile asfaltul de la picioarele sale. Apoi, șovăitor, îi întinse mâna lui Alex.

— Iartă-mă pentru ce ți-am spus. Doar că… la dracu', Alex, ești foarte schimbat și nu mai știu cum să mă port. Și-atunci mă enervez.

Alex încercă să-și amintească ce ar trebui să răspundă, dar până acum nimeni nu-i mai ceruse scuze.

— Nu-i nimic, spuse el în cele din urmă. Nici eu nu știu cum să mă port de cele mai multe ori.

— Dar măcar tu nu te enervezi, deși, dacă cineva ar trebui să se enerveze, tu ești ăla.

Bob zâmbi, iar Alex constată că alesese răspunsul potrivit.

— Poate că o să mă enervez într-o zi, supralicită el. Poate că într-o zi o să mă enervez rău de tot.

Urmă o clipă de tăcere uimită, timp în care prietenii săi se întrebau ce trebuiau să înțeleagă din asta. Apoi o porniră toți patru spre casă.

•

Marsh Lonsdale închise telefonul.

— Am făcut-o și pe asta, spuse el, chiar dacă nu sunt de acord.

— Dar, Marsh, ai vorbit chiar tu cu Raymond, protestă Ellen.

Marsh oftă.

— Știu. Dar ideea asta că puștii scapă basma curată după ce au făcut un lucru pe care știau foarte bine că n-au voie să-l facă, și după ce au și mințit pe deasupra, ideea asta îmi displace.

— Alex n-a știut că nu are voie să plece la San Francisco…

— Dar a știut că nu are voie să mintă, spuse Marsh, întorcându-se spre Alex. Așa e sau nu?

Alex dădu din cap.

— Dar acum știu, rosti el. N-am să mai fac.

— Alex are dreptate, adăugă Ellen. Nu e corect ca ceilalți să fie pedepsiți dacă el nu e. Pe deasupra, dacă ei nu s-ar fi hotărât să meargă în oraș, încălcând toate regulile, Alex poate că n-ar fi avut revelația aia.

Revelația, medită Marsh. De ce trebuia ca faptul că Alex izbucnise în plâns într-un cimitir să fie neapărat o revelație? Și cu toate astea, când discutase cu doctorul Torres în după-amiaza aceea, specialistul îl asigurase că exact asta fusese, în ciuda părerii lui Marsh că ar fi putut fi un simplu simptom al faptului că creierul lui Alex nu se refăcuse total. Marsh nu era dispus să accepte aprecierea lui Torres.

— Și dacă nu e tocmai o revelație? întrebă el, ridicând o mână pentru a o opri pe Ellen, care voise să-l întrerupă. Nu. Știu ce a spus Torres. Dar mai știu și că eu n-am fost niciodată la Misiunea Dolores, după cum cred că nici Alex n-a fost. L-ai dus tu vreodată acolo?

— Nu, nu cred, recunoscu Ellen, apoi oftă adânc. Bine, perfect, știu exact că nu l-am dus. Nici eu n-am fost vreodată. Dar cred că se poate ca Alex să fi mers acolo cu altcineva. Cu bunicii, de exemplu.

— I-am sunat pe-ai mei. Niciunul din ei nu-și amintește să-l fi dus vreodată acolo.

— Bine, atunci poate că l-au dus ai mei. Sau altcineva.

Rămase pe gânduri, în căutarea unui amănunt, oricare, de natură să explice ceea ce i se întâmplase lui Alex. Își aminti brusc.

— A fost o dată într-o excursie cu școala la San Francisco! Poate că atunci au fost la misiune. Dar, dacă el își amintește, își amintește și gata. Și nu pricep de ce nu vrei să accepți atâta lucru.

— Pentru că nu are niciun sens. Din toate locurile pe unde a fost – unde știm bine că a fost – de ce și-ar aminti de un loc unde niciunul dintre noi nu-și amintește să-l fi dus? Regret, dar pentru mine nu are sens.

Se întoarse din nou spre Alex.

— Ești sigur că ți-ai amintit cu adevărat că ai mai fost acolo?

Alex aprobă din cap.

— De cum am văzut locul, am știu că îl mai văzusem și altă dată.

— Putea fi doar un *à déjà vu*, sugeră Marsh. Ni se întâmplă tuturor, tot timpul. Am discutat despre asta cu doctorul Torres.

— Știu, spuse Alex. Dar de data asta a fost altfel. De cum am intrat acolo, nici nu m-am uitat în jur. M-am dus direct în cimitir, la mormânt. Abia atunci am început să plâng.

— Bine, spuse Marsh, întinzând o mână și strângându-l de umăr. Am impresia că cel mai important e faptul că ai plâns, nu-i așa?

Alex șovăi, iar apoi dădu din cap. Dar cum rămânea cu vorbele pe care le auzise? Ele nu erau importante? N-ar fi trebuit să le spună părinților și despre călugărițe și despre vocile pe care le auzise? Nu, se decise, nu, până când nu vorbea cu doctorul Torres.

— Pot să mă duc să mă culc acum? întrebă el, strecurându-se de sub brațul tatălui său.

Marsh aruncă o privire la ceas. Era abia zece fără un sfert și știa că Alex nu se băga aproape niciodată în pat înainte de unsprezece.

— Atât de devreme?

— Vreau să mai citesc puțin.

Marsh ridică neputincios din umeri.

— Dacă așa vrei.

Alex ezită, iar pe urmă se aplecă să își sărute mama.

— Noapte bună.

— Noapte bună, iubitule, îi răspunse Ellen.

Își urmări din priviri fiul care ieșea din încăpere, după care, întorcându-se spre Marsh, înțelese că discuția referitoare la evenimentele zilei nu se încheiase.

— Bine, spuse ea ostenită. Ce mai e?

Dar Marsh clătină din cap.

— Nu. Nu vreau să mai discutăm.

Zâmbi pe neașteptate, chiar dacă fără veselie.

— Cred că m-am lăsat pradă sentimentelor și nu vreau.

Ellen se așeză pe canapea lângă el și-și strecură mâna în palma lui.

— Spune-mi. Știi că n-o să râd de tine – și nici n-o să te contrazic. Eu însămi m-am lăsat de prea multe ori mânată de sentimente.

Marsh se gândi puțin, apoi se hotărî.

— Bine. Am sentimentul că ceva nu e în ordine. Nu știu exact ce, pentru că îmi tot spun că ceea ce simt e rezultatul accidentului și al operației, ca și al faptului că nu mă omor defel după eminentul doctor Torres. Dar, oricât de mult mi-aș spune asta, tot rămân cu senzația că trebuie să fie mai mult decât atât. Alex s-a schimbat, iar asta nu numai ca urmare a accidentului.

— Dar tot ce s-a întâmplat pare a fi o urmare a accidentului și a operației, răspunse Ellen pe un ton cât mai neutru și alegându-și cu multă grijă vorbele. Alex e schimbat, dar a rămas tot Alex.

Marsh suspină.

— Tocmai asta e. S-a schimbat, într-adevăr, dar tot am sentimentul că de fapt nu e Alex.

Nu, își spuse Ellen în gând. Nu-i numai asta. Pur și simplu nu poți fi împăcat cu ideea că Raymond Torres a făcut un lucru pe care tu nu l-ai putut face. Avu grijă însă să nu-l lase să vadă ce gândește. Ba chiar îi zâmbi încurajator.

— Mai așteaptă. Am văzut deja câteva miracole. Poate că suntem pe cale să mai vedem unul.

În aceeași seară, în timp ce aștepta să adoarmă, se hotărî. Mâine, când îl va duce pe Alex la întâlnirea specială programată de Raymond, avea să aibă o discuție cu doctorul personală.

Nu referitor la Alex, ci la Marsh.

•

María Torres nu avea parte de somn în noaptea aceea. Ore întregi se perpeli în pat, după care se sculă epuizată, se îmbrăcă cu halatul de casă zdrențuit și trecu în sufrageria minusculă, unde aprinse o lumânare sub icoana cu chipul Sfintei Fecioare. O vreme se rugă în tăcere – o rugăciune de mulțumire că sfinții o ascultaseră și că, în sfârșit, îi răspundeau.

Era sigură că răspunsul avea să vină curând, căci în după-amiaza aceea fusese la familia Lonsdale. Îi ascultase vorbindu-i copilului și auzise relatarea acestuia despre ceea ce se petrecuse la misiunea din San Francisco; ca toți ceilalți gringos, abia dacă băgaseră de seamă că era acolo.

Pentru ei ea nu exista, era doar cineva care din când în când venea să le facă ordine.

Dar aveau să afle cine era cu adevărat, acum că sfinții o ascultaseră și i-l trimiseseră în sfârșit pe Alejandro înapoi.

Iar Alejandro o cunoștea și avea să o asculte când îi va vorbi.

Așteptă ca mica lumânare să ardă până la capăt și se strecură înapoi în pat, știind că, în fine, somnul avea să sosească.

Spera că și gringos dormeau bine în noaptea aceea. Curând nu va mai fi somn pentru ei.

• Capitolul 12

— Cum se face că Peter nu-i aici? întrebă Alex.

Stătea întins pe masa de consultații, cu ochii închiși, în timp ce Raymond Torres însuși îi conecta electrozii pe cutia craniană.

— E duminică, răspunse acesta. Chiar și personalul meu insistă să aibă o zi sau două libere pe săptămână.

— Și dumneavoastră nu?

— Încerc, dar trebuie să mai fac și excepții din când în când. Iar tu faci parte dintre ele.

Alex dădu din cap, tot cu ochii închiși.

— Din cauza rezultatelor la teste?

Urmă o scurtă pauză, iar Alex deschise ochii. Torres era în fața panoului de comandă, unde aranja un milion de cadrane. În cele din urmă se răsuci spre băiat.

— Parțial. Dar, ca să fiu cinstit, mă interesează mai mult ce s-a întâmplat ieri la San Francisco și luni dimineață la școală.

— Aparent îmi revine memoria, nu?

Torres ridică din umeri.

— Asta vom încerca să aflăm. După cum vom încerca să aflăm și care este semnificația faptului că și puținul pe care ți-l amintești pare să fie eronat.

— Dar cabinetul decanului era pe vremuri acolo unde e acum cel al asistentei, protestă Alex. Mama tocmai ne-a confirmat.

— Adevărat. Dar se pare că el a fost mutat cu mult înainte ca tu să ajungi la liceul din La Paloma. Și-atunci de ce – și cum – îți amintești unde era cabinetul pe vremuri și nu unde este acum? Și, mai important, de ce îți amintești de Misiunea Dolores unde, după câte știm, nu ai fost niciodată?

— Dar s-ar fi putut să fiu, spuse Alex. Poate că ieri nu a fost prima zi când am plecat pe furiș la San Francisco.

— Perfect. Să presupunem că așa e. Atunci spune-mi cum se face că ți-ai amintit de un mormânt vechi de peste o sută de ani și cum de ai crezut că e al unchiului tău? Tu nu ai niciun unchi, cu atât mai puțin unul mort în 1850.

— Chiar, ce s-o fi întâmplat?

Torres își arcui sprâncenele.

— Judecând după rezultatele de la testele de săptămâna trecută, ești prea inteligent pentru a pune o astfel de întrebare înainte de analizele astea.

— Poate că nu sunt inteligent, propuse Alex. Poate că am doar o memorie foarte bună.

— Ceea ce ar face din tine un idiot savant, replică Torres. Și chiar faptul că ți-a venit această idee dovedește că nu ești.

Introduse o pereche de dischete în spațiile gemene ale monitorului principal și începu să-și pregătească o seringă.

— Peter mi-a spus că de vreo două ori te-ai trezit înainte de vreme, zise el pe un ton degajat. Cum se face că mie nu mi-ai pomenit de asta?

— Nu mi s-a părut important.

— Poți să-mi descrii cum a fost?

Alex îi descrise atent senzațiile pe care le avea când ieșea de sub anestezia sub care se făceau, întotdeauna, analizele.

— Dar nu e neplăcut, încheie el. Ba e chiar interesant. Nu au niciun sens, dar am avut întotdeauna senzația că, dacă aș putea să iau totul cu încetinitorul, atunci ar căpăta sens.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— De ce trebuie să mă adormiți când facem testele pe creier?

— Peter ți-a explicat deja, îi răspunse Torres.

Îi șterse brațul cu alcool, apoi înfipse acul seringii. Alex se crispă ușor și imediat se relaxă.

— Dar dacă e rău, dacă începe să mă doară, puteți întrerupe testele, nu?

— Pot, dar n-am s-o fac. Mai mult decât atât, dacă ești treaz pe durata analizelor, simplul fapt că gândești poate influența rezultatul examinării. Pentru ca el să fie valabil, creierul trebuie să fie în stare de repaus.

Treizeci de secunde mai târziu Alex închise ochii și respirația îi deveni profundă și rară. După ce mai verifică o dată toate monitoarele, Torres părăsi încăperea.

•

Ajuns în biroul său, doctorul se așeză în fotoliu și începu să își umple tacticos pipa. În timp ce îndeplinea acest ritual al aprinderii pipei, ochii îi zburau din când în când către monitoarele care înregistrau ce se petrecea în sala de analize. Totul decurgea conform așteptărilor; va avea la dispoziție un ceas întreg, doar el cu Ellen Lonsdale.

— Presupun că vrei să-mi spui de ce soțul tău nu e aici în dimineața asta.

Ellen se foi pe scaun, încrucișându-și stânjenită picioarele și trăgând de fustă cu un gest inconștient.

— E… mă tem că avem niște probleme.

— Nu mă miră, comentă Torres, concentrat mai degrabă asupra

pipei decât a lui Ellen. Nu îl critic, dar o mulțime de doctori găsesc relația cu mine ca pe una dificilă. De fapt – adăugă el, fixându-și privirea hipnotică asupra ei – multă lume a găsit că e dificil să stabilească o relație cu mine.

Pe fața lui Torres flutură umbra unui zâmbet.

— Vreau să spun că întotdeauna am fost considerat o ciudățenie.

Ellen se strădui să zâmbească, deși știa că vorbele lui exprimau un adevăr.

— Orice vei fi fost considerat pe vremea liceului, acum s-a terminat, zise ea. Pur și simplu erai atât de deștept, că ne speriai pe toți.

— Și, după cum se vede, încă vă mai sperii, îi replică el sec. Cel puțin pe soțul tău.

— Nu sunt sigură că „speriat” e cuvântul cel mai potrivit… începu Ellen.

— Și ce altceva ai propune? o întrerupse el. Înspăimântat? Nesigur? Gelos?

Îndepărtă toți acești termeni cu un gest de nerăbdare, pe măsură ce glasul îi căpăta o notă tăioasă.

— Indiferent ce e, și te asigur că pentru mine nu are nicio importanță, va trebuie să înceteze. De dragul lui Alex.

Deci asta era. Ellen răsuflă ușurată.

— Știu. De fapt, despre asta voiam să vorbesc cu tine astăzi. Marsh a început să mă îngrijoreze, Raymond. Chestia asta cu inteligența lui Alex… n-aș vrea să spun că mă tem că o să facă o fixație, dar exact de asta îmi e teamă!

— Și, adăugă Torres, te temi că va hotărî că sarcina mea s-a încheiat. Așa e?

Ellen dădu din cap nefericită.

— Atunci va trebui să facem în așa fel încât asta să nu se întâmple.

Îi zâmbi, iar Ellen se simți încurajată. Omul acesta avea o forță, o hotărâre de a face ce trebuia făcut, care transmitea încredere că, indiferent ce avea să se întâmple, el va găsi soluția. Sub privirile lui neclintite, începu să se relaxeze.

— Și eu ce pot să fac?

Torres sălta din umeri, ca și cum chestiunea nu l-ar fi privit.

— Până nu cere scoaterea lui Alex de sub îngrijirea mea, nu cred că e nevoie să facem ceva, nici tu, nici eu. Iar dacă vremea aceea vine, fii sigură că mă descurc cu soțul tău.

Soțul tău. Ellen își repetă cuvintele în gând, încercând să-și amintească dacă Raymond se folosise vreodată de numele mic al lui Marsh. Din câte își amintea ea, nu. Avea vreun motiv anume? Sau era doar felul lui de-a fi?

Brusc își dădu seama cât de puțin știa despre Raymond Torres. Mai nimic. Un gând îi răsări în minte: oare și el era la fel de stânjenit ca ea de faptul că mama lui muncea în casa lor?

— Raymond, pot să te întreb ceva ce nu are nicio legătură cu Alex?

Torres se încruntă un moment, iar apoi dădu din umeri.

— Poți să mă întrebi orice, dar eu s-ar putea să nu-ți răspund.

Ellen simți cum roșește.

— Desigur, spuse ea. E… e vorba despre mama ta. Știi, acum lucrează pentru mine și…

— Pentru tine? o întrerupse Torres.

Lăsă brusc pipa și se aplecă peste masă, cu ochii sclipind de interes.

— De când asta?

Ellen trase aer în piept, jenată.

— O, Doamne! Ce-am făcut? Eram sigură că știi.

— Nu, răspunse Torres, clătinând din cap și reluându-și pipa. Dar nu-ți face griji. Nu știu multe lucruri despre mama mea. Ca să fiu cinstit, nu ne vedem prea des și nici nu împărtășim aceleași vederi. De exemplu, eu nu sunt de acord ca ea să muncească.

— Doamne, Dumnezeule, se văită Ellen. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să o angajez, nu? Nici mie nu mi s-a părut corect, dar Cynthia a insistat și… și…

Tăcu, realizând că devenea incoerentă.

— Cynthia, repetă Torres întunecat. Cynthia a făcut întotdeauna numai ce-a vrut ea. Ce și-a dorit a căpătat, ce nu – a avut grijă să țină la distanță.

El însuși, pricepu Ellen deodată. Vorbește despre el însuși. Întotdeauna și-a dorit să fie prietenul ei, iar ea n-a catadicsit niciodată să-și piardă vremea cu el. Dar îi mai purta încă sâmbetele pentru asta? Nu se poate, după douăzeci de ani. Acum zâmbea din nou; clipa întunecată trecuse.

— Cât despre mama, nu, nu știam că lucrează pentru tine, dar asta nu are nicio importanță. Am toate posibilitățile să o întrețin, dar nici nu vrea să audă. Mă tem – adăugă el, arcuindu-și sprâncenele – că

propria mea mamă nu prea e de acord cu ce fac. În ciuda faptului că s-a născut aici, ca și părinții și bunicii ei, e încă foarte legată de locurile de unde au plecat inițial. Iar mie nu-mi poate ierta succesul. Așa că se întreține singură, făcând ceea ce a făcut dintotdeauna, ceea ce pe mine nu mă privește. Dacă te ajută cu ceva, atunci află că prefer să lucreze pentru tine decât pentru alții. Măcar pe tine pot conta că te porți decent cu ea.

— Nu pot să-mi imaginez că cineva… începu Ellen, dar Torres o întrerupse cu o mișcare a mâinii.

— Sunt convins că toată lumea se poartă cum trebuie. Dar ea are obiceiul ăsta de a inventa lucruri și de a vedea insulte acolo unde ele nu există. Hai să ne întoarcem la Alex, ce zici?

Ellen ar fi vrut să mai vorbească despre María, dar personalitatea lui Raymond Torres o copleșea. Câteva secunde mai târziu, la dorința doctorului, se adânciseră din nou în interpretarea experienței lui Alex de la San Francisco.

•

Alex deschise ochii și privi monitoarele care îl înconjurau. Analizele se încheiaseră, iar azi, la ieșirea de sub efectul sedativelor, nu fusese întâmpinat de sunetele și imaginile ciudate de altădată. Vru să se miște, dar își aminti că era legat pentru a nu smulge vreunul din nenumăratele fire conectate la cutia sa craniană.

Auzi ușa deschizându-se; câteva clipe mai târziu, Torres se uită în jos la el.

— Cum te simți?

— Bine, răspunse el, apoi adăugă, în timp ce doctorul îl decupla de la toate mașinăriile: Ați aflat ceva?

— Încă nu. Îmi va mai lua ceva timp până interpretez datele. Dar vreau să faci și tu ceva. Să umbli prin La Paloma, privind în jurul tău.

— Am făcut asta.

Ultimele fire odată desfăcute, Torres desprinse și legăturile, iar Alex se ridică în șezut și se întinse.

— Am făcut-o des, cu Lisa Cochran.

Torres clătină din cap.

— Vreau să o faci de unul singur. Doar să te plimbi, lăsându-ți ochii să vadă. Nu analiza lucrurile și nu căuta nimic special. Lasă ochii să vadă și mintea să reacționeze. Crezi că poți?

— Presupun că da. Dar de ce?

— Hai să zicem că-i o experiență și să vedem ce se întâmplă, da?

Un loc sau o priveliște din La Paloma s-ar putea să-ți stârnească din nou amintirile și poate că vom reuși să stabilim un tipar de memorie.

În mașina pe care Ellen o conducea spre casă, Alex se întrebă ce fel de tipare căuta doctorul Torres, dar fără să găsească un răspuns.

Își dădea seama că nu putea face altceva decât să urmeze instrucțiunile și să vadă ce avea să se întâmple.

•

După plecarea lui Alex împreună cu Ellen, Raymond Torres rămase multă vreme așezat la birou, studiind rezultatele testelor abia încheiate. Astăzi, pentru prima dată, ele fuseseră niște simple teste, nimic altceva.

În mintea lui Alex nu fuseseră introduse niciun fel de informații noi, în încercarea de a-i umple golurile de memorie.

În schimb, impulsurile electrice care îi împânziseră circumvoluțiunile căutaseră un lucru despre care Torres știa că trebuia să existe.

Undeva, în adâncul creierului lui Alex, exista o conexiune greșită.

Din câte își dădea seama doctorul, aceasta era singura explicație posibilă pentru ceea ce i se întâmplase lui Alex la San Francisco: cândva, în timpul nesfârșitelor ore ale operației, se făcuse o greșeală al cărei rezultat era o reacție emoțională din partea lui Alex.

Plânsese.

Raymond Torres nu dorea ca Alex să mai aibă vreodată reacții emoționale.

Emoțiile… sentimentele… nu făceau parte din planul său.

• Capitolul 13

— Puțin îmi pasă ce zic Ellen Lonsdale și Carol Cochran. Kate e încuiată în casă pe următoarele două săptămâni!

Alan Lewis se ridică șovăitor în picioare, cu paharul în mână, și se îndreptă spre dulapul cu băuturi.

— Nu crezi că ai băut destul? îl întrebă Marty Lewis, pe un ton prudent, egal. Nu e nici măcar ora prânzului.

— Nici măcar ora prânzului, o maimuțări el cu glasul acela cântat, pe care îl avea atunci când bea. Pentru numele lui Dumnezeu, Mart, e duminică. Nici măcar tu nu te duci la serviciu astăzi.

— Dar măcar eu mă duc la serviciu în restul săptămânii.

De cum rostise vorbele, le regretă. Ar fi vrut să le poată retrage,

dar era prea târziu.

— Aha, deci ne-am întors tot aici? întrebă Alan, răsucindu-se să o vadă, cu ochii tulburi de prea multă băutură și prea puțin somn. Află, stimată doamnă, că slujbele pentru care se cere o calificare ca a mea nu cresc în copaci. Eu nu sunt ca tine, să găsesc un loc de muncă de cum am ieșit pe ușă. Sigur, când îl găsesc aduc acasă de zece ori mai mulți bani ca tine, dar asta nu mai contează, nu-i așa?

Marty trase aer în piept și îl lăsă să iasă încet.

— Alan, îmi pare rău pentru ce-am spus. N-a fost drept. Și oricum, nu era vorba despre slujbe. Vorbeam despre Kate.

— Asta 'ceam și eu, o aprobă Alan, căruia începea să i se împleticească limba. Tu ai schimbat sub'ectul.

Rânji fără legătură, își turnă câteva înghițituri de bourbon în pahar și se înapoie la masa din bucătărie.

— Da' puțin îmi pasă despre ce vorbeam. Sub'ectul iubitei noastre fiice e-nchis. E-ncuiată-n casă și cu asta basta!

— Nu, răspunse Marty, nu e basta. Atâta vreme cât ești beat, eu sunt cea care hotărăște în privința lui Kate.

— Ohoho! Ce aere ne mai dăm! Să-ți spun ceva, nevastă dragă! Atâta vreme cât mai sunt încă în casa asta, eu hotărăsc ce-i mai bine pentru fata mea.

Marty renunță la orice încercare de a-și mai controla furia.

— După cum merg lucrurile, n-o să mai fii aici mai mult de două ceasuri! Și dacă nu te aduni, n-o să ne mai permitem să ținem nici casa!

Alan se ridică în picioare, privindu-și soția de la înălțime.

— Mă amenințI?

În timp ce ridica mâna, în bucătărie se auzi un al treilea glas.

— Tată, dacă o lovești te omor.

Cei doi soți Lewis se întoarseră, la unison. Kate stătea în pragul bucătăriei, cu lacrimile șiroindu-i pe față, dar cu ochii fulgerându-i de mânie.

— Kate, ți-am spus că mă ocup eu de asta… începu Marty, dar Alan o întrerupse cu o voce tremurată.

— Să mă omori? Să mă omori tu pe mine? Nimeni nu-și omoară tatăl…

— Tu nu-mi ești tată, spuse Kate, încercând să-și stăpânească lacrimile. Tatăl meu n-ar bea cum bei tu.

Alan se repezi către ea, oprit de Marty, care îl apucă de braț.

— Lasă-ne, Kate, spuse ea. Du-te la Bob sau unde vrei tu. Doar câteva ore. Rezolv eu aici.

Kate își privi tatăl, dar cuvintele i le adresă mamei.

— Îl trimiți înapoi la spital?

— Nu… nu știu… șovăi Marty.

Știa și ea că lucrurile merseseră iar prea departe și că era singura soluție. Vineri după-amiază Alan trecuse de la bere la bourbon și băuse fără întrerupere toată ziua precedentă, cât fusese Kate plecată. Toată ziua și apoi toată noaptea.

— O să fac eu ce trebuie făcut. Acum lasă-ne. Te rog.

— Mamă, lasă-mă să te ajut, se rugă Kate, dar Marty clătină din cap.

— Nu! Mă ocup eu! Dă-mi doar câteva ceasuri și, când te întorci, o să fie liniște.

Kate vru să protesteze din nou, dar se stăpâni. După ultimii cinci ani, știa că ultimul lucru de care mai avea nevoie mama sa în aceste perioade era încăpățânarea ei.

— Bine. Mă duc. Dar înainte de a mă întoarce o să dau telefon și, dacă nu e plecat, nu vin.

— Ba nici măcar n-ai să pleci! zbieră Alan Lewis. Un pas dacă faci afară din casă, domnișoară, o să-ți pară rău!

Kate îl ignoră și ieși pe terasă, lăsând ușa de la bucătărie să se trântească în urma ei. Un moment mai târziu trânti portița grădinii și ieși în stradă, cu pumnii încleștați, făcând eforturi să își stăpânească emoțiile.

Rămas în bucătărie, Alan Lewis își fixă soția cu niște priviri fioroase, de bețiv.

— Grozav te mai porți, n-am ce zice. Nevasta n-ar trebui să-l întoarcă pe copil împotriva tatălui.

— Nici n-am făcut-o, șuieră Marty. Și nu s-a întors împotriva ta. Te iubește foarte mult, dar nu când ești în starea asta. Ca și mine, de altfel.

— Dacă m-ai iubi…

— Gata, Alan! strigă Marty. Oprește-te! Nimic din ce se întâmplă nu e din vina mea și nici a lui Kate. E vina ta, Alan! Mă auzi? A ta!

Ieși valvârtej din bucătărie, urcă scările până în dormitorul în care soțul ei nu mai ajunsese în noaptea în care trecuse, închise ușa în urma ei și o încuie.

Trebuia să se controleze. În faza aceasta, cu țipatul nu mai rezolva

nimic. Trebuia să se calmeze și să înfrunte situația.

Avea să urce și el într-un minut bătând la ușă și, pe rând, cerându-i iertare și amenințând-o. Iar ea va trebui să o ia din nou de la capăt și să-l convingă să îi dea voie să-l ducă la spitalul din Palo Alto și să-l interneze în clinica de dezalcoolizare. Sau, dacă lucrurile se înrăutățeau și mai tare, să dea un telefon și să le ceară să vină după Alan cu o ambulanță. Asta nu se întâmplase decât o dată, iar ea spera din tot sufletul să nu se repete.

Intră în baie și se spălă pe față cu apă rece. Trebuia să apară din clipă în clipă la ușă și discuția va începe. Doar că, de data asta, nu va mai fi vorba despre Kate. Cel puțin Kate nu va mai fi amestecată. Acum va fi iar vorba despre băutură.

Cinci minute. Nu se întâmplă nimic.

În cele din urmă, Marty deschise ușa dormitorului și ieși pe palier. De jos nu se auzea decât liniștea.

— Alan? strigă ea.

Niciun răspuns.

Coborî treptele, oprindu-se la piciorul scării ca să mai strige o dată. Pentru că din nou nu primi răspuns, se îndreptă spre bucătărie. Poate că își pierduse cunoștința.

Bucătăria era goală.

Doamne, Dumnezeule, își spuse Marty. Ce era de făcut? Își turnă o cană de cafea din ibricul pe care îl ținea permanent cald pe aragaz, în speranța că Alan va prefera cafeaua alcoolului, și încercă să-și adune gândurile.

Măcar nu luase mașina. Altfel l-ar fi auzit scoțând-o din garaj. Pentru orice eventualitate, verifică garajul. Ambele mașini erau la locul lor.

Poate că ar trebui să sune la poliție. Nu. Ar fi făcut-o dacă ar fi plecat cu mașina, dar pe jos nu putea face rău nimănui. De altfel, probabil că nu va trece mai mult de o oră și vreunul din polițiștii din La Paloma avea să-l culeagă de pe drum.

Or să-l aducă acasă sau la spital? Sau, cine știe, la închisoare?

Marty hotărî că nu-i păsa prea mult. Ziua de ieri, noaptea care îi urmase și dimineața de azi fuseseră epuizante. Venise vremea ca Alan să-și vadă singur de el. Nu va suna pe nimeni și nu va face nicio încercare să-l găsească, cel puțin nu până diseară. Atunci, dacă nu se va fi întors, va porni în căutarea lui.

Hotărârea odată luată, se apucă să strângă prin bucătărie,

începând cu băutura lui Alan. Goli restul din pahar în chiuvetă, după care trecu la sticlele din dulap.

Una câte una, la goli la canal și le aruncă la lada de gunoi care stătea lângă ușa din spate.

După treizeci de minute, bucătăria era imaculată, iar Marty trecu la restul casei.

•

Alex hoinărea prin sat, încercând să urmeze instrucțiunile doctorului Torres de a avea ochii deschiși și mintea limpede. Până acum însă nu se petrecuse nimic interesant. Satul i se părea cunoscut și totul părea să fie la locul lui, înconjurat de obiectele potrivite. După o oră se opri într-un complex de mici magazine specializate în produsele acelea scumpe care îi intrigau atâta pe automaticienii de la oraș.

Într-o vitrină era o sferă mică de sticlă, în care nu părea a fi altceva decât apă. Când o privi mai de aproape, văzu că înăuntru pluteau creveți minusculi și un fir de iarbă de mare. După cum spunea cartonașul de alături, era un ecosistem închis, perfect echilibrat, care putea supraviețui ani de zile în sfera de sticlă, fără a avea nevoie de altceva decât de lumină. O privi preț de câteva minute fascinat, apoi îi trecu prin minte un gând.

E ca mintea mea. Sigilată, fără vreo cale de acces către ce e înăuntru. O clipă mai târziu se întorcea pe călcâie și își continua drumul în sus, pe La Paloma Drive, până în Piață.

Se opri să privească stejarul uriaș și se trezi întrebându-se dacă se urcase vreodată în el, dacă își încrustase inițialele în trunchiul lui sau dacă își legase leagănul de vreuna din ramurile de jos. Dacă o făcuse, amintirea era complet pierdută.

Și apoi, încetul cu încetul, lucrurile începură să se schimbe. Ochii îi rămaseră ațintiți la baza copacului și totul în jur începu să dispară, ca și cum ceața de pe coastă ar fi coborât printre dealuri, înghițind totul în afara lui și a copacului.

Ca și la misiunea din San Francisco, imaginile purceseră să i se adune în minte și amintirea vagă pe care o întrezărise pe drumul de înapoiere de la institut îi apăru perfect clară.

De creanga cea mai de jos a copacului atârna o funie și, la capătul funiei, se legăna un trup.

Al cui?

În jurul trupului erau bărbați călare, care râdeau.

Pe neașteptate, durerea îi străbătu creierul și șoaptele începură, așa cum începuseră și în cimitirul misiunii din San Francisco.

Cuvintele erau în spaniolă, dar le înțelegea clar.

Ne iau pământul și casele. Ne iau viața.

Venganza… venganza…

Vorbele i se învârteau în minte la nesfârșit. În cele din urmă, Alex se întoarse în spatele bătrânului stejar.

La câțiva metri depărtare, cu ochii ațintiți asupra lui, stătea María Torres. Privirile li se întâlniră, apoi ea se întoarse și porni către piațeta nu prea îndepărtată.

Alex porni pe urmele bătrânei, în timp ce ceața se strângea tot mai tare în jurul lui.

•

Piața se schimbase, dar pentru Alex care, așezat pe banca de lemn nefasonată, o asculta pe María Torres șoptindu-i la ureche cuvinte în spaniolă pe care acum le înțelegea perfect, ea părea că așa fusese dintotdeauna.

Biserica misiunii se ridica la patruzeci de metri mai încolo și pereții săi văruiți străluceau în lumina soarelui. Preoții cu rase cafenii, încălțați în sandale, intrau și ieșeau din sanctuar și, la umbra clădirii, trei indieni stăteau lungiți pe pământ.

Așezată în unghi drept față de biserică, mica școală a misiunii avea ușile și ferestrele deschise către aerul curat; în curtea școlii se jucau cinci copii sub oblăduirea unei călugărițe îmbrăcate în negru, cu mâinile ascunse modest sub pânza voluminoasă a mânecilor.

Pe partea cealaltă a pieței era un magazin mic, a cărui construcție de lemn contrasta straniu cu aceea mai solidă, din adobe, a clădirilor misiunii. Sub ochii lui Alex, din magazin ieși o femeie care, deși privea direct spre el, părea să nu îl vadă.

Începu să o asculte pe María, care îi vorbea șoptit despre biserică și despre chipurile viu colorate ale sfinților, care acopereau pereții.

Apoi María începu să îi vorbească despre La Paloma, despre cei care construiseră și iubiseră satul.

— Dar au mai fost și alții, continuă ea. Alții, care au venit și au furat totul. Du-te, Alejandro. Intră în biserică și vezi cum a fost. Vezi cum a fost aici odată.

Ca în vis, el se ridică de pe bancă și traversă piața, intrând pe ușile deschise ale sanctuarului. Înăuntrul bisericii era răcoare; lumina intrată pe cele două ferestre cu vitralii, una deasupra ușii, cealaltă

deasupra altarului, dansa pe pereți. În nișele amplasate de jur împrejur erau așezați sfinții despre care îi vorbise María. Se apropie de unul dintre ei și privi în sus, în ochii martirizați ai statuii. Aprinse o lumânare sfântului, apoi se întoarse și ieși din biserică. De pe partea cealaltă a pieței, María Torres, așezată pe bancă, îi zâmbi înclinând din cap.

•

Marty Lewis se trezi așteptându-se să audă zgomotele de fiecare dimineață ale casei. Încet-încet, își dădu seama că nu era dimineață și că întreaga locuință era goală.

Adormise.

După plecarea lui Alan făcuse curat în toată casa, după care se decisese să tragă un pui de somn.

Se rostogoli în pat și se uită la ceas. Două și jumătate. Dormise aproape trei ore. Gemând obosită, se ridică și se apropie de fereastră, unde rămase o vreme privind dealurile din spatele casei și întrebându-se dacă nu cumva Alan era pe undeva pe-acolo, dormindu-și somnul alcoolic. Tot ce se putea.

Sau poate că ajunsese în sat și acum ședea în vreun bar, punând gaz pe focul și așa ațâțat al furiei.

Sigur era că nu ajunsese la Centrul Medical, altfel ar fi primit de știre de la ei până acum.

Își puse un halat și coborî la parter, întrebându-se din nou dacă nu ar trebui să cheme poliția și iarăși se hotărî că nu. Fără mașină, Alan nu putea face mare lucru.

Turnă în chiuvetă ultimul rest de cafea îngroșată de cât fiersese și puse să facă o porție nouă. Când va veni acasă – dacă va mai veni acasă – Alan va avea nevoie de multă cafea.

Tocmai punea cafeaua când auzi portița grădinii deschizându-se și închizându-se scurt. Simți cum o cuprinde ușurarea.

Se întorsese.

Continuă să numere lingurițele de cafea, convinsă că, înainte de a apuca să termine, va auzi vocea lui Alan cerându-și scuze pentru beție și rugându-se să fie iertat.

Nimic.

Încheie de numărat lingurițele, puse ibricul pe foc și, când cafeaua începu să bolborosească în vas, se îndreptă spre ușa din spate.

Două minute mai târziu, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, înțelese ce avea să i se întâmple. Știa că nu poate face nimic pentru a

se împotrivi.

•

Alex clipi și privi în jur. Era așezat pe o bancă în piațetă și privea clădirea primăriei și silueta îmbrăcată în negru a Maríei Torres, care tocmai dispărea pe o străduță lăturalnică, în direcția cimitirului și a casei sale.

În minte i se strecură un gând. Arată ca o călugăriță. O bătrână călugăriță spaniolă.

Brusc sesiză că, de pe treptele bibliotecii, cineva îi făcea semne. Deși nu era sigur cine era persoana, îi făcu la rândul lui cu mâna.

Dar cum ajunsese în piațetă?

Ultimul lucru pe care și-l aminti era că se afla în Piață, în fața stejarului, încercând să își amintească dacă se jucase vreodată în el pe când era copil.

Iar acum era în piațetă, la două străzi depărtare.

Dar era obosit, ca și cum ar fi umblat mult și la deal.

Se uită la ceas. Era trei și un sfert. Ultima dată când se uitase, în urmă cu numai câteva minute, era unu și jumătate.

Trecuseră aproape două ore și nu știa cum. Porni spre casă, încercând să rezolve problema. Știa că orele nu dispăreau pur și simplu în neant. Și mai știa că, dacă se gândea suficient, avea să afle ce se petrecuse în aceste ore și de ce nu-și amintea.

•

Ușa din spate se trânti, iar Marsh își ridică ochii din revista medicală pe care o citea, la timp pentru a-l vedea pe Alex intrând dinspre bucătărie.

— Salut.

Alex se opri și se întoarse spre Marsh.

— Bună, răspunse el.

— Unde ai fost?

Alex dădu din umeri.

— Nicăieri.

Marsh îi zâmbi fiului său.

— Interesant, când eram de vârsta ta și eu mă duceam tot timpul acolo.

Alex nu răspunse. Încetul cu încetul, zâmbetul se șterse de pe chipul lui Marsh, în timp ce băiatul ieșea din încăpere și se strecura în sus, pe scări, spre camera lui. Cu câteva luni în urmă, înainte de accident, în ochii lui Alex s-ar fi aprins o luminiță și el ar fi întrebat

unde exact era nicăieri, iar apoi s-ar fi lansat într-o conversație dusă până la absurd pe tema locului exact unde se găsea nicăieri și cum proceda cineva care nu făcea nimic în mijlocul lui nicăieri.

Acum în ochii lui nu era nimic.

Pentru Marsh, ochii lui Alex deveniseră un simbol al schimbărilor petrecute în el de la accident încoace.

Vechiul Alex avea ochii plini de viață, în care Marsh citea stările de spirit ale fiului său dintr-o singură privire.

Acum însă, ochii lui nu mai arătau nimic. Când privea în ei, nu vedea decât propria lui imagine reflectată. Și totuși, nu avea impresia că băiatul încerca să ascundă ceva. Era mai degrabă ca și cum nu ar fi fost nimic dincolo de ei, ca și cum lipsa de relief a personalității lui îi apărea acum vizibil în priviri.

Marsh își aminti că se spunea că ochii sunt ferestrele sufletului. Dar, dacă era adevărat, atunci Alex nu avea suflet. Înghețat de gândul acesta, Marsh încercă să-l izgonească din minte.

Tot restul după-amiezii însă, gândul continuă să-i dea târcoale.

Poate că Ellen avusese dreptate atunci, în noaptea aceea îngrozitoare de mai. Poate că Raymond Torres nu-l salvase cu adevărat.

Poate că, într-un fel, Alex era mort.

• Capitolul 14

Kate Lewis continuă să asculte sunetul telefonului multă vreme după ce se convinsese că nu va răspunde nimeni. Pentru a patra oară în ultimul ceas își spuse că mama îl dusese probabil pe tatăl ei la spital. Dar, dacă era așa, atunci de ce nu-i lăsase un mesaj pe robotul telefonic? De ce robotul nu era nici măcar pus în funcțiune? Îngrijorată, agăță în furcă receptorul telefonului din barul lui Jake și se întoarse la masa pe care ea și Bob Carey o ocupaseră toată după-amiaza aceea lungă de duminică.

— Tot nimic? o întrebă Bob, în timp ce ea se strecura pe bancheta separeului.

Kate încercă să ridice degajat din umeri, dar eșuă.

— Nu știu ce să fac. Aș vrea să mă duc acasă, dar mama a zis să telefonez mai întâi.

— Ai sunat toată după-amiaza. Hai să mergem până acolo și, dacă încă se ceartă, putem să plecăm. Nici nu trebuie neapărat să intrăm.

Dar sunt convins că s-a dus cu el la spital.

Se întinse peste masă și îi strânse mâna încurajator.

— Ascultă, dacă era atât de beat cum spui, înseamnă că a avut așa de mult de furcă să-l scoată din casă, încât a uitat să mai pună în funcțiune robotul.

Kate aprobă dând din cap, neconvinsă. Până acum, mama îi lăsase întotdeauna un mesaj sau, dacă tatăl ei era într-o stare mai gravă, nici nu încercase să-l scoată din casă. Chemase o ambulanță la domiciliu și atât. Iar în dimineața aceasta starea lui fusese foarte serioasă.

Dar nici nu mai putea continua să-și piardă vremea în barul lui Jake.

— Bine, spuse ea în cele din urmă.

Zece minute mai târziu ajunseră pe aleea din fața casei familiei Lewis, iar Bob opri motorul Porsche-ului. Rămaseră o vreme privind la ușa deschisă a garajului în care se vedeau încă ambele mașini. Apoi își îndreptară atenția asupra casei.

— Ei, măcar nu se ceartă, spuse Kate, dar nu făcu niciun gest să se dea jos din mașină.

— Poate că a chemat o ambulanță și a plecat cu ea, sugeră Bob.

Kate clătină din cap.

— Ar fi mers în urma ei cu mașina, ca să nu trebuiască să cheme pe altcineva să o aducă acasă.

— Vrei să rămâi aici și să mă duc eu să văd dacă sunt acasă?

Kate se gândi un moment, apoi clătină din cap. Cu mâini tremurătoare deschise portiera Porsche-ului și coborî. Porni pe alee către ușa principală, cu Bob pe urmele ei.

Găsi ușa descuiată și oftă ușurată. Un lucru era sigur: mama n-ar fi lăsat în veci casa cu ușa descuiată. Împinse ușa și intră.

— Mamă? Am venit! strigă ea.

Pe deasupra casei se așternu o tăcere seacă. Inima lui Kate își grăbi ritmul.

— Mamă! strigă ea din nou, ceva mai tare.

Privi neliniștită spre Bob.

— Ceva e în neregulă, șopti ea. Dacă ușa e deschisă, mama ar trebui să fie aici.

— Poate e sus. Vrei să mă duc să mă uit?

Kate dădu din cap, iar Bob o porni în sus pe scări. O clipă mai târziu era înapoi.

— Nu-i nimeni, îi spuse. Hai să vedem în bucătărie.

— Nu, spuse Kate.

Și continuă, cu vocea tremurând.

— Hai să chemăm poliția.

— Poliția? o îngână Bob. De ce?

— Pentru că mi-e frică, zise Kate, care renunțase să mai încerce să-și stăpânească teama din glas. Ceva e în neregulă, nu vreau să intru în bucătărie.

— Hai, Kate, zău așa.

Bob se îndreptă spre ușa închisă a bucătăriei.

— Nu-i nimic aici. Probabil că a chemat o ambulanță și…

În timp ce deschidea ușa bucătăriei vocea i se frânse.

— Dumnezeule mare, șopti el.

O clipă rămase perfect nemișcat. Apoi făcu un pas înapoi, lăsând ușa să se închidă. Se întoarse în loc, nesigur pe picioare, cu chipul alb ca varul.

— Kate, șopti el. Mama ta… cred că… pare moartă.

Kate îl privi o secundă, înainte ca vorbele să capete sens. Pe urmă, fără să se gândească la ce face, se repezi pe coridor, trecu pe lângă Bob și intră în bucătărie. Căută prin încăpere cu înfrigurare. Într-un târziu, găsi ceea ce căuta. Genunchii i se înmuiară, iar ea căzu la pământ suspinând.

•

Roscoe Finnerty își ridică privirile spre Tom Jackson.

— Ți-e bine?

Jackson dădu din cap.

— Mă descurc.

Se uită un moment la cadavrul lui Marty Lewis, încercând să își stăpânească sentimentele. Nu semăna deloc cu ce simțise în primăvara trecută, când aproape că își pierduse controlul la vederea trupului zdrobit al lui Alex Lonsdale, prins în carcasa mutilată a Mustang-ului. Nu, de data asta era altfel. Dacă n-ar fi fost expresia de pe chipul ei și paloarea pielii, femeia aceasta ar fi putut fi adormită. Îngenunche și își puse degetul pe gâtul ei. Nu dormea.

— Tu ce crezi? zise el, ridicându-se din nou în picioare.

— Până nu vorbesc cu copiii nu cred nimic.

Se auzi o sirenă și, în câteva secunde, o ambulanță opri pe alee. În încăpere intrară doi medici care repetară aceleași gesturi pe care le făcuseră Finnerty și Jackson cu câteva minute mai devreme.

— N-o mișcați din loc, le spuse Finnerty. Doar vedeți dacă e într-adevăr moartă, dar nu faceți nimic până nu vin anchetatorii. Tom, ieși și vezi să nu intre vreun curios, iar eu o să discut puțin cu puștii.

Finnerty ieși din bucătărie și trecu în sufragerie, unde îi găsi pe Kate și pe Bob, așezați pe aceeași canapea pe care îi lăsase. Kate suspina încet, în timp ce Bob încerca să o liniștească.

— Ce face? întrebă Finnerty.

Bob se uită năuc la el.

— Dumneavoastră ce credeți că face? i-o întoarse el, gâtuit. Mama ei a… mama ei…

Tăcu, amuțit de valul de emoție care îl îneca.

— Ușurel, îi spuse Finnerty. Încearcă să te liniștești.

Făcu un efort de memorie și își aminti.

— Ești Bob Carey, nu-i așa?

Bob dădu din cap, părând a se mai calma puțin.

— I-ai sunat pe părinții tăi? Știu ce s-a întâmplat?

Bob clătină din cap.

— Bine. O să-i sun eu și o să le spun să vină încoace. Pe urmă o să vreau să stau puțin de vorbă cu tine. E în regulă?

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Bob. Am venit aici, am găsit-o și am chemat poliția.

Finnerty îl bătu ușor pe umăr.

— Bine. O să vedem și amănuntele un pic mai târziu.

Găsi telefonul și o carte de telefon, după care își petrecu următoarele cinci minute asigurându-l pe Dave Carey că fiul său nu pățise nimic. Pe urmă se întoarse în sufragerie.

Încet, puse cap la cap toată povestea. Cu cât asculta mai mult, cu atât era mai sigur că știa ce se întâmplase. Era o istorie pe care o auzise de nenumărate ori în anii de când era polițist, dar aceasta era prima dată când finalul ei era tragic. Abia la sosirea lui Dave Carey reveni în bucătărie.

Acolo se aflau doi anchetatori. Finnerty îi urmări tăcut mișcându-se prin încăpere și căutând metodic indicii despre ce se întâmplase.

— Cum vi se pare? întrebă el când Bill Ryan îi făcu semn din cap.

Ryan ridică din umeri.

— Fără să fi vorbit cu nimeni, aș zice că a fost premeditată și cu ceva sânge-rece. Nu sunt semne de luptă sau de viol, iar ușa n-a fost forțată.

— Dacă ce spun copiii e adevărat, atunci e soțul. Când a plecat

fata, era beat și părinții se certau. De-aia a și plecat de fapt – taică-său era furios, iar maică-sa încerca să-l potolească. Fata zice că mama voia să încerce să-l interneze azi la dezalcoolizare.

— Iar el nu voia.

— Exact.

Ușa din spate se deschise brusc. Își făcu apariția Tom Jackson, care sprijinea cu brațul drept un bărbat cu ochii împăienjeniți, cu mâinile tremurânde și chipul palid. Finnerty înțelese imediat cine era, fără să-i fi spus cineva.

— Domnul Lewis?

Alan Lewis dădu mulțește din cap, cu privirile ațintite asupra siluetei acoperite cu un cearșaf de pe podea.

— Dumnezeule, șopti el.

— Citiți-i drepturile, spuse Ryan. Hai să vedem dacă obținem o mărturisire aici, pe loc.

•

— Nici acum nu-mi vine să cred, suspină Carol Cochran. Nu pot să cred că Alan a omorât-o pe Marty, oricât de beat a fost.

Era trecut puțin de ora nouă, iar cei doi soți Cochran erau la familia Lonsdale de la șase și jumătate. Pe toată durata cinei, care rămăsese aproape neatinsă, familiile Cochran și Lonsdale dezbătuseră întâmplările acelei zile în La Paloma. Acum, în timp ce ședeau în sufrageria încă parțial mobilată, cu Lisa și Alex la etaj și Kim adormită în camera de oaspeți, discuția amenința să monopolizeze întreaga seară.

— Nu putem vorbi despre altceva? întrebă Ellen Lonsdale, deși știa deja răspunsul.

Peste tot în La Paloma nu exista decât un singur subiect de discuție: Alan Lewis își ucisese soția sau altcineva?

— Nu subestima niciodată ce poate să facă un bețiv, îi spuse Marsh Lonsdale lui Carol, fără a lua în seamă întrebarea soției sale.

— Dar Alan a fost întotdeauna un bețiv inofensiv. Zău, Marsh. Alan nu e grozav nici când e treaz. Când e beat, tot ce mai face e să leșine.

— Nu chiar, interveni Jim Cochran. Ultima oară când am jucat golf cu el a făcut o crosă tirbușon pe trunchiul unui copac și a încercat să dea după mine când i-am spus s-o lase mai moale.

— E totuși cale lungă până la a-ți omorî nevasta, insistă Carol.

— Dar nu era niciun semn de violență, îi aminti Marsh. Din câte

spune poliția, Marty îl cunoștea pe asasin.

Carol clătină din cap nerăbdătoare.

— Marty cunoștea pe toată lumea din oraș, ca noi toți de altfel. Și pe urmă, s-a simțit întotdeauna în siguranță în casa aia, deși Dumnezeu știe de ce.

Își roti privirile prin sufrageria familiei Lonsdale și se cutremură ușor.

— Iertați-mă, dar mie întotdeauna casele astea vechi mi-au dat fiori.

— Carol!

— Iubitule, Ellen și cu mine suntem prietene de prea multă vreme pentru ca să mai trebuiască să o mint. De altfel, de când a început să se învârtă în jurul casei ăsteia i-am spus că, dacă nu-i aduce modificări drastice în șase luni, nu-i mai trec pragul. Uitați-vă și voi, parcă e o mănăstire. Tot timpul mă aștept ca undeva, în fundal, să aud un cor. Și ferestrele. Acoperite cu fier forjat – ca la închisoare!

Rămasă fără suflu, tăcu stânjenită, iar apoi zâmbi strâmb.

— Asta cred eu.

— Și, într-un fel, ai dreptate, o aprobă Ellen. Numai că se întâmplă că mie îmi plac toate lucrurile astea pe care tu nu poți să le suferi. Dar nu văd ce legătură are cu Marty.

— Când te gândești că ea spunea tot timpul că fortăreața aia veche o face să se simtă apărată, și uite ce i s-a întâmplat.

— Dragă, protestă Jim, crimele se pot petrece oriunde. Nu contează unde se află casa sau cum arată.

Carol oftă.

— Știu. Și mai știu și că Alan pare să fie autorul. Dar nu mă interesează. Eu nu cred că ăsta e adevărul.

Lisa apăru brusc în arcada largă care despărțea livingul de hol și cei patru adulți tăcură vinovați.

— Tot despre doamna Lewis discutați? întrebă ea încet.

După o ezitare, mama ei dădu din cap.

— Pot să… vă supărați dacă stau aici și ascult?

— Am crezut că tu și Alex ascultați muzică…

— Nu vreau! spuse Lisa.

Glasul ei tăios îi făcu pe cei patru adulți să schimbe priviri curioase. Ellen fu cea care rupse tăcerea.

— Lisa, s-a întâmplat ceva sus? Te-ai certat cumva cu Alex?

Lisa șovăi. Clătină din cap, dar lui Ellen i se păru că fata ascundea

ceva.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, o îndemnă ea. Indiferent ce e, nu poate fi atât de rău încât să nu ne poți spune. V-ați certat?

— Cu Alex? izbucni fata. Cum se poate certa cineva cu Alex? Lui nu-i pasă de nimic, așa că nu are subiecte de ceartă.

Pe neașteptate începu să plângă.

— Iertați-mă. N-ar trebui să vorbesc așa, dar…

— Dar ăsta e adevărul, o completă Marsh blând, ridicându-se și luând-o în brațe. E-n regulă, Lisa. Știm cu toții cum e Alex și cât de greu e de suportat. Hai, spune-ne ce s-a întâmplat.

Ceva mai calmă, Lisa se așeză și își șterse ochii cu batista tatălui ei.

— Ascultam niște discuri și eu am vrut să vorbim despre doamna Lewis, dar el n-a vrut. Adică vorbea, dar tot ce spunea suna straniu. Ca și cum puțin i-ar fi păsat ce s-a întâmplat cu ea sau cine a făcut-o. Nu… nu-i pasă nici măcar că e moartă.

Își fixă mama cu privirea.

— Mamă, a zis că n-a întâlnit-o niciodată pe doamna Lewis și, chiar dacă ar fi întâlnit-o, n-are importanță. A zis că toată lumea moare și că nu are nicio importanță cum.

Îngropându-și fața în batistă, începu să suspine încet.

În încăpere se lăsă liniștea. Carol Cochran se așeză alături de fiica ei, în timp ce Marsh, cu o expresie înghețată pe chip, o fixa pe Ellen.

— Nu… nu înseamnă nimic… începu Ellen, dar el o întrerupse.

— Indiferent ce înseamnă, nu are niciun drept să vorbească așa. E suficient de inteligent ca să-și țină gura, uneori.

Se întoarse și se îndreptă spre ieșire și spre scară.

— Marsh, lasă-l în pace, protestă Ellen, dar prea târziu.

Nu se mai auzea decât sunetul pașilor lui în sus, pe scări.

Cu un glas tremurat, Ellen se întoarse din nou către Lisa.

— Zău, Lisa, spuse ea din nou, nu înseamnă nimic…

•

Marsh intră în camera lui Alex fără să bată la ușă, cu respirația tăiată. Își găsi fiul întins pe pat, cu o carte sprijinită de genunchii ridicați. Notele clare ale lui Eine Kleine Nachtmusik reverberau în pereții goi. Alex își ridică privirile către tatăl său și lăsă cartea deoparte.

— Familia Cochran a plecat?

— Nu, n-a plecat, scrâșni Marsh. Dar asta nu datorită ție. Ce naiba

i-ai spus Lisei?

Apoi, înainte ca Alex să poată răspunde, continuă pe un ton ca de gheață.

— N-are importanță. Știu ce i-ai spus. Ce vreau să aflu e de ce ai făcut-o. E jos, plânge și n-aș putea spune că o condamn.

— Plânge? Cum așa?

Marsh măsură chipul senin al fiului său. Era cu putință să nu-și dea seama? În clipa aceea, în timp ce făcea un efort să își recapete suflul, înțelese că era într-adevăr posibil ca băiatul să nu-și dea seama ce efect avuseseră cuvintele lui asupra Lisei.

— Din cauza a ceea ce i-ai spus despre doamna Lewis și despre moarte.

Alex ridică din umeri.

— N-am cunoscut-o pe doamna Lewis. Lisa a vrut să vorbim despre ea, dar eu cum aș fi putut? Dacă nu cunoști pe cineva, nu poți vorbi despre el, nu?

— Dar nu a fost numai asta, Alex, spuse Marsh. A mai fost și ceea ce i-ai spus despre moarte. Că toată lumea moare și că nu are importanță cum.

— Dar e adevărul adevărat, nu-i așa? se miră Alex. Toți murim. Și dacă tot murim, atunci ce mare lucru?

— Alex, doamna Lewis a fost asasinată.

Alex dădu din cap.

— Dar tot moartă e, nu-i așa?

Marsh inspiră adânc și continuă, alegându-și vorbele cu foarte mare grijă.

— Alex, există câteva lucruri pe care va trebui să le înțelegi, chiar dacă acum ele nu au pentru tine nicio semnificație. Sunt legate de emoții și sentimente.

— Știu ce sunt emoțiile, spuse Alex, dar nu știu cum e să le trăiești.

— Exact. Dar alții știu, după cum și tu ai știut cândva. Și într-o zi, când o să te faci bine, o să știi iar. Între timp însă, trebuie să ai grijă să nu-i rănești pe alții prin ceea ce spui.

— Chiar dacă le spun adevărul?

— Chiar dacă le spui adevărul. Trebuie să ții minte că acum nu știi adevărul întreg despre tot ce există. De exemplu, nu știi că poți răni oamenii nu numai fizic, ci și mintal. Așa cum ai rănit-o pe Lisa. I-ai rănit sentimentele. Ea ține la tine, iar tu ai făcut-o să simtă că nu ții

la nimic.

Alex tăcea. Privindu-l, Marsh nu-și dădu seama dacă media la ceea ce auzise sau nu. Apoi Alex vorbi din nou.

— Tată, nici nu cred că țin la ceva. În orice caz, nu așa cum țin restul oamenilor. Nu asta e ceea ce e în neregulă la mine? Nu de asta spune doctorul Torres că n-am să mă mai fac bine niciodată? Pentru că nu am și nici n-o să mai am vreodată toate aceste emoții și sentimente pe care le au alții?

Lipsa de speranță din cuvintele lui Alex era și mai mult pusă în evidență de lipsa de inflexiuni a tonului său. Brusc, Marsh simți o dorință de a-l strânge în brațe, așa cum o făcea când era mic de tot. Dar știa că nu are sens. N-o să-l facă pe Alex să se simtă mai în siguranță sau mai iubit, pentru că el nu se simțea nici amenințat, nici neiubit.

El nu simțea nimic. Iar Marsh nu putea face nimic ca să schimbe lucrurile.

— Așa e, spuse el încet. Exact asta e în neregulă, iar eu nu știu cum am putea repara ceva.

Întinse mâna și apucă umărul lui Alex, deși știa că gestul era mai important pentru el însuși decât pentru băiat.

— Tare aș vrea să știu, fiule. Aș vrea să te pot ajuta să redevii ce-ai fost odată, dar nu pot.

— E-n regulă, tată. Nu doare și nici nu-mi amintesc cum am fost odată.

Marsh încercă să înghită nodul care i se strângea în gât.

— E-n regulă, băiete, reuși el să spună. Știu cât îți e de greu și știu că te străduiești din toate puterile. O să te ajutăm să scapi de toate astea. Îți promit. O să scapi cumva.

Apoi, nevrând ca Alex să-l vadă plângând, ieși din cameră și închise ușa în urma lui.

Zece minute mai târziu, când își recăpătase controlul asupra propriilor sentimente, coborî.

— Își cere scuze, le spuse el Lisei și părinților acesteia. Zice că-i pare rău pentru ce a spus și că nu vorbea serios.

Dar, la câteva minute după aceea, după plecarea familiei Cochran, se întrebă dacă îl crezuse cineva.

•

Alex se trezi și, timp de câteva secunde, nu înțelese unde se afla. Apoi, o dată cu imaginea pereților, îi deveni tot mai clar și visul care

îl deșteptase.

Își amintea detaliile, la fel de limpede acum în mintea lui ca și atunci când le trăise în realitate, doar că visului îi lipsea începutul.

Era acolo, în casa care semăna atât de bine cu cea în care locuiau ei înșiși, cu pereții văruiți în alb și podeaua bucătăriei acoperită cu gresie. Vorbea cu o femeie; deși nu o cunoștea, deși nu-i știa chipul, știa că era Martha Lewis.

Se auzi un zgomot afară și doamna Lewis se îndreptă spre ușa din spate, unde vorbi cu cineva. Deschise ușa și lăsă pe cineva să intre.

O clipă, lui Alex i se păru că noul venit era chiar el, dar văzu că, deși băiatul îi semăna, avea pielea ceva mai închisă la culoare și ochii aproape la fel de negri ca și părul. Și era furios, deși încerca să o ascundă.

Și doamna Lewis părea să creadă că celălalt băiat era Alex, pentru că acum îl ignora și vorbea numai cu celălalt, căruia însă îi spunea Alex.

Îi oferi o coca-cola, iar băiatul o acceptă. Dar, după ce bău numai câteva înghițituri, puse cutia jos și se ridică.

Murmurând încet, cu ochii aprinși de furie, se apropie de doamna Lewis și se pregăti s-o ucidă.

Alex rămase neclintit în colțul bucătăriei, cu privirile ațintite asupra scenei care se desfășura la numai câțiva metri de el.

Simțea durerea din gâtul doamnei Lewis, în jurul căruia se strângeau tot mai tare degetele tânărului cu pielea întunecată.

Simți și groaza din sufletul ei în clipa în care înțelese că avea să moară.

Dar nu putea decât să stea acolo și să urmărească neputincios căci, în același timp cu durerea doamnei Lewis, trebuia să îndure suferința gândului care îi tot răsuna în creier.

Sunt eu. Cel care o ucide sunt eu.

Iar acum, perfect treaz, gândul era încă acolo, ca și amintirea a ceea ce simțise în timp ce urmărea asasinatul.

Sentimente. Emoții.

Compasiune pentru doamna Lewis, furie împotriva băiatului, teamă pentru ce se putea întâmpla după crimă.

Apoi, după moartea doamnei Lewis, când se trezise, emoțiile dispăruseră. Dar amintirea lor rămăsese. Amintirea, imaginea crimei și cuvintele rostite de băiat în timp ce ucidea.

Coborî din pat și se duse la parter. La sfârșitul celui de-al treilea

volum al dicționarului găsi traducerea cuvintelor pe care băiatul le repeta la nesfârșit.

Venganza… răzbunare.

Ladrones… hoți.

Asesinos… criminali.

Dar răzbunare pentru ce?

Cine erau hoții și criminalii?

Nu înțelegea nimic și, chiar dacă în vis o recunoscuse, Alex tot nu își amintea să o fi cunoscut vreodată pe Martha Lewis.

Nu știa nici limba spaniolă.

Deci băiatul din vis nu putea fi el.

Fusese doar un vis.

Puse dicționarul înapoi pe raft și se întoarse în pat.

A doua zi dimineață, deschise La Paloma Herald și rămase vreme îndelungată privind fotografia Marthei Lewis.

Fără urmă de îndoială, era femeia pe care o văzuse în vis.

• Capitolul 15

În dimineața înmormântării Marthei Lewis, Ellen Lonsdale se trezi devreme. Rămase întinsă în pat, privind cerul fără nori al Californiei. Hotărî că nu era cea mai potrivită zi pentru o înmormântare. În această zi, mai mult decât altcândva, ceața ar fi trebuit să atârne deasupra dealurilor La Palomei, să-și întindă degetele umede către satul din vale. Alături de ea, Marsh se mișcă și deschise un ochi.

— Nu trebuie să te trezești încă, îi spuse Ellen. E devreme, dar n-am mai putut să dorm.

Marsh se trezi complet și se ridică într-un cot. Întinse un deget timid ca să atingă brațul lui Ellen, dar ea se feri, aruncă pătura și coborî din pat.

— Vrei să stăm de vorbă? o întrebă el, chiar dacă știa care va fi răspunsul.

Dacă ea voia să stea de vorbă cu cineva, acel cineva era Raymond Torres. Se simțea tot mai izolat, atât de fiul, cât și de soția lui.

După cum se așteptase, Ellen clătină din cap.

— Nu știu cât voi mai putea rezista, spuse ea cu un zâmbet forțat. Dar trebuie.

— Poate că nu asta e soluția, îi sugeră Marsh. Poate că ar fi mai bine dacă tu și cu mine am pleca o vreme, să vedem dacă nu ne

putem regăsi unul pe celălalt.

Ellen se opri din îmbrăcat și se întoarse să-l privească nedumerită.

— Să plecăm? Cum am putea să plecăm? Dar Alex? Dar Kate Lewis? De ei cine o să aibă grijă?

Marsh ridică din umeri. Se dădu la rândul lui jos din pat.

— Valerie Benson s-a ocupat până acum de Kate, poate să o facă și de-acum încolo. Ce naiba, așa măcar are ceva mai bun de făcut decât să se văicărească toată ziua că n-ar fi trebuit să divorțeze.

— Ești crud…

— Nu sunt crud, dragă, o întrerupse Marsh. E adevărul adevărat și o știi prea bine. Cât despre Alex, e perfect capabil să-și poarte singur de grijă, chiar dacă nu mai e ca înainte. Dar tu și cu mine avem o problemă de rezolvat, indiferent că ne place sau nu.

Timp de o fracțiune de secundă, Marsh se întrebă de ce toate astea ieșeau la iveală tocmai acum și dacă n-ar trebui să încerce să se abțină. Știa însă că nu va putea.

— Îți dai seama că nu mai vorbești deloc cu mine? De trei zile încoace, abia dacă mi-ai adresat un cuvânt, iar înainte de asta nu-mi spuneai decât ce zice Raymond Torres că ar trebui să facem cu viața noastră. Nu numai cu a lui Alex, dar și cu a noastră.

— Nu e nicio diferență. Acum Alex chiar este viața noastră, iar Raymond știe cel mai bine ce e de făcut.

— Raymond Torres e un neurochirurg extraordinar. Dar nu e nici psihiatru, nici preot și cu atât mai puțin Dumnezeu cel Atotputernic… chiar dacă se poartă de parcă ar fi.

— I-a salvat viața lui Alex…

— Serios? întrebă Marsh, clătinând trist din cap. Uneori mă întreb dacă l-a salvat pe Alex sau ni l-a furat. Tu nu vezi ce se petrece, Ellen? Alex nu ne mai aparține și nici tu. Amândoi îi aparțineți acum lui Raymond Torres. Și nici măcar nu sunt sigur că nu asta a urmărit.

Așezându-se la piciorul patului, Ellen își astupă urechile cu palmele, ca și cum, refuzând să mai audă sunetul vocii lui Marsh, ar fi putut izgoni și cuvintele lui. Îl privi rugător.

— Nu-mi face asta, Marsh îl imploră ea. Trebuie să fac cum cred că e mai bine, nu?

Era atât de aproape de lacrimi, atât de nenorocită, încât Marsh își simți amărăciunea dispărând. Îngenunche lângă ea și îi luă mâinile reci și moi în ale lui. Îi spuse încet:

— Nu știu. Nu știu ce trebuie să mai facem niciunul din noi. Tot ce

știu e că te iubesc, îl iubesc și pe Alex și vreau să fim din nou o familie.

Ellen rămase tăcută o clipă, apoi dădu încet din cap.

— Știu, spuse ea în cele din urmă. Dar mă tot întreb ce mai urmează.

— Nu mai urmează nimic. Între Alex și Marty Lewis nu e nicio legătură. Ceea ce i s-a întâmplat lui Alex a fost un accident. Marty Lewis a fost asasinată și, dacă Alan nu vine cu o explicație mai bună decât „nu-mi amintesc nimic", probabil că va fi judecat și condamnat.

Ellen dădu din cap tristă.

— Dar tot am sentimentul că lucrurile nu se încheie aici. Am sentimentul ciudat că deasupra noastră atârnă un blestem.

— Ăsta e cel mai caraghios lucru pe care l-am auzit de multă vreme încoace. Blestemele nu există, Ellen. Ceea ce ni se întâmplă nouă e viața pur și simplu.

Nu era adevărat, își spuse Ellen, în timp ce se îmbrăca și cobora să pregătească micul dejun. Într-o viață obișnuită îți creșteai o familie și te bucurai de prieteni. Totul era normal. Dar Alex nu era normal, după cum asasinarea lui Marty nu era normală și nici faptul că te sculai de dimineață întrebându-te dacă vei rezista până la sfârșitul zilei.

Aruncă o privire către ceas. Peste cinci minute, Marsh avea să coboare și apoi Alex. Asta măcar era normal. Încercă să se concentreze asupra acestui fapt. Începu să-și facă în minte o listă a lucrurilor care puteau face viața sa la fel de obișnuită și de normală ca înainte, dar, până la apariția lui Marsh și a lui Alex, nu reuși să găsească niciunul. Turnă pentru cei doi câte o ceașcă de cafea și îl sărută pe Alex pe obraz.

Alex nu-i răspunse și, ca întotdeauna, cuțitul dezamăgirii i se răsuci în stomac.

Amestecă o cutie de suc de portocale congelat și turnă un pahar pentru soțul și un altul pentru fiul ei. În clipa aceea constată că Alex se îmbrăcase de școală, nu pentru înmormântarea lui Marty Lewis.

— Iubitule, va trebui să te schimbi. Nu poți merge la înmormântare îmbrăcat așa cum ești.

— M-am hotărât să nu merg, răspunse el, golindu-și paharul dintr-o singură înghițitură lungă.

Marsh își ridică ochii de pe prima pagină a ziarului.

— Ba bineînțeles că ai să mergi, spuse el.

— Alex, trebui să mergi, protestă Ellen. Marty a fost cea mai bună prietenă a mea, iar tu ai fost întotdeauna prieten cu Kate.

— Dar e stupid. Nici măcar n-am cunoscut-o pe mama lui Kate. De ce să merg la înmormântarea ei? Pentru mine nu înseamnă nimic.

Amuțită de răspunsul lui, Ellen puse chiflele pe masă și își aminti ceea ce îi spusese Raymond Torres de nenumărate ori: „Nu te enerva. Trebuie să-l abordezi la propriul lui nivel, un nivel care nu are nimic de-a face cu sentimentele.” Căută în minte ceva care să ajungă la sufletul lui.

Nu erau prea multe asemenea lucruri.

Înțelegea din ce în ce mai bine că relațiile – ale lui Alex sau ale oricui altcuiva – se bazau pe sentimente: pe dragoste, pe furie, pe milă, pe toate acele emoții pe care le considerase întotdeauna ca normale, dar pe care Alex nu le mai cunoștea acum. Încetul cu încetul, relațiile lui se destrămau. Ce putea face ea ca să le păstreze? Gândurile îi fură întrerupte de glasul lui Marsh. Se întoarse și îl văzu fixându-l pe Alex cu o privire furioasă.

— Dar faptul că noi am dori să mergi are vreo importanță? îl auzi întrebând. Că pentru noi ar conta foarte mult să fii acolo?

Ședea rezemat de speteaza scaunului, cu brațele încrucișate, iar Ellen știa că nu avea să mai scoată un cuvânt până ce nu va căpăta un răspuns de la Alex.

•

Așezat la masă, neclintit, Alex analiza ceea ce îi spusese tatăl său.

Făcuse o greșeală, așa cum făcuse una și cu Lisa acum câteva seri. Pe chipul tatălui său se vedea că era supărat, iar acum trebuia să afle de ce. În mintea lui știa de ce.

Rănise sentimentele mamei sale, de aceea era tata supărat.

De când cu visul despre doamna Lewis, începuse să priceapă cum era cu sentimentele. Își amintea cum se simțise în vis, chiar dacă de atunci încoace nu mai simțise nimic altceva. Dar măcar acum avea amintirea unui sentiment. Era un început.

— Îmi pare rău, spuse el încet, știind că acestea erau cuvintele pe care dorea tatăl său să le audă. Cred că nu m-am gândit.

— Cred că nu. Acum eu zic să te duci sus și să pui un costum pe tine, iar când mergi la înmormântare – pentru că o să mergi – o să vreau să te porți ca și cum ți-ar păsa cu adevărat de ce s-a întâmplat cu Marty Lewis. E clar?

— Da.

Se ridică de la masă și ieși din bucătărie. Dar, pe când urca treptele, auzi glasurile ridicate ale părinților săi. Chiar dacă nu distingea cuvintele, știa despre ce vorbeau.

Vorbeau despre el și despre cât de ciudat se purta.

Știa că multă lume vorbea despre același lucru.

Știa ce se întâmpla ori de câte ori intra într-o încăpere.

Cei care până atunci discutaseră tăceau brusc, cu ochii ațintiți asupra lui.

Alții se uitau ostentativ în altă parte.

Sigur, asta nu-l deranja. Singurul lucru care îl deranja era visul acela a cărui semnificație nu o dezlegase încă, în afară de faptul că, dacă putea avea sentimente în vis, atunci probabil că, mai devreme sau mai târziu, le va avea și aievea. Și atunci va fi la fel ca toată lumea.

Doar dacă nu o omorâse într-adevăr pe doamna Lewis.

Poate că până la urmă avea un motiv real pentru a merge la înmormântare. Poate că, dacă vedea cadavrul, o să-și amintească dacă el o ucisese sau nu.

•

Intrând pe poarta micului cimitir, Alex realiză că ceva era în neregulă.

Se întâmpla din nou.

Din nou avea o amintire limpede a acestui loc, care nici de data asta nu arăta așa cum ar fi trebuit.

Zidurile erau vechi și mâncate, iar iarba, iarba moale pe care preoții o îngrijeau atât de bine, dispăruse. În locul ei rămăsese pământul gol, acoperit din loc în loc cu smocuri ciufulite.

Nici pietrele de pe morminte nu arătau cum ar fi trebuit. Erau prea multe și, ca și zidurile, păreau mâncate, astfel că abia mai putea citi numele de pe ele. Pe morminte nu mai erau flori, așa cum fuseseră întotdeauna.

Examină chipurile celor din jurul său. Niciunul nu-i era familiar.

Toți erau străini, niciunul nu aparținea acestui loc.

Durerea, de-acum cunoscută, îi străpunse creierul și vocile porniră să-i șoptească din nou în urechi.

Ladrones… asesinos…

Simți brusc o dorință să se întoarcă și să o rupă la fugă. Să fugă de durerea din creier, de voci și de amintiri.

Simți cum o mână i se așeză pe braț și încercă să se desprindă, dar

mâna se încleștă mai tare și strânsoarea degetelor care îi striveau carnea pătrunse dincolo de voci.

— Alex, îl auzi pe tatăl său șoptind, ce-ai pățit?

Alex clătină din cap și se uită în jur. Mama lui îl privea îngrijorată. La câțiva pași mai încolo o recunoscu pe Lisa Cochran, împreună cu părinții. Scrută restul grupului: Kate Lewis stătea în apropierea sicriului acoperit cu flori, alături de Valerie Benson. Ceva mai încolo, lângă zid, îi recunoscu pe Evanși.

— Alex? îl auzi din nou pe Marsh.

— Nimic, tată, șopti la rândul său. N-am nimic.

— Ești sigur?

Alex dădu din cap.

— Mi s-a părut… mi s-a părut că îmi amintesc ceva. Dar a trecut.

Mâna de pe brațul său se descleștă, iar Alex își lăsă din nou privirile să străbată cimitirul.

Vocile tăcuseră, iar cimitirul arăta din nou normal.

Oare ce-l făcuse să se gândească la preoți?

Privi clădirea primăriei care, demult de tot, fusese sediul misiunii și se întrebă de când nu mai fusese locuită de preoți. În orice caz, nu de când se născuse el.

Atunci cum de își amintea de preoții care îngrijeau cimitirul?

Și de ce toate chipurile i se păruseră străine?

Vorbele șoptite îi reveneau din adâncurile minții.

Hoți… criminali…

Vorbele din vis. Își amintea cuvintele din vis, nimic mai mult. Totuși, în adâncurile creierului său era ceva mai mult. Cuvintele aveau un sens, ca și visul; erau mai mult decât simple vise și amintiri false.

Într-un fel sau altul, totul era realitate, dar nu avea acum timp să se gândească la astea. Erau prea mulți oameni în jur, oameni pe care îi simțea cu ochii pe el. Trebuia să se comporte ca și cum nimic nu ar fi fost ieșit din comun.

Se strădui să se concentreze asupra înmormântării, privind sicriul așezat lângă groapă.

În clipa aceea auzi din nou vocea tatălui său.

— Ce mama dracului caută nemernicul ăla aici?

Îi urmări direcția privirii. La câțiva metri distanță, stând sigur, îl zări pe Raymond Torres.

Îi făcu semn cu capul, iar Torres îi răspunse la fel.

Mă urmărește, își spuse brusc Alex. N-a venit aici la înmormântare. A venit să vadă cum mă descurc.

Adânc în minte, la marginea conștientului, simți o umbră de emoție.

O senzație atât de rapidă, de nefamiliară, că aproape că nici nu o recunoscu. Dar ea exista, și nu în vis. Ceva în el se trezea la viață – frica.

•

— Ce mai faci, Alex?

Raymond Torres stătea cu mâna întinsă. Alex i-o strânse, așa cum știa că trebuie. Înmormântarea luase sfârșit cu o oră în urmă și cei mai mulți dintre participanți erau acum adunați pe terasa casei lui Valerie Benson, unde discutau liniștit, căutând cele mai potrivite cuvinte de alinare pentru Kate. La apropierea lui Torres, Alex stătea singur și se uita la micul bazin pentru pești și la cascada care îl alimenta.

— Bine, răspunse el, simțind privirea ascuțită a medicului ațintită asupră-i.

— La cimitir s-a întâmplat ceva, nu-i așa?

Alex ezită, apoi dădu din cap.

— A fost… a fost cam la fel ca la San Francisco.

Torres clătină din cap.

— Aha. Dar și aici s-a întâmplat ceva.

O afirmație, nu o întrebare. Alex ezită iar, apoi aprobă din nou din cap.

— Același lucru. Am intrat și, o clipă, mi s-a părut că recunosc casa, dar aceasta era altfel decât mi-o aminteam eu. Din cauza bazinului. Terasa îmi era familiară, dar nu și bazinul. Pur și simplu nu mi-l amintesc.

— Poate că e nou.

— Nu pare nou. Și pe urmă am întrebat-o pe doamna Benson și ea mi-a spus că e aici dintotdeauna.

Torres dădu din nou din cap.

— Cred că ar trebui să vii mâine la institut, să stăm de vorbă.

Pe neașteptate, alături apăru tatăl său. Alex îi simți brațul pe după umeri, dar nu făcu nicio încercare de a se desprinde.

— Mâine se duce la școală, îl auzi el spunând.

Torres ridică din umeri.

— E bine și după școală.

Marsh șovăi. Instinctul îi spunea să-l informeze pe Torres că Alex nu va mai veni niciodată la institut.

Dar aici nu era locul potrivit. Dădu scurt din cap și își propuse să își lase loc în programul de a doua zi pentru a-l duce el însuși pe Alex la Palo Alto.

— Foarte bine.

Iar mâine după-amiază, adăugă el în gând, tu și cu mine vom avea o ultimă conversație. Cu brațul încă petrecut pe după umerii fiului său, începu să-l tragă de lângă Torres, dar acesta continuă:

— Înainte de a lua o hotărâre, vă recomand să citiți foarte atent ceea ce ați semnat.

După care se răsuci pe călcâie și părăsi terasa. O clipă mai târziu se auziră motorul unei mașini și cauciucurile mașinii lui Torres, care porni ca din pușcă.

•

Pe drumul de ieșire din La Paloma, Raymond Torres se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșeală ducându-se la înmormântarea Marthei Lewis. Adevărul era că nu dorise să se ducă. Trecuseră mulți ani de când nu mai făcea parte din viața La Palomei și știa că va fi privit ca un intrus.

Ceea ce se și întâmplase. Sosise și recunoscuse o mulțime de chipuri, dar cei mai mulți nici nu-l băgaseră în seamă. Pe drumul spre cimitir făcuse un popas ca să-și vadă mama. Lucrurile se desfășuraseră exact așa cum îi prezisese ea.

— Loco, îi spusese ea. Ești fiul meu, dar ești loco. Crezi că te vrea cineva acolo? Numai pentru că ai un titlu, pentru că ai un spital al tău, crezi că te vor accepta? N-ai decât să te duci, atunci! Du-te și lasă-te tratat cum te-au tratat întotdeauna. Crezi că s-au schimbat cumva? Gringos nu se schimbă niciodată. A, nu-ți vor spune nimic. Vor fi politicoși. Dar să vezi dacă te invită vreunul acasă la el!

Ochii îi fulgerau mânioși și trupul îi tremura de furia acumulată atâția ani de zile.

— Casele lor! spusese, ca și cum ar fi scuipat. Casele pe care le-au furat străbunilor noștri!

— Asta a fost acum multe generații, mamă, protestase el. Acum totul s-a uitat. Niciunul din oamenii ăștia nu are ceva comun cu ce s-a întâmplat acum sute de ani. Iar eu am copilărit cu Marty.

— Ai copilărit cu ea! pufnise ea cu dispreț. Sí, ai crescut împreună cu ea, ai mers la aceeași școală cu ea. Dar ea ți-a vorbit vreodată? Te-

a tratat vreodată ca pe o ființă omenească?

María Torres își miji ochii.

— Nu pentru înmormântare te duci. E altceva la mijloc. Ce e, Ramón?

Sub privirea scrutătoare a mamei sale, Raymond Torres constatase că siguranța sa atât de atent cultivată se topea. Cum de știa? Cum de știa că interesul său în această înmormântare trecea dincolo de ultimul omagiu adus unei persoane pe care o cunoscuse cu mult timp în urmă? Știa că, în adâncul sufletului său, era de fapt dorința de a vedea durerea din ochii prietenilor Marthei Lewis și stupefacția de pe chipul Cynthiei Evans, că era dorința de a-i vedea suferind așa cum suferise el cu atâția ani în urmă? Nu, nu putea ști de toate astea, iar el nu avea să recunoască niciodată față de ea.

— E vorba de Alex, îi spusese în cele din urmă. Vreau să văd cum reacționează la înmormântare.

Îi povestise despre experiența de la San Francisco, iar bătrâna dăduse din cap ca și cum ar fi știut.

— Nu știi al cui mormânt era? întrebase ea. Don Roberto a avut un frate preot.

— Vrei să spui că Alex Lonsdale a văzut o stafie?

În tonul lui se auzea limpede reținerea față de convingerile mamei sale.

Ochii bătrânei sclipiseră.

— Nu te pripi să batjocorești. Sunt o mulțime de legende despre familia lui Don Roberto.

— Ai noștri au o mulțime de legende despre orice, replicase el sec. Asta e cam tot ce ne-a mai rămas.

— Nu. Mai avem ceva. Avem mândria. Cu excepția ta. Pentru tine mândria nu a fost de ajuns. Ai vrut mai mult, ai vrut să ai ce au gringos, chiar dacă, pentru a căpăta toate astea, a trebuit să devii unul dintre ei. Și iată, ai încercat și ai dat greș. Uită-te la tine, la mașina ta fandosită, la hainele tale scumpe, la educația ta de gringo. Și, cu toate astea, te acceptă? Nu. Și nici nu te vor accepta vreodată.

Așa părăsise căsuța în care se născuse. Mama sa avea dreptate. La înmormântare se simțise stingher, chiar dacă îi cunoștea pe cei mai mulți dintre cei prezenți.

Dar avusese dreptate să se ducă.

Pentru că ceva se întâmplase într-adevăr cu Alex Lonsdale. Timp de câteva clipe, înainte ca brațul tatălui său să îl înconjoare, Alex

avusese un comportament complet schimbat.

În ochii săi se citise viața, iar el păruse să asculte ceva.

Dar ce?

La toate astea se gândea Raymond Torres pe drumul înapoi spre Palo Alto. Ajuns la institut, se opri direct în biroul său, unde se așeză să revadă cazul lui Alex.

Undeva se înregistrase o greșeală. Alex dădea semne din ce în ce mai multe de trăiri emoționale.

Și, dacă mergea prea departe, avea să distrugă totul, inclusiv pe el însuși.

• Capitolul 16

Alex stătea în mijlocul pieței, așteptând durerea din creier și amintirile stranii, care nu se potriveau cu viața reală. Măsura atent clădirile care mărgineau piața, căutând detaliile necunoscute pe care se aștepta să le vadă. Nimic. Clădirile arătau la fel ca întotdeauna: o primărie de țară, cândva biserica unei misiuni, și o bibliotecă, fostă școală.

În capul lui nu se auzeau șoapte și în creier nu simțea nicio durere.

Când, în fine, se asigură că nimic din ceea ce era în piață sau în clădirile adiacente nu avea să-i provoace vreun proces mintal, intră cu pași măsurați în bibliotecă și se apropie de birou. Arlette Pringle, bibliotecară în La Paloma de treizeci de ani, ridică din sprâncene a reproș.

— S-a dat vacanță și eu nu știu, Alex?

Alex clătină din cap.

— Azi-dimineață am fost la înmormântarea doamnei Lewis. Iar după-amiază… Am de căutat câteva lucruri pe care nu le găsesc în biblioteca școlii.

— Aha.

Arlette Pringle încerca să se lămurească dacă Alex tocmai îi spusese o minciună – după treizeci de ani petrecuți cu copiii din La Paloma și cu părinții lor, era convinsă că nimic nu o mai putea lua prin surprindere – sau într-adevăr avea de pregătit o temă și se afla aici cu aprobarea profesorilor. Apoi hotărî că nu avea importanță. Elevii care veneau încă la bibliotecă erau atât de puțini, încât o față tânără era binevenită în orice împrejurări.

— Pot să te ajut să găsești ce cauți?

— Orașul, spuse Alex. Există vreo carte despre istoria La Palomei? încă de la început, de la sosirea întemeietorilor?

Arlette Pringle dădu repede din cap și deschise dulapul încuiat din spatele biroului. Scoase un volum legat în piele și i-l întinse.

— Dacă te interesează istoria veche, o ai aici. Dar volumul a fost publicat acum aproape patruzeci de ani. Dacă îți trebuie ceva mai recent, mă tem că ai ghinion.

Alex studie o clipă coperta volumului de dimensiuni mari, apoi îl deschise la prima pagină. Deasupra unui desen al pieței, făcut în cerneală, era titlul: La Paloma: porumbița peninsulei. Pe pagina următoare era tabla de materii. Parcurgând-o în grabă, văzu că găsise exact ce îi trebuia.

— Pot s-o iau acasă?

Domnișoara Pringle clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar e singurul exemplar pe care îl avem și e de neînlocuit. Până și pe Cynthia Evans am obligat-o să stea aici de fiecare dată când voia să se documenteze pentru hacienda.

Alex o privi nedumerit și Arlette își aminti ceea ce auzise în legătură cu memoria lui.

— Pentru restaurare, continuă ea. Poate că, după ce citești despre ea, o să vrei să te duci până la familia Evans, să vezi ce au făcut cu casa. Pe dinafară cel puțin, e exact ca pe vremuri.

Ușa de la intrare se deschise și Arlette își ridică ochii în mod reflex.

— Dacă ai întrebări, sunt aici.

Se întoarse către noul venit, în timp ce Alex se așeza la una din mesele grele de stejar care decorau unica încăpere a bibliotecii.

Cartea, după cum se dovedi în timp ce o parcurgea, era în primul rând o grupare de imagini care datau din primele zile ale La Palomei, însoțite de relatarea schematică a istoriei orașului, începând cu sosirea primilor părinți franciscani în 1775, cu primele terenuri cedate de mexicani celor pe care îi numeau californios, în 1820, și cu efectul Tratatului de la Hidalgo Guadelupe, în 1848.

Un capitol întreg se ocupa de povestea lui Roberto Meléndez y Ruiz, spânzurat după ce încercase să ucidă un general-maior al armatei americane. După spânzurarea lui, familia abandonase hacienda de pe dealul din afara La Palomei și se înapoiase în Mexic, în timp ce ceilalți californios își vindeau în grabă casele americanilor și le călcau pe urme.

Restul cărții cuprindea desene amănunțite ale haciendei, ale misiunii și ale caselor celorlalți californios. Aceste desene îi reținură atenția lui Alex. Pagină după pagină se succedau planurile și relevmentele caselor dinăuntrul și din afara satului. Multe dintre ele erau însoțite și de fotografii din care reieșeau modificările aduse caselor pe parcursul anilor.

Spre sfârșitul cărții Alex descoperi și casa lor. Privi multă vreme desenele vechi. Se schimbase foarte puțin peste ani – dintre toate casele din La Paloma, numai cea a familiei Lonsdale părea să fi supraviețuit în forma sa originară.

Cu excepția zidului care împrejmuia grădina.

Desenele detaliate ale casei, făcute de preoți imediat după ce misiunea își pierduse pământurile în favoarea primilor californios, prezentau foarte detaliat zidul care înconjura terasa, împreună cu inserțiile complicate de faianță, amplasate la distanțe egale pe toată lungimea lui. Între ele, așezate cu aceeași precizie, erau tulpini de iederă îngrijit tunse, cocoțate pe mici spaliere. Alex studie foarte atent imaginea.

Era exact așa cum crezuse că va arăta atunci când părinții îl aduseseră prima dată acasă de la institut. În fotografia aceluiași zid însă, făcută cu vreo patruzeci de ani în urmă, iedera apărea peste tot, acoperind zidul cu un desiș prin care inserțiile nu se mai vedeau.

Pe pagina următoare găsi casa lui Valerie Benson. Nu mai semăna prea mult cu ceea ce fusese odată. Arsese de două ori în decursul anilor și, de fiecare dată când fusese reclădită, zidurile fuseseră mutate și linia acoperișului schimbată. Singurul lucru care nu fusese definitiv modificat era terasa, dar nici ea nu scăpase de schimbări.

În 1927 fusese adăugat bazinul pentru pești, alimentat de o cascadă.

Din nou Alex studie vechiul desen și fotografia mai recentă.

Din nou cel care i se părea real era desenul, cel în care se vedea terasa așa cum crezuse că și-o amintește nu mai departe de dimineața aceea.

Închise cartea și rămase neclintit timp de câteva minute, încercând să găsească un răspuns întrebărilor care i se nășteau în minte. În cele din urmă se ridică și puse volumul pe biroul lui Arlette Pringle. Bibliotecara îl luă și îl puse cu grijă la loc, în dulapul încuiat din spatele biroului.

— Domnișoară Pringle, spuse el, există vreo modalitate de a afla

când am văzut cartea asta ultima dată?

Arlette își țuguie buzele.

— De ce vrei să știi, Alex?

— Pentru că… Sunt atât de multe lucruri pe care nu mi le amintesc, dar multe din imaginile din cartea asta mi se par cunoscute. M-am gândit că s-ar putea să mă ajute dacă aș afla când m-am uitat la ea ultima oară.

— Păi, nu știu.

Domnișoara Pringle se gândi câteva momente dacă merita să-și piardă vremea scotocind prin registrele vechi. Apoi, amintindu-și din nou de ceea ce i se întâmplase lui Alex cu numai câteva luni în urmă, se hotărî.

— Sigur. Dacă ar fi fost la raft, nu ar fi fost posibil, dar fiecare carte care intră și iese din dulapul ăsta este înregistrată. Hai să ne uităm.

Scoase un registru gros din sertarul de jos al biroului și începu să îl răsfoiască. Un minut mai târziu îi zâmbi nedumerită.

— Îmi pare rău, Alex, dar din registrul meu reiese că nu ai văzut volumul ăsta niciodată. Numai Cynthia Evans l-a cerut în ultimii cinci ani, iar înainte de asta tu și prietenii tăi erați atât de mici, încât oricum nu v-aș fi lăsat să puneți mâna pe el.

Încruntat, Alex se răsuci pe călcâie și părăsi biblioteca fără un cuvânt. Porni pe jos spre casă, adâncit în gânduri. Pe măsură ce se apropia, hotăra ce avea de făcut. Deși era obosit, își continuă drumul în sus pe Hacienda Drive.

Se opri o dată să se odihnească, în curba unde, cu numai câteva luni în urmă, mașina sa trecuse prin balustrada protectoare și se răsturnase în râpă. Rămase acolo mai bine de o jumătate de oră, încercând să regăsească amintiri legate de accident.

Știa ce se petrecuse: i se povestise totul de mai multe ori de când își revenise pe patul de spital. Fuseseră la o petrecere, el și Lisa se certaseră, iar Lisa plecase singură. Câteva minute mai târziu pornise pe urmele ei, dar conducea cu viteză prea mare și trebuise să vireze pentru a evita să o lovească. Atunci mașina ieșise de pe șosea.

Totuși, părea să lipsească ceva. În adâncurile minții sale trebuia să mai fie ceva, o frântură de imagine pe care nu o putea prinde, motivul real al accidentului.

Nici el nu știa cum, dar era sigur că faptul că trebuise să o ocolească pe Lisa nu era singurul motiv. Trebuia să mai fie ceva,

cineva, care trebuise ocolit.

Dar cine? Nu reușea să clarifice această imagine, să o identifice.

Ridicându-se cu greu în picioare, o porni din nou spre casa familiei Evans și spre dealurile de dincolo de ea.

•

Așezat în arhiva Centrului Medical, Marsh Lonsdale bătea furios pe tastatura computerului. Monitorul stătea pe biroul din fața lui, ca un Ciclop. Existau, desigur, momente când mulțumea tuturor zeilor pe care îi cunoștea pentru sistemul automatizat pe care îl instalase la Centru cu cinci ani în urmă, dar avea și zile – și aceasta era una dintre ele – când ar fi vrut ca microprocesorul să nu fi fost inventat niciodată.

— Îți trebuie o diplomă specială numai ca să umbli cu porcăria asta? mormăi el.

De lângă fișier, Barbara Fannon zâmbi cu înțelegere.

— Nu reacționează la înjurături, îi atrase ea atenția. Nu vrei să-mi spui ce cauți și îți scot eu ce trebuie?

Îl împinse ușurel la o parte și se așeză, punându-și degetele pe taste.

— Alex. Nu vreau decât dosarul medical al propriului meu fiu, iar nenorocita asta de mașinărie nu vrea să mi-l dea.

— Nu spune prostii. Nu trebuie decât să i-l ceri politicos, în termeni pe care să-i înțeleagă.

Apăsă pe câteva taste și ecranul prinse viață.

— Poftim. Apasă pe butonul ăsta și îți dă informațiile, de la ziua când s-a născut până la ultima dată când a fost aici.

Se ridică, eliberând din nou scaunul pentru Marsh și întorcându-se la fișierul ei.

Marsh trecu în viteză peste datele de pe ecran până când, pe neașteptate, ajunse la sfârșitul dosarului. Ultima informație era datată în aprilie trecut. Privi un moment iritat ecranul, apoi spatele întors al Barbarei Fannon.

— Atât de mult am rămas în urmă cu introducerea datelor?

— Poftim?

— Am întrebat dacă suntem într-adevăr cu cinci luni în urmă în introducerea datelor, repetă Marsh. Suntem în septembrie și ultima intrare în dosarul lui Alex e un control de rutină în aprilie. Asta înseamnă cinci luni.

— Nu se poate. În ultimii trei ani nu am rămas în urmă nici măcar

cu douăzeci și patru de ore. De obicei, tot ce i se întâmplă unui pacient apare în computer în două-trei ceasuri. Lasă-mă pe mine.

Se aplecă peste umărul lui Marsh și mai apăsă încă o dată pe taste, dar și de data aceasta fără rezultat. Dosarul se încheia brusc.

— Vezi?

— Văd că ceva nu e în regulă, dar ar putea fi din mai multe motive. Eu zic că ar fi bine să te întorci la biroul tău și să te ocupi de administrarea instituției ăsteia, iar eu am să văd ce s-a întâmplat cu dosarul lui Alex. Dacă nu-l pot scoate din computer o să-ți aduc originalul de la subsol, dar asta s-ar putea să mai dureze. E bine așa?

Neconvins, Marsh se ridică și se îndreptă spre ușă, oprit de vocea Barbarei.

— Marsh, s-a întâmplat ceva? Cu Alex, vreau să spun?

— Nu știu, îi răspunse Marsh. Am un fel de presimțire rea în legătură cu el și, în plus, nu-mi place Torres. Nu vreau decât să văd din nou dosarul cu tot ce i s-a făcut, asta-i tot.

— Bine, oftă Barbara Fannon. Măcar știu ce caut. Ți-l aduc cât pot de repede.

Dar peste o oră intră în biroul lui Marsh cu o expresie nedumerită și îngrijorată în același timp.

— Nu-l găsesc, spuse ea.

Marsh își ridică privirea din raportul pe care îl citea.

— Nu e în computer?

— Mai rău decât atât, spuse ea, așezându-se și întinzându-i copertile goale ale unui dosar. Nu există pur și simplu.

Marsh deschise încruntat dosarul cu numele lui Alex tipărit ordonat în partea de sus. Înăuntru nu se afla decât o singură foaie de hârtie, pe care era scrisă o frază.

Conținutul dosarului transferat la Institutul pentru Cercetarea Creierului Uman, cu aprobarea lui Marshall Lonsdale, doctor în medicină, director.

Marsh se încruntă și mai tare.

— Asta ce dracu' înseamnă?

Barbara ridică din umeri.

— Presupun că ai trimis toate informațiile legate de accident la Palo Alto, de unde nu s-au întors.

Marsh se aplecă și apăsă pe unul dintre butoanele interfonului.

— Frank, poți să vii puțin până aici?

O clipă mai târziu, Frank Mallory intră în birou, iar Marsh îi întinse foaia de hârtie.

— Știi ceva?

Mallory îi aruncă o privire, iar apoi dădu din umeri.

— Sigur. Tot ce am avut am trimis la Palo Alto. Torres a avut nevoie de dosar.

— Dar de ce nu ni l-a trimis înapoi? Și de ce noi n-am păstrat o copie?

Era rândul lui Mallory să se încrunte.

— Păi… cred că am presupus că l-au trimis. Ar fi trebuit să se întoarcă demult, împreună cu copii după tot ce i-au făcut acolo. Face parte din fișa medicală completă a lui Alex.

— Exact, aprobă Marsh. Dar, după cum se vede, n-au făcut-o. Barbara, vrei te rog să-i suni? Află ce se petrece și de ce dosarul lui Alex nu s-a întors până acum la noi.

După ce rămaseră singuri, Frank Mallory îl studie pe Marsh timp de o clipă.

— Ce înseamnă toate astea, așa deodată, Marsh? Se întâmplă ceva cu Alex și eu nu știu?

— Nu știu, recunoscu Marsh. E ceva ce nu pot defini. Dar mă îngrijorează.

— În plus, nu-ți place Raymond Torres.

— Nici n-am susținut vreodată că-mi place, răspunse Marsh, fără să-și poată controla tonul defensiv al vocii. Dar e mai mult decât atât. Din ce în ce mai mult, Torres se comportă ca și cum Alex i-ar aparține, iar Alex… ce mai, sunt îngrijorat din cauza lui.

— Și Ellen? Ea e îngrijorată?

Marsh dădu neputincios din umeri.

— Ar fi bine. Din păcate, e convinsă că Torres e una din minunile secolului. Dar e la fel de convinsă și că prin La Paloma bântuie un blestem, ori ceva asemănător.

Mallory căscă ochii neîncrezător.

— Blestem? Haide, Marsh, să nu-mi spui că Ellen…

— Știu, oftă Marsh. Și nici nu cred că e convingerea ei de-adevăratelea. Dar azi-dimineață era supărată. Și de când cu moartea lui Marty Lewis atât de curând după accidentul lui Alex…

— Între care nu poate exista nicio legătură, sublinie Frank.

— Asta i-am spus și eu. Sunt convins că, dacă se gândește mai

bine, va fi și ea de acord. Dar ce mă neliniștește cu adevărat e atitudinea lui Torres.

Îi relată lui Mallory conversația avută cu doctorul după înmormântare.

— Și s-a mulțumit să-mi atragă atenția asupra angajamentului pe care l-am semnat.

— Dar l-ai citit? Adică l-ai mai citit de când l-ai semnat?

Înainte ca Marsh să poată răspunde, Barbara Fannon intră în birou cu un alt dosar în mână. Dintr-o privire aruncată chipului ei, Marsh înțelese că se întâmplase ceva.

— Ce e? Ce-au spus?

Barbara clătină din cap, ca și cum tot nu i-ar fi venit să creadă ceea ce auzise.

— Au zis că dosarul este în posesia lor și că nu intenționează să ni-l înapoieze. Nu ne înapoiază nici măcar dosarul nostru, iar de copii după datele lor nici nu poate fi vorba!

— Nu se poate, spuse Marsh. Nu pot face așa ceva…

— Spuneau… spuneau că pot, Marsh, replică Barbara atât de încet, încât cei doi bărbați trebuiră să facă un efort ca să o audă. Spuneau că instrucțiunile și autorizația sunt clare în angajamentul pe care l-ai semnat înainte de operație.

— Nu pot să cred, spuse Marsh. Hai să ne uităm la angajament.

Barbara i-l întinse.

— M-am gândit că o să vrei să-l vezi. L-am… l-am citit deja.

Marsh îl parcurse în grabă, iar apoi îl luă de la capăt și îl mai citi o dată atent. După ce termină, i-l întinse lui Frank Mallory.

— Nu ține, spuse Mallory după ce termină de citit angajamentul pe care Marsh și Ellen îl încheiaseră cu Institutul pentru Cercetarea Creierului Uman. Niciun tribunal n-o să-i dea câștig de cauză. Ce Dumnezeu, dacă te iei după el, individul nu are de dat socoteală nimănui. Nu e obligat să pună la dispoziția nimănui niciun fel de informație, nici să-și descrie metodele, nimic. Și poate face orice cu Alex, oricât timp dorește. Conform hârtiei, i-ai cedat până și custodia asupra lui Alex. De ce dracu' ai semnat-o?

Văzu expresia lui Marsh și își regretă imediat cuvintele.

— Iartă-mă, Marsh, am luat-o razna.

— Oare? întrebă Marsh cu o voce spartă. Nu sunt sigur. Ar fi trebuit să o citesc – Dumnezeu mi-e martor că Torres m-a îndemnat de nu știu câte ori. Probabil că mi-am imaginat că e o hârtie

obișnuită.

— N-am văzut în viața mea ceva mai puțin obișnuit. Părerea mea e că ar trebui să contactăm imediat un avocat.

Marsh dădu din cap.

— Deși nu știu ce-ar mai putea face. Chiar dacă reușește să dovedească lipsa de valabilitate, o să dureze luni, dacă nu ani de zile. Și pe urmă, chiar dacă aș fi citit atent, tot aș fi semnat.

— Dar mie mi se pare că ai semnat sub cea mai a naibii constrângere, spuse Mallory. Ori semnai, ori îl lăsai pe Alex să moară, pentru numele lui Dumnezeu! Ce altceva ai fi putut face?

— Mai important e ce fac acum? întrebă Marsh.

În încăpere se așternu o tăcere stânjenită. Cei prezenți înțelegeau situația în care se afla Marsh. Fără dosar, nu aveau să afle ce i se făcuse lui Alex, dar aceasta era partea cea mai puțin proastă.

Primul gând al tuturor fu să-l mute pe Alex din zonă. Dar nici asta nu se putea. Nu numai că nu știau prin ce metode fusese salvată viața băiatului, dar nu aveau idee dacă nu cumva era încă în tratament și care ar putea fi consecințele întreruperii acestui tratament.

Era o capcană din care nu se vedea nicio cale de ieșire.

•

Alex stătea pe coasta dealului. Soarele după-amiezii îi încălzea spatele, în ciuda brizei care începuse deja să răcorească aerul. Privea în vale către hacienda și, în mintea lui, imaginile începeau din nou să fulgere.

I se părea că își amintește curtea plină de cai, care porneau apoi spre sat.

Își amintea de niște oameni – ai lui – care se îndepărtau de hacienda, cărând boccele.

Și își amintea de alți trei, rămași în curte multă vreme după plecarea celorlalți. Nu le vedea chipurile, dar știa cine erau.

Erau familia lui.

Apoi începu să-și amintească vocile, dintre care una le acoperea pe toate celelalte.

Nu ne temem să murim… nu ne vom părăsi pământurile…

Și totuși, le părăsiseră. În carte scria că fugiseră în Mexic.

Nu vă ajută la nimic că ne omorâți pe noi… fiul meu vă va găsi și vă va ucide…

Cuvintele reverberau în mintea lui Alex. Se ridică și începu să urce coasta dealului. Ajuns în vârf, se pierdu în desișul de stejari și, în

clipa următoare, se apucă să sape. Pământul era tare și bătătorit, după aproape un secol și jumătate, dar în cele din urmă cedă.

La o jumătate de metru adâncime, Alex dădu peste scheletele vechi. Rămase ghemuit, cu privirile ațintite asupra celor trei tigve ale căror orbite goale păreau că imploră; apoi le îngropă la loc, cu gesturi măsurate. Când sfârși, o porni din nou pe creasta dealului, fără a pierde din ochi hacienda. Amintirile erau tot mai clare, ca și imaginile care îi fulgerau prin minte.

Zidul – zidul văruit – era stropit cu pete stacojii, iar cadavrele, sfâșiate și mutilate, zăceau în praf.

Și, în timp ce înainta spre răsărit, imaginile începură să pălească, dispărând până la urmă cu totul.

Imaginile dispăruseră, dar amintirile rămăseseră.

Într-un târziu se întoarse în sat.

Clopoțelul de la ușa barului lui Jake sună ascuțit și Lisa Cochran își ridică ochii. Îi făcu semn lui Alex, care tocmai intrase. Acesta șovăi, iar apoi se așeză la masa pe care Lisa o împărțea cu Bob Carey.

— De ce n-ai venit la școală azi?

— Am fost la bibliotecă, răspunse Alex. Aveam de căutat câte ceva.

— Și te-ai dus pur și simplu? întrebă Bob. Zău, Alex, puteai măcar să ceri voie. Or să te pedepsească.

Alex ridică din umeri.

— Nu are importanță.

Lisa îl privi iute.

— Alex, s-a întâmplat ceva?

Băiatul ridică din nou din umeri și privi de la unul la celălalt.

— Pot… pot să vă întreb ceva fără să credeți că sunt nebun?

Bob își dădu ochii peste cap și se ridică.

— Întreab-o pe Lisa. Eu trebuie s-o șterg, i-am promis lui Kate că, în drum spre casă, trec pe la ea să-i dau temele.

— Când vine la școală? întrebă Lisa.

— Habar n-am.

Bob își coborî vocea.

— Ați auzit că s-ar putea să nu mai vină deloc?

Lisa clătină din cap.

— Cine ți-a spus?

— Carolyn Evans. Zicea că de fapt Kate n-o să mai vină la școală până nu-l judecă pe tatăl ei și, dacă-l găsesc vinovat, nimeni n-o s-o

învinuiască pe Kate.

— Nu știu, răspunse Bob. Uneori oamenii se comportă ciudat.

Și, după ce-i aruncă lui Alex o privire încărcată de semnificații, ieși.

— Nu-mi vine să cred! izbucni Lisa. Pe cuvântul meu, Alex, uneori mă-nfurie oamenii. Carolyn Evans, care răspândește zvonuri din astea, și Bob, care se uită la tine ca și cum ai fi țicnit…

— Poate că sunt, spuse Alex.

Lisa îl privi un moment cu gura căscată.

— Ce?

— Am spus că poate că sunt țicnit.

— Haide, Alex. Nu ești nebun, doar că nu-ți amintești o mulțime de lucruri.

— Știu. Dar am început să-mi amintesc altele, grozav de ciudate. Lucruri pe care nu am cum să mi le amintesc, pentru că s-au întâmplat cu mult înainte să mă fi născut.

— De exemplu?

Lisa începu să se joace cu un pai din care picura coca-cola, lăsând urme pe suprafața lucioasă a mesei. Nu era defel sigură că voia să afle.

— Nu știu sigur. Imagini, cuvinte, lucruri care par să fie altfel decât ar trebui. Dar nu pricep ce înseamnă toate astea.

— Poate că nu înseamnă nimic. Poate că nu sunt decât în mintea ta. Știi, de când cu accidentul.

Alex ezită, apoi dădu din cap.

— Poate ai dreptate.

Dar nu era chiar atât de sigur. Amintirile păreau prea reale pentru a fi simple roade ale imaginației sale.

Lisa îl privi brusc.

— Alex, tu crezi că domnul Lewis a omorât-o pe doamna Lewis?

Alex șovăi, apoi ridică din umeri.

— De unde să știu eu?

— Păi, nimeni nu știe cu adevărat. Dar tu ce crezi?

Pe neașteptate, Alex își aminti visul din noaptea morții mamei lui Kate.

— Nu cred că a omorât-o el. Cred că altcineva a făcut-o.

Ezită.

— Și cred că va ucide din nou.

Lisa îl privi încremenită, după care se ridică în picioare.

— Cum poți să spui un lucru atât de îngrozitor, șopti ea furioasă. Dacă te străduiești să mă convingi că ești țicnit, m-ai convins. Numai un nebun ar putea spune asemenea lucruri!

Înșfăcându-și cărțile și geanta, ieși valvârtej în stradă, lăsând ușa să se trântească în urma ei.

Alex o urmări plecând, cu ochii goi.

• Capitolul 17

Ellen ascultă tăcută, în timp ce soțul ei îi repeta termenii angajamentului semnat înainte de operația lui Alex. După mai bine de o oră de discuții, încă era convinsă că exagera.

— Marsh, ai luat-o razna de tot, îi spuse ea când el încheie. Nici nu mă interesează ce spui că vrea să facă Raymond Torres, pentru că te înșeli. Raymond nu vrea să facă nimic. E medicul lui Alex și, indiferent ce face, e în interesul lui.

— Atunci de ce nu vrea să ne dea dosarul? întrebă Marsh.

Ellen nu putu decât să clatine din cap obosită.

— Nu știu. Dar sunt sigură că trebuie să existe o explicație și că, dacă vrei să vorbești cu cineva, ar trebui să vorbești cu el, nu cu mine.

Până atunci, Marsh stătuse în picioare lângă cămin, sprijinit de poliță. Acum se răsuci cu fața la ea. Nu reușise să o facă să înțeleagă. Indiferent ce îi spunea – despre zidul pe care îl ridicase Torres în jurul cazului lui Alex, despre termenii angajamentului care îi dădea puteri absolute asupra copilului – ea rămânea neclintită pe poziție, în apărarea lui. Pentru ea totul se rezuma la un singur lucru: Torres îi salvase viața lui Alex.

— Și apoi, ce importanță are? o auzi el spunând. De ce e atât de important dosarul acela? Ce contează e că, indiferent ce-a făcut, a dat rezultate.

Pe neașteptate, fața calmă pe care și-o păstrase până atunci cedă și în vocea ei se strecură o notă de amărăciune.

— Ar trebui să-i fii recunoscător. Întotdeauna ai susținut că Alex e foarte inteligent – ba chiar superdotat – iar acum Raymond a dovedit-o.

— Dar asta nu e totul! Pentru numele lui Dumnezeu, Ellen, nici măcar pe Alex nu-l mai vezi? E ca o mașină! Nu simte nimic. Pentru nimeni și nimic. E… într-un fel e ca minunatul tău doctor Torres. Și

nu dă semne că ar urma să se schimbe.

Ochii lui Ellen fulgerau de mânie. Nu încercă să se stăpânească, chiar dacă știa că ce avea să-i spună va adânci și mai mult prăpastia dintre ei.

— Deci asta era! Știam eu! Am știut încă de când a început toată povestea că nu are nimic de-a face cu angajamentul. Raymond e buba, nu-i așa? Până la urmă totul se reduce la asta. Ești gelos, Marsh. A făcut un lucru de care tu nu ai fost în stare și nu suporți.

— Așa a început, recunoscu el, îndepărtându-se de cămin pentru a se lăsa să cadă în fotoliul său favorit. N-am să-ți spun că n-a fost așa. Dar ceva nu e în regulă, Ellen. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât înțeleg mai puțin. Cum e posibil ca Alex să fi avut parte de o recuperare atât de extraordinară din punct de vedere intelectual și fizic, dar să nu facă niciun fel de progres emoțional?

— Sunt convinsă că există o explicație… începu Ellen.

— Desigur, o întrerupse Marsh.

Se ridică din nou în picioare și începu să măsoare încăperea, agitat.

— Iar explicația e în dosarul pe care Torres nu vrea să ne lase să-l vedem.

Ellen oftă și se ridică.

— Așa nu ajungem nicăieri. Nu facem decât să ne învârtim în cerc. Sunt sigură că Raymond are motive întemeiate să nu permită accesul la hârtiile lui și sunt la fel de sigură că aceste motive sunt valabile. Cât despre restul, despre termenii angajamentului…

Ezită, apoi își făcu curaj și continuă.

— … mă tem că asta e o problemă pe care va trebui să o rezolvi tu cu tine însuți.

— Vrei să spui că tu ești gata să accepți acești termeni? întrebă Marsh stupefiat.

Ellen dădu din cap.

— Sunt convinsă că ei sunt stabiliți așa pentru a-l apăra pe Alex și că Raymond are să mi-i explice. De altfel, a și început să o facă acum câteva zile.

— Acum câteva zile. Ce tot spui?

— Am vorbit cu el. Când voiai să-l retragi pe Alex de la școală și să-l trimiți la Stanford, am vorbit cu el. Mi-a fost… mi-a fost teamă că n-ai să ții seama de sfatul lui. În orice caz, el m-a asigurat că nu am de ce să mă tem. Mi-a spus… mi-a spus că, dacă încerci să faci

ceva, o să se descurce el cu tine.

Pe Marsh îl cuprinse amețeala.

— Să se descurce cu mine? A spus el asta?

Ellen aprobă din cap, fără un cuvânt.

— Iar asta nu ți-a dat de gândit, faptul că pentru el eu sunt o persoană cu care trebuie să se descurce?

Timp de câteva secunde, Ellen rămase tăcută.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Adevărul este că m-am simțit ușurată.

Cuvintele îl loviră pe Marsh cu forța unei izbituri materiale. Căzu înapoi pe scaun, în timp ce Ellen ieșea tăcută din cameră.

•

Alex renunțase de mult să mai asculte discuția de la parter. Ignorând vocile părinților săi, se adânci în lectura cărții pe care o luase de la bibliotecă după ce plecase de la Jake's.

De cum îl văzuse intrând a doua oară, Arlette Pringle se întorsese să ia volumul din dulap, dar Alex o oprise.

— Am nevoie de niște cărți de medicină.

— De medicină? Tatăl tău nu are?

— Îmi trebuie ceva mai nou. Ceva referitor la creier.

— Creierul uman?

Alex încuviințase din cap.

— Aveți ceva?

Arlette Pringle își scosese ochelarii și rămăsese pe gânduri, în timp ce trecea în revistă biblioteca medicală.

— Nu avem prea multe cărți de specialitate, spusese ea în cele din urmă. Dar tocmai am primit una de curând.

Se ridicase de la birou și se apropiase de raftul pe care scria LITERATURĂ DE SPECIALITATE – NOUTĂȚI.

— Uite-o. Creierul. E destul de tehnică?

Alex răsfoise cartea, dând din cap.

— Cred că da. O să vă spun mâine. Pot să o iau acasă?

Arlette îl dusese înapoi la birou și îl învățase cum se împrumuta un volum.

— Dacă ți se pare o noutate, adăugase ea sec, pot să-ți spun și de ce. Cărțile nu ți-au plăcut niciodată prea mult.

— Atunci înseamnă că m-am schimbat, răspunsese el, adăugând în gând: Și poate că aici voi găsi o explicație.

După cină, în timp ce părinții săi se certau, el parcursese întreaga

carte și citise de încă două ori capitolul 7, referitor la învățare și la memorie. Și, cu cât citea mai mult, cu atât era mai nedumerit.

Din ceea ce citise, lucrurile care se petreceau cu el erau imposibile.

Se pregătea să recitească același capitol pentru a treia oară când auzi o bătaie ușoară în ușă. O clipă mai târziu, mama lui își băgă capul înăuntru.

— Hei.

— Da, mamă.

Ridică ochii din carte.

— Tot n-ați terminat cearta?

Ellen își studie fiul, căutând un semn cât de mic că vorbele grele pe care le schimbase cu Marsh îl supăraseră, dar chipul lui era la fel de lipsit de expresie ca întotdeauna, iar întrebarea fusese pusă pe același ton pe care ai întreba cât e ceasul.

— Ba da, spuse ea. Dar nu ne-am certat, iubitule. Discutam despre doctorul Torres, atâta tot.

Alex se încruntă gânditor.

— Lui tata nu-i place de el, așa-i?

— Nu, recunoscu Ellen, nu-i place. Dar asta nu are nicio importanță. Singurul lucru care are importanță este ca tu să te faci bine.

— Și dacă nu mă fac?

Ellen intră în cameră închizând ușa în urma ei, apoi se așeză pe pat.

— Dar te faci.

— Oare?

— Sigur. Ai început să îți aduci aminte tot felul de lucruri, nu-i așa?

— Nu știu nici eu, răspunse Alex. Uneori așa mi se pare și mie, dar amintirile nu au nicio noimă. E ca și cum… Îmi amintesc lucruri pe care nu am cum să mi le amintesc.

— Cum adică?

Alex încercă să îi explice câte ceva din ceea ce se întâmplase, atent să nu pomenească de glasurile care îi răsunau din când în când în minte. Nu va putea vorbi despre ele decât atunci când le va înțelege. Ellen îl ascultă atentă și, la sfârșit, îi zâmbi încurajator.

— Dar e foarte simplu. Ai mai văzut și altă dată volumul.

— Domnișoara Pringle zice că nu l-am văzut.

— Memoria lui Arlette Pringle nu e atât de grozavă cum ar vrea ea

să pară, îi replică Ellen. Și oricum, dacă nu ai văzut chiar exemplarul acela, poate că ai văzut altul, altundeva. De exemplu, la bunici.

— La bunici? Dar nici nu mi-i amintesc. Cum aș putea să-mi amintesc ceva ce am văzut în casa lor, fără să mi-i amintesc nici pe ei, nici casa?

— O să-l întrebăm pe doctorul Torres. Dar mie mi se pare că trebuie să-ți revină memoria, chiar dacă deocamdată doar pe bucățele. În loc să-ți bați capul cu lucrurile pe care ți le amintești, cred că ar trebui să faci un efort să-ți amintești mai multe.

Pentru prima oară, ochii îi căzură pe cartea pe care o citea Alex. O ridică, studiind un moment imaginea mult mărită a celulei nervoase de pe copertă.

— De ce citești asta?

— M-am gândit că, dacă aflu mai multe despre creier, o să pot să înțeleg ce se întâmplă cu mine, răspunse Alex.

— Și?

— Nu știu încă. O să trebuiască să aflu mai multe.

Ellen lăsă cartea și luă mâinile lui Alex într-ale ei. Chiar dacă nu-i răspunse, băiatul măcar nu-și retrăsese imediat mâinile.

— Iubitule, singurul lucru care are importanță este că te faci bine. Nu contează de ce și cum. Nu înțelegi?

Alex clătină din cap.

— Adevărul e că mie nu mi se pare că mă fac bine și vreau să știu mai multe. Mi se pare… ce mai, cred că e important să știu ce se petrece în creierul meu.

Ellen îi strânse mâinile, apoi le dădu drumul și se ridică.

— Bine, eu nu-ți interzic să înveți și cu siguranță că nici tatăl tău nu o va face. Dar să nu stai toată noaptea, bine?

Alex dădu din cap și puse din nou mâna pe carte. Când Ellen se aplecă să-l sărute de noapte bună, îi întoarse gestul.

Dar, pe când ea ieșea din cameră, Alex se întrebă de ce mama sa îl săruta tot timpul și ce simțea când făcea asta. Pentru că el nu simțea nimic…

•

Marsh stătea încă în fotoliu și privea căminul fără foc o oră mai târziu, când intră Alex.

— Tată?

Marsh își ridică ochii, clipind ostenit.

— Credeam că te-ai culcat.

— Am citit, dar trebuie să vorbesc cu tine. Am citit despre creier, rosti Alex, și sunt câteva lucruri pe care nu le pricep.

— Și te-ai gândit să apelezi la medicul familiei?

Îi făcu semn spre sofa.

— Nu sunt sigur că te pot ajuta, dar o să încerc. Care e problema?

— Vreau să știu cât de afectat a fost creierul meu în urma accidentului, spuse Alex, dar imediat clătină din cap. Nu, de fapt, nu asta e problema. Aș vrea să știu cât de profunde au fost leziunile, cortexul însuși nu mă îngrijorează prea tare. Cred că el e în regulă.

Marsh îl privi uluit și oboseala îi dispăru din priviri.

— Crezi că e în regulă? îl îngână el. Ai citit două-trei ceasuri și crezi că e în regulă?

Alex dădu din cap. Dacă tonul sceptic al tatălui său îl afectase, acest lucru nu era vizibil.

— Leziunile par să fi fost mult mai profunde, dar sunt lucruri care par să nu aibă sens.

— Ca de exemplu?

— Amigdala, spuse Alex.

Marsh îl privi uluit. Își cercetă memoria și în fine asocie termenul cu imaginea unui mic organ, de forma unei amigdale, ascuns în adâncul creierului, înconjurat aproape în totalitate de hipocampus. Poate că știuse vreodată și care era funcția acestui organ, dar o uitase demult.

— Știu unde e, spuse el. Ce-i cu ea?

— În cazul meu pare să fi fost afectată, deși nu înțeleg cum a fost posibil.

Marsh se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Nu te urmăresc. De ce spui că ți-a afectat acest organ?

— Dacă judec după ce am citit în carte, ceea ce se întâmplă pare a fi în legătură cu amigdala. Nu am trăiri emoționale și știm bine ce s-a întâmplat cu memoria mea. Iar acum încep să-mi amintesc diferite lucruri, doar că felul în care mi le amintesc nu este cel real, ci felul în care au fost ele odată.

Marsh aprobă din cap, deși nu era sigur unde bătea Alex.

— Bun. Și tu ce crezi că înseamnă asta?

— Păi, se pare că am niște amintiri imaginare. Îmi amintesc lucruri pe care nu am cum să mi le amintesc.

— Poate, îl avertiză Marsh. Sau poate că amintirile tale sunt numai un pic distorsionate.

— M-am gândit și la asta. Dar nu cred. Îmi tot amintesc lucrurile așa cum au fost cu mult înainte de a mă fi născut eu, deci probabil că numai îmi închipui că mi le amintesc.

— Și ce legătură au toate astea cu amigdala?

— În carte scrie că ea ar putea fi partea creierului care mediază rearanjarea imaginilor memoriei și asta am impresia că mi se întâmplă mie. Ca și cum imaginile ar fi fost într-adevăr rearanjate și ele apar acum ca amintiri reale, ceea ce nu sunt.

Marsh își arcui sprâncenele, sceptic.

— Iar mie mi se pare că te cam pripești cu concluziile.

— Dar mai e ceva, continuă Alex. Din câte spune cartea asta, tot amigdala este centrul care coordonează amintirile emoționale. Din care eu nu am deloc. Nu am nici sentimente și nici amintirea unor sentimente.

Marsh făcu un efort să rămână impasibil.

— Continuă.

Alex ridică din umeri.

— Atât. Dată fiind această combinație între lipsa emoțiilor sau a amintirilor lor și amintirile imaginare, concluzia este că în cazul meu amigdala trebuie să fi fost afectată.

— Asta dacă ai interpretat corect ce ai citit și dacă informația în sine este corectă, ceea ce e sub semnul îndoielii, dat fiind că despre creier se știu încă atât de puține lucruri.

— Atunci ar trebui să fiu mort.

Marsh rămase tăcut, conștient că afirmația fiului său era perfect corectă.

— E prea adânc situată, spuse Alex de parcă ar fi comentat vremea de afară. Pentru a lovi amigdala, trebuie să distrugi practic totul în jur: lobul frontal, parietalul, hipocampusul, corpus callosum și probabil talamusul și glanda pineală. Tată, dacă mi s-ar fi întâmplat toate astea, ar trebui să fiu mort. Sau aș fi fost o legumă. N-ar fi fost normal să fiu nici măcar conștient, ca să nu mai vorbesc că n-aș fi putut să merg; să vorbesc, să văd, să aud și toate celelalte lucruri pe care le fac.

Marsh dădu iar din cap, fără să spună nimic. Din nou afirmațiile fiului său erau perfect adevărate.

— Tată, vreau să știu ce s-a întâmplat. Vreau să știu cât de tare mi-a fost afectat creierul și cum se face că doctorul Torres a putut să-l repare. Și mai vreau să știu de ce unele părți ale creierului meu

funcționează atât de bine, în timp ce altele nu funcționează deloc.

Marsh se lăsă pe spate în fotoliu, închise ochii un moment și încercă să hotărască ce trebuia să-i spună fiului său. În cele din urmă se decise. Era mai bine ca Alex să afle adevărul.

— Nu aș putea să-ți spun. Și eu aș vrea să aflu câteva lucruri, motiv pentru care azi am încercat să scot dosarul tău din computer. Dar el nu mai e acolo. Doctorul Torres dispune de toate informațiile în ce te privește și, dintr-un motiv sau altul, nu permite nimănui accesul la ele.

Fu rândul lui Alex să rămână tăcut, în timp ce cântărea spusele tatălui său. În cele din urmă continuă, privindu-l drept în ochi:

— Înseamnă că ceva e în neregulă, nu-i așa?

Marsh făcu un efort ca să-și păstreze un ton neutru.

— Mama nu e de aceeași părere. Ea zice că totul e bine și că doctorul Torres nu face altceva decât să își protejeze cercetările.

Alex clătină din cap.

— Dacă asta crede, atunci se înșală.

— Sau poate ne înșelăm noi, sugeră Marsh.

Continuă să-l privească pe Alex, așteptând o reacție emoțională. Până acum, nu observase niciuna. Alex nu făcea altceva decât să dea din cap.

— Nu, nu ne înșelăm. Dacă trăiesc, atunci lucrurile care mi se întâmplă nu ar trebui să mi se întâmple. Iar eu trăiesc. Deci, ceva nu e așa cum ar trebui și am neapărată nevoie să aflu ce.

— Să aflăm, îl corectă Marsh încet.

Se ridică, se apropie de Alex și îi puse o mână pe umăr.

— Alex?

Băiatul își ridică ochii spre el.

— Alex, îți e frică?

Alex tăcu o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu, nu mi-e frică. Sunt doar curios.

— Mie mi-e frică, recunoscu Marsh.

— Atunci ai noroc, spuse băiatul încet. Aș vrea să simt și eu frica, nu doar curiozitatea… Aș vrea să simt spaima.

•

Alex stătea singur în bancă la prima oră din ziua aceea. Înțelesese că ceva nu mergea încă de când se oprise în drum ca să o ia pe Lisa la școală și aflase că plecase deja. Kim fusese aceea care îl lămurise.

— Zice că ești sărit, îi spusese fetița, privindu-l cu ochii ei mari și

albaștri, plini de încredere. Zice că nu mai vrea să fie prietena ta. Dar e o proastă.

Apoi apăruse Carol Cochran, care o trimisese pe Kim înapoi în casă.

— Îmi pare rău, Alex. O să-i treacă. Dar ai speriat-o ieri, când i-ai spus că cel care a ucis-o pe Marty Lewis e încă în libertate.

— N-am vrut să o sperii. M-a întrebat dacă cred că domnul Lewis a omorât-o pe doamna Lewis și i-am spus că nu.

— Știu ce i-ai spus, oftase Carol. Și sunt sigură că o să-i treacă. Dar în dimineața asta a vrut să meargă singură la școală. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, răspunsese Alex.

Își luase rămas-bun de la mama Lisei și își continuase drumul spre școală. Dar nu se mirase să constate că nu-i vorbea nimeni și nici că, la intrarea lui, în clasă se lăsase tăcerea.

Nu se mirase nici la vederea locului ocupat de lângă Lisa.

Nu se mirase, dar nici nu se simțise jignit.

Se hotărâse însă ca pe viitor să fie mai atent la ce le spunea oamenilor, pentru ca aceștia să nu cumva să-l creadă nebun.

Ascultă primele fraze ale profesorului de istorie, după care se detașă de el, așa cum se detașase de glasurile părinților săi cu o seară în urmă. Tot materialul despre care vorbea profesorul se găsea în manualul pe care îl citise acum trei zile.

Conținutul lecției de istorie era deja imprimat în creierul său. Dacă i s-ar fi cerut, ar fi putut să scrie cartea din nou, cuvânt cu cuvânt.

Și pe urmă, ceea ce îl preocupa pe Alex în dimineața aceea nu era cartea de istorie, ci cea despre creier, împrumutată de la bibliotecă. Revăzu în minte conversația pe care o avusese cu tatăl său, căutând o soluție a problemei. Era convins că undeva făcuse o greșeală. Ori citise el greșit, ori cartea se înșela.

Mai era și o a treia posibilitate, la care medită tot restul zilei.

Ideea îi venise după-amiază, târziu.

Ultima oră fusese de studiu individual, iar el hotărâse să sară peste ea. Se plimbă prin campus, încercând să provoace vreuna din amintirile acelea latente. Nimic nu-i stârnea memoria, iar lucrurile din jur i se păreau tot mai cunoscute. Cu fiecare zi ce trecea, erau tot mai puține părți din La Paloma cu care să nu se fi refamiliarizat.

Tocmai trecea prin aripa dedicată studiului științelor, când se auzi strigat. Se opri și privi pe ușa deschisă a unui laborator. La catedră îl recunoscu pe Paul Landry.

— Bună ziua, domnule Landry.

— Intră, Alex.

Intră în laborator și privi în jur.

— Recunoști ceva?

După o ezitare, băiatul clătină din cap.

— Nici măcar asta?

Landry îi indică o cutie de lemn cu capac de sticlă, așezată pe o masă de lângă tablă.

— Ce este? întrebă Alex.

— Uită-te bine. Chiar nu ți-o amintești?

Alex privi construcția grosolană.

— Ar trebui?

— Tu ai făcut-o. Anul trecut. A fost tema ta de proiect și ai terminat-o chiar înainte de accident.

Alex se trase mai aproape pentru a studia structura făcută din placaj. Era un simplu labirint, făcut însă din bucăți separate, în așa fel încât putea fi desfăcut și recompus în nenumărate alte feluri.

— Ce am vrut să fac?

— Ia gândește-te, îl provocă Landry. Din câte îmi spune Eisenberg, n-ar trebui să-ți ia mai mult de un minut ca să-ți dai seama.

Alex se uită la ceas, apoi se apropie din nou de cutie. La un capăt era un pasaj care făcea legătura cu o cușcă în care se aflau trei șoareci, iar la celălalt un vas cu mâncare. Pe partea din față a cutiei era încastrat un cronometru. Patruzeci și cinci de secunde mai târziu, Alex dădea din cap.

— Trebuie să fi fost un proiect de dresaj. Probabil că voiam să cronometrez cât timp le ia șoarecilor să dezlege fiecare nouă configurație a labirintului. Dar pare simplist.

— Anul trecut nu vorbeai așa. Erai de părere că e chiar sofisticat.

Alex dădu din umeri nepăsător și ridică portița, lăsând șoarecii să intre în labirint. Unul după altul, fără greșeală, parcurseră drumul până la vasul cu mâncare și se așezară la masă.

— Cum se face că încă îl mai aveți?

Landry ridică din umeri.

— M-am gândit că poate îl vrei. Și pentru că am fost în școală la cursurile de vară, n-a fost deloc o problemă să-l țin.

Ideea îi veni lui Alex în timp ce urmărea șoarecii.

— Dar șoarecii? întrebă el. Sunt tot ai mei?

Landry dădu din cap, iar el săltă capacul de sticlă și luă unul din

șoarecii mari și albi. Acesta se zbătu puțin, dar se relaxă când Alex îl puse la loc în cușcă.

Un minut mai târziu, ceilalți doi i se alăturară primului.

— Pot să-i iau acasă? întrebă Alex.

— Numai șoarecii? Și cu cutia ce faci?

— Nu am nevoie de ea. După părerea mea, nu face prea multe parale. Dar șoarecii vreau să-i iau acasă.

Landry șovăia.

— Poți să-mi spui și mie de ce?

— Mi-a venit o idee. Vreau să fac o experiență cu ei, atâta tot.

În tonul lui era ceva ce lui Landry i se păru ciudat, încă înainte de a realiza ce anume. Nu mai rămăsese nimic din vechea dispoziție a lui Alex, veselă și deschisă. Acum era rece și – deși lui Landry îi repugna cuvântul – arogant.

— Nu am nimic împotrivă, spuse el în cele din urmă. Cum spuneam, sunt șoarecii tăi. Cutia las-o aici, dacă n-o vrei. Ție ți s-o fi părând simplistă – ceea ce e adevărat – dar tot mai poate fi utilă. O mai folosesc la ore.

Zâmbi.

— Și le spun elevilor că pentru proiectul ăsta superinteligentul Alex Lonsdale a luat șapte minus. Chiar și anul trecut ai fi putut face o treabă mai bună, Alex.

— Poate, răspunse băiatul, apucând cușca și îndreptându-se spre ușă. Și poate că aș fi făcut, dacă dumneavoastră ați fi fost un profesor mai bun.

Și dispăru, lăsându-l pe Paul Landry să împace imaginea acestui Alex, cu care tocmai vorbise, cu cel pe care îl cunoscuse cu un an în urmă. Nu reuși și asta pentru că o comparație era imposibilă. Alex cel de anul trecut dispăruse fără urmă. În locul lui era acum altcineva, iar Landry se bucura că, oricine va fi fost, nu era și anul acesta în clasa lui. Înainte de plecare luă cutia lui Alex și o aruncă la gunoi.

• Capitolul 18

Ușa bucătăriei se trânti și Ellen tresări fără să vrea.

— Alex? strigă ea. Tu ești? Știi cât e…

La intrarea lui în bucătărie amuți, văzând cușca pe care o ținea în mâna dreaptă.

— Ce Dumnezeu ai acolo?

— Șoareci. Cei de la tema de proiect de anul trecut. Domnul Landry încă îi mai păstra.

Ellen privi la micile ființe plină de repulsie.

— Doar n-ai de gând să-i păstrezi?

— M-am gândit să fac o experiență, spuse Alex. N-or să stea aici decât vreo două zile.

— Foarte bine. Acum hai să mergem, altfel o să întârziem. Ba chiar – adăugă ea, aruncându-și ochii la ceasul de bucătărie – am întârziat deja. Și știi cât ține doctorul Torres la punctualitate.

Alex se îndreptă spre scară.

— Nici eu și nici tata nu suntem siguri că ar trebui să continuu tratamentul cu doctorul Torres.

Ellen îngheță, în timp ce tocmai încerca să-și îmbrace haina ușoară.

— Alex, ce tot spui?

Alex o privi impasibil.

— Am discutat aseară cu tata și am căzut de acord că s-ar putea să fie ceva în neregulă cu mine.

— Nu înțeleg, șopti Ellen, temându-se că de fapt înțelegea foarte bine.

În dimineața aceea abia dacă schimbase câteva vorbe cu Marsh; în plus, pentru prima oară de când își amintea ea, Marsh nu o sunase nici măcar o singură dată toată ziua. Iar acum, după cât se părea, încerca să se folosească de Alex ca de un pion în bătălia dintre ei. Dar nu avea să tolereze așa ceva, mai ales că până la urmă cel care va pierde va fi Alex însuși.

— Am citit câte ceva, îl auzi pe Alex spunând.

— Oprește-te! strigă ea, pe un ton mai aspru decât intenționase. Nu-mi pasă nici ce-ai citit și nici ce ați stabilit tu și cu tatăl tău. Ești încă pacientul doctorului Torres și în după-amiaza asta ai o consultație la care te vei prezenta, indiferent că vrei sau nu.

Alex ezită doar o fracțiune de secundă înainte de a da din cap.

— Pot măcar să duc asta în cameră? întrebă el, ridicând cușca.

— Nu. Las-o afară, pe terasă.

Parcurseră drumul către Palo Alto fără ca vreunul din ei să rostească un cuvânt.

•

— Credeam că azi vine soțul tău, Ellen, observă Raymond Torres.

Nu se ridicase din fotoliu, dar le făcu semn să se așeze pe scaunele pe care ședeau de obicei.

— Nu vine, îi răspunse Ellen. Și cred că ar trebui să discutăm despre asta.

Aruncă o privire furișă către Alex. Torres prinse mesajul.

— Cred că laboratorul nu e pregătit încă, îi spuse el băiatului. Nu vrei să te duci să aștepți în biroul lui Peter, până e gata?

Alex părăsi biroul lui Torres fără să spună nimic. După plecarea lui, Ellen începu să-i relateze doctorului cele petrecute între ea și soțul ei în seara precedentă.

— Iar acum, încheie ea, se pare că l-a convins și pe Alex că ceva nu e în regulă.

Degetele lui Torres bătură un moment darabana pe birou, apoi trecură la ritualul elaborat al umplutului și aprinsului pipei. Abia când primul nor gros de fum începu să se ridice spre tavan, vorbi din nou.

— Necazul e că are dreptate. De fapt, chiar azi voiam să-i spun că aș vrea să îl internez pe Alex din nou la institut.

Brusc, Ellen simți cum o cuprinde amorțeala.

— Ce… ce vrei să spui? bâigui ea. Credeam că… credeam că totul merge foarte bine.

— Sigur că așa credeai. Și, în mare, așa și este. Dar se întâmplă un lucru pe care nu-l înțeleg.

Întoarse ușor capul și o fixă pe Ellen cu privirea.

— Așa că Alex se va întoarce aici până îi dau de capăt și până hotărăsc ce e de făcut.

Timp de o clipă, Ellen închise ochii, ca și cum prin această acțiune ar fi putut goni gândurile care se năpusteau asupra ei. Cum o să se descurce cu Marsh? Dacă îl lăsa pe Alex la institut, după cum era sigură că va insista Torres să facă, ce avea să-i spună lui Marsh? Că avusese dreptate, că ceva era, într-adevăr, în neregulă cu Alex și că ea îl lăsase în grija unui doctor care, după toate aparențele, făcuse o

greșeală? Realiză însă că Torres nu spusese nimic din toate astea. Nu spusese decât că ceva era nelămurit.

— Poți să-mi explici ce nu merge? îl întrebă ea, incapabilă să-și stăpânească tremurul din glas.

— Nu-i nimic grav, o asigură Torres pe un ton blând, dar fără a-și dezlipi privirile de ale ei. Poate că de fapt nu e nimic. Dar până mă lămuresc, vreau ca Alex să stea aici.

Ellen se trezi că-și răsucește verigheta pe deget cu gesturi nervoase, știind că, dacă el insista, va ceda inevitabil.

— Nu știu dacă Alex va fi de acord, spuse ea încet, abia șoptit.

— Dar nu Alex hotărăște, nu-i așa? Și nici soțul tău.

Văzând că Ellen încă șovăie, continuă.

— Ellen, tu știi că tot ce fac e pentru binele lui.

După doar o fracțiune de secundă, Ellen aprobă din cap.

— Dar nu mai putem aștepta o zi? se rugă ea. Dă-mi măcar o zi ca să-l conving pe Marsh. Dacă azi mă duc acasă fără Alex, nici nu vreau să mă gândesc la ce ar putea să facă.

Raymond Torres dezbătu chestiunea un timp, amintindu-și ce îi spusese avocatul său nu mai departe de dimineața aceea:

„Da, până la urmă probabil că angajamentul poate fi dovedit ca valabil. Dar nu uita că Marsh Lonsdale nu e numai tatăl copilului, ci și medic. El va obține o hotărâre de suspendare și va păstra custodia asupra băiatului până la decizia tribunalului. Iar atunci va fi prea târziu. Știu că nu-ți place, Raymond, dar de data asta te sfătuiesc să încerci să negociezi. Dacă nu încerci să-l iei cu forța, poate că ți-l dau de bună voie."

— Bine, spuse el. Azi o să-i fac doar câteva teste, dar mâine vreau să-l aduci pe Alex înapoi. Ai douăzeci și patru de ore ca să-ți convingi soțul.

•

Alex era de cinci minute în biroul lui Peter Bloch, de lângă laboratorul de testare, când văzu pe masa laborantului teancul de documente.

Chiar deasupra, bătută ordonat la mașină de către Torres, era lista care îl privea. Parcurse unica pagină, încercând să dezlege în minte diferitele abrevieri, dar niciuna nu avea sens pentru el.

Apoi ochii îi căzură pe un rând din josul foii. „Anestezie: SPTL."

Privi timp de o secundă la cele patru litere, iar apoi la mașina veche de scris de pe birou. Luă hotărârea într-o fracțiune de secundă

și aproape tot atât de iute o puse în practică. Băgă foaia de hârtie în mașină și o alinie atent la semnele roșii de pe car. În treizeci de secunde terminase, schimbând rândul din josul paginii.

„Anestezie: FĂRĂ."

Când se întoarse, câteva minute mai târziu, Peter Bloch îl găsi pe Alex așezat pe scaunul de lângă ușă, răsfoind un catalog pentru echipamentul de laborator. Cu coada ochiului, îl urmări pe tehnicianul care se apropie de birou și ridică teancul de hârtii.

— Ha! exclamă el. Deci până la urmă l-ai convins.

Alex ridică privirile și puse catalogul deoparte.

— L-am convins să ce?

Bloch făcu o mutră acră și ridică din umeri.

— N-are importanță. Dar, dacă ce-o să ți se întâmple astăzi n-o să-ți placă, să nu dai vina pe mine. S-o dai pe tine însuți și pe doctorul ăsta minune. Hai, la treabă.

După douăzeci de minute Alex era prins bine de masă și electrozii erau conectați la calota sa craniană.

— Sper că nu vrei să te răzgândești, spuse Bloch. N-am idee cum va fi, dar pot să-ți garantez că nu va fi plăcut.

Îl lăsă pe Alex și se apropie de tabloul de comandă, unde începu să manevreze nenumăratele butoane.

Primul lucru pe care îl înregistră Alex fu un miros straniu în încăpere. La început ca de vanilie, dulce și plăcut, se transformă încet în altceva. Dulceața dispăru, înlocuită de un iz acru. Primul său gând fu că luase foc ceva în laborator. Apoi mirosul de fum se acri și nările lui Alex părură să se umple cu duhoarea gunoiului în putrefacție.

Nu e decât în mintea mea, își spuse Alex. Totul e în mintea mea, în realitate nu miros nimic.

Apoi începură sunetele și, o dată cu ele, senzațiile fizice.

Încăperea se încălzise și Alex se simțea transpirând, în timp ce un țipăt ascuțit îi străpungea timpanele și îi sfâșia creierul.

Căldura care creștea se concentră deodată asupra zonei sale ventrale.

Un vătrai fierbinte.

Cineva îi împungea organele genitale cu un vătrai înroșit în foc.

Simți mirosul dulceag-grețos de carne arsă. Se zbătu în legăturile care îl țineau pe masă.

Sunetul din mintea sa era cel al propriei voci, urlând de durere.

Arsura încetă și, brusc, simți că îl ia cu frig. Încet, cu greu,

deschise ochii; nu vedea nimic decât vârtejul orbitor de alb al fulgilor, care îl înconjura și îi gemea în urechi.

Pe neașteptate, simți o apăsare pe piciorul stâng.

Începu prin a fi blândă, ca și cum cineva l-ar fi atins doar o dată la câteva secunde.

Mai apoi, cu ochii galbeni sticlind la el prin furtună și colții picurând de salivă, zări capul unui lup.

Imaginea dispăru și, în timp ce mârâitul înfometat al fiarei acoperea geamătul vântului, simți cum fălcile i se încleștează pe picior.

Carnea îi era ruptă în fâșii și oasele cedau forței fălcilor lupului. Partea de jos a piciorului îi amorțise, dar simți sângele cum țâșnește din artera retezată mai jos de genunchi.

În jurul lui crivățul continua să urle.

Brusc, sunetele începură să se îndepărteze și, o dată cu ele, și durerea. Albeața orbitoare a zăpezii prindea culoare. Curând fu înconjurat de o mare de albastru. Simțea apa albastră mângâindu-i pielea și briza răcoroasă atingându-i fața.

Plutea liniștit, legănat ușor de mișcarea apei, dar în adâncurile creierului începu să simtă ceva nou.

La început nedefinit, pe urmă ceva mai clar, pe măsură ce se concentra.

Energie.

Ca și cum în minte i se scurgea un flux de energie pură.

Și totul încetă, iar briza dispăru. Apa din jur își încetă mișcarea și albastrul din fața ochilor săi se șterse treptat, până când Alex rămase iar cu ochii ațintiți în tavanul laboratorului. Peter Bloch era aplecat deasupra sa.

— Eram gata să te întrerup, îi spuse tehnicianul. Ai țipat și te-ai zbătut până am început să mă tem că ai să te rănești.

Alex nu răspunse. Cu ochii ațintiți asupra lămpii de deasupra capului său, își fixă în memorie tot ce se petrecuse.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse el în cele din urmă.

— Pe dracu'! izbucni Peter. Mai aveai puțin și înnebuneai de tot! Ce dracu' mai încearcă Torres să dovedească?

— Nimic, repetă Alex. Mie nu mi s-a întâmplat nimic, iar el nu încearcă să dovedească nimic.

Bloch clătină din cap, neconvins.

— Poate că nu ți s-a întâmplat nimic, dar pot să-ți spun că a fost

ca și cum ți s-ar fi întâmplat. Nu vrei să-mi spui ce?

În cele din urmă, Alex își mută privirea asupra laborantului.

— Nu știi?

— Ce, crezi că Torres îmi spune ceva? făcu el. Știu doar că îți stimulăm creierul. Dar habar n-am ce înseamnă asta.

— Asta e tot, spuse Alex încet. Totul e legat de ceea ce intră în creierul meu și de modul cum reacționează el.

Expresia de pe chipul lui se schimbă într-un zâmbet straniu.

— Doar că ăsta nu mai e creierul meu, nu-i așa?

Și pentru că Peter Bloch nu-i răspundea, Alex își răspunse singur.

— Nu mai e creierul meu. De când mi-am revenit după operație, e creierul doctorului Torres.

•

Raymond Torres luă rapoartele testelor de la Peter Bloch, fără să spună un cuvânt și începu să le răsfoiască. Se încruntă ușor, iar apoi încruntarea i se adânci într-un rictus.

— Ai făcut o greșeală, spuse el în final, aruncând teancul de foi pe birou și întorcându-se cu fața către laborantul-șef. Rezultatele astea nu au nicio noimă. Așa ceva obții de la un creier în stare de veghe, nu adormit.

— Atunci nu am făcut nicio greșeală.

Chipul lui Bloch era o mască de nepăsare forțată. Ca de obicei când avea de-a face cu Raymond Torres, tare ar fi vrut să poată face testele sul și să i le vâre pe gâtul ăla arogant. Dar banii erau prea mulți și munca prea ușoară pentru a-și permite să le riște doar pentru că cel care îl angajase îi era antipatic. Observă că acesta îl privi cu fulgere în ochi.

— Cum adică n-ai făcut nicio greșeală? Vrei să spui că Alex Lonsdale a fost treaz tot timpul?

Peter Bloch simți podeaua înclinându-i-se sub picioare.

— Sigur, răspunse el cât putu de ferm. Dumneavoastră ați scris ordinul.

Dar acum era sigur că știa ce se întâmplase.

— Da, l-am scris, răspunse Torres. Ba chiar am o copie a lui chiar aici.

Deschise sertarul de jos al biroului și scoase o foaie de hârtie roz, pe care i-o întinse lui Bloch. Aproape de marginea de jos a paginii, scria: „Anestezie: SPTL.”

O dată în plus, Peter îl revăzu pe Alex Lonsdale așezat impasibil pe

scaun, răsfoind un catalog.

Și urmărindu-l cu privirea.

Cât timp stătuse acolo? După cum se părea, suficient.

— Mi s-a părut… Și mie mi s-a părut neobișnuit, domnule, murmură el.

— Neobișnuit? se răsti Torres cu un sarcasm aspru. Ți s-a părut neobișnuit să anesteziezi un pacient căruia i se induc halucinații?

— Nu, domnule doctor, murmură tehnicianul, copleșit. Mi s-a părut neobișnuit să nu-l anesteziez. Ar fi trebuit… ar fi trebuit să vă cer confirmarea.

Torres tremura de furie.

— Ce tot spui acolo?

Exact trei minute și douăzeci și două de secunde mai târziu, când Bloch se întoarse, Torres înțelesese. Rămase timp de câteva secunde privind recomandarea de anestezie modificată, apoi se întoarse către tehnician.

— Și nu ți-a trecut prin cap să suni și să mă întrebi? întrebă el pe un ton înșelător de calm.

— M-am… ăă… puștiul mi-a spus mai demult că voia să facă testele fără anestezie. M-am gândit că v-a convins să-l lăsați.

Raymond Torres se ridică în picioare și se aplecă peste masă, cu fața aproape de cea a lui Peter Bloch. Strigă, făcând eforturi să se stăpânească:

— Că m-a convins? Nici măcar n-am discutat vreodată despre asta! Ai idee ce fel de teste sunt astea?

— Da, domnule doctor, reuși să îngaime Peter.

— Da, domnule doctor, îl îngână Torres pe un ton glacial. Ele induc durerea, domnule Bloch, durerea fizică și psihică și încă din cea mai puternică. Singurul lucru care o face suportabilă e faptul că pacientul e sub anestezie. Fără ea, riscăm ca pacientul să-și piardă mințile.

— E… pare să fie bine, se bâlbâi Bloch, dar Torres îl îngheță cu o privire.

— Poate că e. Dar dacă e, asta se întâmplă numai pentru că băiatul nu are trăiri emoționale. Sau, cum destul de brutal ai spus-o altă dată, pentru că e „un strigoi”.

Bloch se crispă, dar continuă să se apere.

— L-aș fi întrerupt, insistă el. L-am urmărit tot timpul și, dacă ar fi părut că suferă prea tare, l-aș fi deconectat în ciuda ordinelor

dumneavoastră.

— Nu e suficient. Dacă aveai îndoieli în legătură cu aceste ordine, trebuia să mă suni imediat. N-ai făcut-o. Atunci poate vrei să faci altceva: te duci în laborator și te apuci să strângi tot ce îți aparține cu titlu de obiect personal. Apoi ai să aștepți să vină un gardian care te va escorta afară din clădire. Ți se va trimite un cec cu salariul. E clar?

— Domnule…

— E CLAR? repetă Torres, ridicând glasul pentru a-l acoperi pe celălalt.

— Da, domnule, șopti Bloch.

Dispăru în clipa următoare, iar Raymond Torres se așeză la loc. Așteptă ca respirația să-i revină la normal, înainte de a pune din nou mâna pe rezultatele testelor.

Poate că va ieși bine până la urmă, reflectă el. Băiatul rezistase asalturilor asupra creierului său. Cu puțin noroc, mintea lui Alex va fi fost atât de prinsă în noianul de stimuli, încât nu va fi perceput procesul adiacent.

Dar dacă nu era așa?

• Capitolul 19

— Dar n-a spus ce e în neregulă, așa-i? întrebă Marsh.

Își împături atent șervetul – gest în care Ellen recunoscu imediat hotărârea irevocabil luată – și îl așeză pe masă, alături de ceașca de cafea.

— De-aia îl vrea pe Alex înapoi, spuse Ellen pentru a treia oară.

Se întrebă cum de nu pricepea Marsh că în dorința lui Raymond de a-l readuce pe Alex la institut pentru câteva zile nu era nimic sinistru.

— Și pe urmă, continuă ea, dacă ar fi considerat că era ceva grav, nu l-ar fi lăsat pe Alex să vină cu mine azi. L-ar fi oprit acolo.

— Și până mâine dimineață eu aș fi avut hotărârea de suspendare. Sunt sigur că e conștient de asta. Cu tot angajamentul lui, sunt încă tatăl copilului și, dacă nu ne dă amănunte asupra operației și nu ne spune ce crede că e în neregulă, Alex nu se va mai întoarce acolo în veci.

Împinse scaunul și se ridică. Ellen ar fi vrut să continue discuția, dar știa că nu mai avea rost. Va trebui să facă ceea ce știa că e mai bine pentru Alex și să se descurce cu Marsh după aceea. Pe când Marsh ieșea din sufragerie, se apucă să strângă vasele și să le pună în

spălător.

Marsh îl găsi pe Alex la el în cameră. Era așezat la birou, cu una din cărțile de medicină ale lui Marsh în față, deschisă la anatomia creierului uman. Unul din șoarecii albi mișuna cercetător prin dezordinea din jurul cărții.

— Pot să te ajut cu ceva?

Alex își ridică ochii.

— Nu cred.

— Încearcă, îl provocă Marsh.

Alex șovăi. Marsh luă șoricelul în palmă și începu să-l scarpine după urechi. Animalul se fâțâi de plăcere.

— Pot să te întreb cu ce ai de gând să secționezi creierul mititelului ăstuia?

Alex își privi tatăl în ochi.

— Cum de-ai ghicit?

— N-oi fi eu genial, dar aseară mi-ai spus că, având în vedere măsura în care ți-a fost afectat creierul, ar trebui să fii mort. Acum te găsesc studiind anatomia creierului uman, iar șoarecii albi sunt cunoscuți pentru disecții.

— Da, recunoscu Alex. Vreau să văd ce i se întâmplă șoarecelui dacă tai atât de profund cât a trebuit să taie doctorul Torres în creierul meu.

— Adică vrei să vezi dacă moare, i-o întoarse Marsh.

Alex încuviință din cap.

— Atunci ar fi mai bine dacă am merge la Centru și poate că o să mă lași să te ajut.

— Adică vrei?

— Dacă n-o fac, șoarecii tăi nu vor supraviețui nici primei incizii.

Coborâră câteva minute mai târziu. De lângă chiuveta din bucătărie, Ellen văzu cușca cu șoareci și zâmbi, evident mulțumită.

— Măcar suntem de acord că locul lor nu e în casă, spuse ea, sperând să rupă tensiunea care le stricase cina.

— Îi ducem la laborator, îi explică Marsh. Și o să mai întârziem puțin, în cazul în care se întâmplă ceva interesant.

Ellen se încruntă.

— Ceva interesant? Ce-ar putea fi interesant în laborator la ora asta? Nu mai e nimeni acolo.

— O să fim noi, îi răspunse Marsh.

Și, lăsând-o să se întrebe ce se petrecea, fiul și soțul ei ieșiră pe

terasă. O clipă mai târziu, Ellen auzi poarta grădinii trântindu-se.

•

Lămpile fluorescente de deasupra mesei de laborator dădeau o lumină fără umbre. Pe când se pregătea să anestezieze șoarecele, Marsh se întrebă deodată dacă acesta știa ce i se pregătește. Avea o privire neliniștită și îl simțea tremurându-i în palmă. Se uită la Alex, care urmărea scena impasibil de pe partea cealaltă a mesei.

— Știi că nu va supraviețui, îi spuse el.

— Știu, răspunse băiatul, pe tonul acela impersonal cu care Marsh știa că nu se va putea obișnui niciodată. Dă-i drumul.

Marsh înfipse acul sub pielea animalului și apăsă pe piston. Șoarecele se zbătu preț de câteva secunde, apoi rămase inert. Marsh se apucă să-l lege pe placa de disecție. Când termină, mai examină o dată ilustrația pe care o găsise într-unul din manualele de laborator și, cu un scalpel, tăie cu îndemânare pielea de pe capul șoarecelui, începând de sub ochiul stâng și continuând de jur împrejur până sub ochiul drept, rulând apoi pielea desprinsă înspre în față. Pe urmă, cu ajutorul unui ferăstrău miniatural, începu să taie calota craniană. Lucra încet. Când termină, creierul animalului rămase expus în lumină, dar bătăile inimii și respirația îi erau normale.

— S-ar putea să nu meargă, spuse Marsh. Ne-ar fi trebuit instrumente mult mai mici și pe urmă, proporțional, o parte mult mai mare din creierul unui șoarece e folosită pentru întreținerea funcțiilor vitale decât în cazul omului.

— Atunci hai să tăiem puțin câte puțin, să vedem cât de adânc putem ajunge.

Marsh ezită, apoi dădu din cap. Folosind cel mai mic scalpel pe care îl avea, începu să desprindă ușor cortexul de pe creierul șoarecelui.

O oră mai târziu, toți cei trei șoareci muriseră. Marsh nu reușise să ajungă la structurile interioare ale creierului nici unuia dintre ei înainte ca bătăile inimii să înceteze.

— Dar nu era neapărată nevoie să moară, sublinie Marsh. Aș fi putut să intru cu o sondă și să distrug o parte a sistemului limbic fără să afectez altceva.

Alex clătină din cap.

— Dar nu asta e problema, tată. Când le-ai tăiat din creier, chiar așa cum trebuie să-mi fi tăiat doctorul Torres mie, șoarecii au murit. Și atunci, eu cum de n-am murit?

— Nu știu, mărturisi Marsh. Tot ce știu e că n-ai murit.

Alex rămase multă vreme tăcut, uitându-se la cele trei cadavre mici de pe masă.

— Poate că am murit totuși, spuse el în cele din urmă. Poate că în realitate sunt mort.

•

Valerie Benson își ridică privirile de pe lucrul de mână. De partea cealaltă, a încăperii, Kate Lewis stătea încolăcită pe canapea, cu ochii lipiți de televizor, dar Valerie era aproape sigură că nu urmărea emisiunea.

— Vrei să vorbim? o întrebă ea.

Ochii lui Kate rămaseră pe ecranul televizorului.

— Despre ce să vorbim?

— Despre ce te frământă.

— Nu mă frământă nimic, spuse Kate. Mă simt perfect.

— Nu. Nu te simți perfect.

Lăsă lucrul deoparte, se ridică și închise televizorul.

— Te duci la școală mâine?

— Nu… nu știu.

Ar fi trebuit să am copii, își zise Valerie. Dacă aș fi avut, acum aș fi știut ce să fac. Dar oare chiar ar fi știut? Ar fi știut ce să spună unei adolescente al cărei tată îi ucisese mama? Ce îi putea spune? Și cu toate acestea, Kate nu mai putea rămâne așa, toată ziua în fața televizorului, jelind.

— Eu zic că a venit vremea să te duci, riscă Valerie.

Convinsă că știa ce se petrece în mintea fetei, continuă:

— Ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta, Kate, și sunt sigură că niciunul dintre copii nu are să dea vina pe tine.

Kate se întoarse să o privească.

— Asta crezi? Că mi-e frică de ce-ar putea zice copiii?

— Nu-i așa?

Kate clătină din cap.

— Tot orașul știa despre tata, spuse ea atât de încet, încât Valerie făcu un efort să o audă. Întotdeauna le-am povestit tuturor ce bețiv îngrozitor era, de teamă să nu o facă altcineva înaintea mea.

Valerie se apropie de canapea și se așeză alături.

— Trebuie să-ți fi fost foarte greu.

— Era mai bine decât să aud lumea bârfind pe la colțuri.

Pentru prima oară o privi pe Valerie în ochi.

— Dar nu a omorât-o el pe mama. Nu-mi pasă de aparențe și nici că nu își amintește ce a făcut după ce am plecat eu. Tot ce știu e că se certau ori de câte ori el se îmbăta, dar nu a lovit-o niciodată. Țipa la ea și uneori o amenința, dar nu a lovit-o. Până la urmă, se lăsa întotdeauna dus la spital.

— Atunci ar trebui să te întâlnești cu prietenii tăi și să le spui exact ce gândești.

Kate clătină ușor din cap și ochii i se umplură de lacrimi.

— Îmi… îmi e frică, șopti ea.

— Frică? Frică de ce?

— Mi-e frică de ce s-ar putea întâmpla dacă plec. Mi-e frică să nu mă întorc și să te găsesc… să te găsesc…

Incapabilă să rostească vorbele, Kate începu să suspine ușor. Valerie o luă în brațe.

— Iubita mea, nu trebuie să te temi pentru mine. Ce ar putea să mi se întâmple?

— Dar cineva a omorât-o pe mama, sughiță Kate. Era singură și cineva a intrat și… și…

Tatăl tău a omorât-o, îi spuse Valerie în gând, știind bine că era un lucru pe care nu-l putea rosti cu voce tare. În cazul în care Kate nu voia să accepte evidența, ea nu avea să o oblige, cel puțin nu încă. Dar dacă, după proces, Alan Lewis avea să fie condamnat… Își întrerupse gândul, spunându-și că ar trebui să-și păstreze obiectivitatea.

— N-o să-mi facă nimeni nimic, spuse ea. De cinci ani stau singură în casa asta și n-am avut niciodată necazuri. Și nu am de gând să te las să te transformi în prizonier aici.

Se ridică iute, luă telefonul așezat pe o măsuță lângă fotoliul ei și îl aduse lângă sofa.

— Sună-l pe Bob Carey și spune-i că vrei să ieși la o pizza.

Kate ezită.

— Nu pot…

— Ba poți. Vine în fiecare zi să-ți aducă temele, nu-i așa? Atunci de ce să nu vrea să te scoată în oraș?

Ridică receptorul.

— Ce număr are?

Înainte să-și dea seama ce face, Kate îi spuse numărul, iar Valerie apăsă repede pe taste. Când răspunse chiar Bob, nu zise decât:

— Am aici pe cineva care vrea să-ți vorbească.

Și îi întinse receptorul lui Kate, care se smiorcăi, dar îl luă.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, băiatul era la ușă.

— Și indiferent ce spune, n-o vreau acasă nici cu un minut înainte de ora unsprezece, îi spuse Valerie lui Bob Carey. A stat prea mult închisă în casă, are nevoie să se distreze.

Urmări din ochi mașina lui Bob coborând dealul, apoi închise ușa și se întoarse la lucrul ei.

•

Ellen tocmai se pregătea să sune la Centrul Medical când auzi din nou poarta grădinii. Ușa se deschise și soțul și fiul ei intrară în casă. Lăsă receptorul din mână tocmai când tonul se transformă în văicăreala furioasă a unui telefon abandonat, fără a încerca măcar să își mai ascundă supărarea.

— Ați fi putut măcar să-mi spuneți cât aveți de gând să lipsiți. Ce Dumnezeu ați făcut?

— Am omorât șoareci, îi răspunse Alex.

Ellen păli ușor și își mută privirile către soțul ei.

— Marsh, ce tot spune?

— O să-ți povestesc mai târziu.

Dintr-o privire văzu însă că Ellen avea să-i ceară o explicație atunci, pe loc. Oftă și își agăță haina în cuierul de lângă ușă.

— Le-am secționat creierele, ca să aflăm cât de departe pot merge până să moară.

Ellen simți cum i se strânge stomacul și făcu un efort ca să-și păstreze un ton calm.

— I-ați ucis? întrebă ea. Ați omorât niște biete creaturi fără apărare?

Marsh dădu din cap.

— Draga mea, știi bine că în laboratoare mor în fiecare zi șoareci. Și e vorba de ceva ce trebuia să aflăm, și eu și Alex.

Trecu pe lângă ea și intră în living, iar apoi se întoarse către Alex.

— Nu vrei s-o ștergi de-aici? întrebă el, zâmbind obosit. Am impresia că eu și cu mama ne pregătim de o nouă discuție.

Alex porni către scară, dar Marsh îl opri, căutând în buzunar cheile mașinii pe care i le azvârli.

— Mai bine du-te și caută-ți niște prieteni.

Urmărindu-i, Ellen se simți cuprinsă de un fior. Ceva se întâmplase între cei doi. Era convinsă că formaseră un fel de alianță din care ea nu făcea parte. În clipa următoare îl auzi pe Alex vorbind și

convingerea i se întări.

— Adică să fac ce-am vorbit?

Marsh aprobă din cap. Și atunci se petrecu ceva ce Ellen nu mai văzuse din seara balului, în primăvara trecută.

Alex zâmbi.

Era mai mult o încercare de zâmbet, care nu dură mult, dar era totuși ceva. Băiatul plecă.

Ellen rămase cu privirea pironită în urma lui, însă pe urmă se întoarse spre Marsh și furia i se evaporă.

— Ai văzut? șopti ea. Marsh, a zâmbit. A zâmbit de-adevăratelea!

Marsh dădu din cap.

— Dar asta nu înseamnă nimic, spuse el. Sau nu încă.

Se apucă să-i explice pe îndelete conversația pe care o avusese cu Alex pe drumul spre casă, ca și hotărârea pe care o luaseră.

— Așa că, vezi tu, zâmbetul acela nu înseamnă nimic, încheie el cincisprezece minute mai târziu. Nu simte nimic, Ellen, și e conștient de asta, ceea ce face lucrurile și mai neplăcute. Mi-a spus că a început să se întrebe dacă mai e om. Dar spunea că poate mima emoțiile, sau cel puțin formele lor de manifestare. Ceea ce a și dovedit. A judecat că ar trebui să se bucure că poate ieși în oraș cu mașina și știe că, atunci când se bucură, oamenii zâmbesc. Așa că a zâmbit. Nu a simțit zâmbetul ăsta. Și în el nu a fost nimic spontan. A fost ca un actor care joacă un rol.

Fiorul care o cuprinse pe Ellen la auzul spuselor lui Marsh se schimbă în tremur.

— De ce? șopti ea. De ce ar face toate astea?

— Mi-a spus că lumea a început să-l creadă nebun. Și nu vrea. Spune că nu vrea să fie închis până nu înțelege ce se petrece cu el.

— Să fie închis?

Încăperea începu să se rotească și, timp de o clipă, Ellen crezu că va leșina.

— Cine să-l închidă?

— Nu așa se întâmplă cu nebunii? întrebă Marsh. Trebuie să privești lucrurile din perspectiva lui. Știe că îl iubim și că îi purtăm de grijă, dar nu știe ce înseamnă asta. Tot ce știe a citit din cărți, iar ce a citit a fost despre instituțiile speciale pentru boli mintale.

Vocea i se frânse deodată.

— Fir-ar să fie, murmură el. Citește tot ce-i cade în mână și reține tot. Doar că nu știe ce înseamnă ceea ce a citit.

•

María Torres își trecu greutatea sacoșei cu cumpărături din mâna dreaptă în stânga, apoi oftă și o puse un pic pe trotuar.

Ramón îi promisese că va veni în seara aceea să o ducă la cumpărături, dar mai apoi o sunase ca să-i spună că nu mai vine. Pacientului i se întâmplase ceva și trebuia să rămână la spital. Pacientul, își repetă ea amar. Pacientul era Alejandro, care se simțea perfect. Dar Ramón, cu toată școala lui, nu era în stare să vadă atâta lucru. Ramón uitase. Uitase atâtea lucruri. Într-o bună zi va înțelege. Într-o zi nu prea îndepărtată, Ramón va afla toată ura pe care i-o insuflase cu atâta grijă acolo. Deocamdată însă, îi mai plăcea să se creadă un gringo.

Dar cumpărăturile tot trebuiau făcute, în ciuda oboselii de peste zi. Făcuse drumul până la magazin, preț de patru cvartale, ceea ce nu era chiar atât de rău. Cele cinci cvartale de la înapoiere, cu sacoșa plină, erau cele mai grele. Cu brațele care o dureau din cauza artritei, ridică sacoșa și tocmai se pregătea să își continue drumul, când lângă ea, la bordură, opri o mașină. Îi aruncă o privire lipsită de interes, dar apoi se uită mai bine după ce îl recunoscu pe cel de la volan.

Era băiatul.

Îi întorcea privirea, studiind-o la rândul său.

O cunoștea pe bătrână, iar sfinții – sfinții ei – îl trimiseseră. Era un semn: chiar dacă Ramón nu venise în seara asta, Alejandro venise. Făcu un pas înainte și se aplecă să-și bage capul pe geamul deschis al mașinii.

— Vámos, șopti ea cu o lucire în ochii îmbătrâniți. Vámos a matar.

Cuvintele reverberară în mintea lui Alex, care le înțelese. Mergem să ucidem. În adâncul minții sale se stârni o amintire, iar cețurile începură să se strângă din nou în jurul lui. Întinse o mână și deschise portiera. María Torres urcă alături de el și trase portiera, închizând-o. În timp ce bătrâna continua să-i șoptească, băgă în viteză și porni încet spre dealurile din afara orașului.

Cincisprezece minute mai târziu parcă mașina, ascultând în continuare șoaptele Maríei. Apoi rămase singur, iar María se îndepărtă încet de mașină, cu plasa de cumpărături strânsă la piept.

Abia când ea dispăru dincolo de un cot al drumului, Alex coborî la rândul lui din mașină și intră pe poarta grădinii lui Valerie Benson.

În adâncurile întunecate ale minții sale, vocile preluau vechea litanie a Maríei…

Venganza… venganza…

Deveni vag conștient de existența unui alt sunet și se întoarse să vadă o femeie care stătea în cadrul unei uși luminoase, deschise.

•

— Alex? întrebă Valerie Benson. Alex, te simți bine?

Auzise poarta deschizându-se și așteptase să audă soneria. Pentru că nu o auzise, se apropiase de ușă și își lipise ochiul de vizor. Îl văzuse pe Alex Lonsdale pe terasă și deschisese. Și, fiindcă nu primise niciun răspuns, ieșise la rândul ei pe terasă.

Stătea acolo și o privea, dar tot nu era sigură că o auzise.

— Alex, ce este? S-a întâmplat ceva?

— Ladrones, murmură el. Asesinos…

Valerie se încruntă și făcu un pas înapoi, neliniștită. Ce spunea? Hoți? Criminali? Păreau elucubrațiile unui nebun.

— K-Kate nu-i aici, se bâlbâi ea, dând înapoi spre ușă. Dacă pe ea o cauți, a ieșit în oraș.

Intrase și reușise să închidă ușa pe jumătate, când Alex se aruncă înainte, izbind ușa cu toată greutatea și răsturnând-o pe Valerie la podea. Ușa se lovi violent de perete.

Valerie încercă să scape de-a lungul coridorului pardosit cu gresie roșie de carieră, dar era deja prea târziu.

Degetele lui Alex i se încleștară în jurul gâtului și începură să strângă.

— Venganza… murmură el încă o dată.

Și din nou, în timp ce Valerie Benson își dădea sufletul:

— Venganza…

•

Alex intră la Jake's și privi de jur împrejur. În separeul din colțul cel mai îndepărtat îi văzu pe Kate Lewis și pe Bob Carey, la o masă cu Lisa Cochran și alți câțiva copii. Compunându-și cu grijă un zâmbet, se apropie de ei.

— Salut. E o petrecere intimă, sau poate participa oricine?

Cei șase ocupanți ai separeului tăcură brusc. Alex văzu privirile stânjenite pe care le schimbau, dar avu grijă să-și păstreze zâmbetul pe față. În cele din urmă, Bob ridică din umeri și se trase mai aproape de Kate, ca să-i facă loc la capătul separeului. Tăcerea persista. O sparse Lisa, spunând că trebuia să plece.

Alex își schimbă prudent expresia, lăsând zâmbetul să i se dizolve într-o grimasă de dezamăgire.

— Dar abia am venit, spuse el.

Lisa ezită, privindu-l bănuitor.

— N-aș fi crezut că-ți pasă dacă stau sau nu. De fapt, niciunul dintre noi nu mai crede că-ți pasă de ceva sau de cineva.

Alex dădu din cap, sperând că putea împrumuta vocii sale inflexiunile cuvenite.

— Știu. Dar cred că lucrurile încep să se schimbe: Cred… își lăsă ochii în jos, așa cum îi văzuse pe alții făcând atunci când nu-și găseau cuvintele.

— … cred că încep să simt din nou.

Continuă, făcând un efort să se bâlbâie.

— Eu… eu țin la voi și îmi pare rău dacă v-am făcut să suferiți.

Copiii începură să schimbe iar priviri între ei, și mai stânjenite acum, din cauza vorbelor lui.

Bob Carey rupse tăcerea jenată.

— Haide, haide. Acum nu trebuie să exagerezi cu scuzele.

Și deodată totul reveni la normal, iar Alex înțelese că învinsese.

Îl crezuseră.

Dar, încetul cu încetul, pe măsură ce conversația curgea, îndoielile îi reveniră, căci Lisa Cochran continua să îl evite.

Lisa nu intenționa să-i spună că nici acum nu era sigură ce urmărea.

Mai demult, înainte de accident, îl auzise pe Alex bâlbâindu-se și îl văzuse ferindu-și privirile când vorbea despre propriile sale sentimente.

Și, ori de câte ori făcea asta, roșea.

De data asta, totul fusese perfect, cu excepția acestui mic detaliu.

De data asta, Alex nu roșise.

• Capitolul 20

— Vino cu mine.

Bob Carey nu vedea fața lui Kate în întuneric, dar tremurul din glasul ei îi spunea că era speriată. Privi dincolo de silueta ei, la casa luminată. După părerea lui, totul arăta ca de obicei. Mai puțin poarta.

Poarta grădinii era deschisă, deși atât el cât și Kate își aminteau perfect că o închiseseră la plecare, cu câteva ceasuri mai devreme.

— Nu-i nimic neobișnuit, o încurajă el, încercând să dea vocii sale

mai multă siguranță decât simțea în suflet. Poate că am uitat noi să o închidem.

— Am închis-o, șopti Kate. Știu bine că am închis-o.

Bob coborî din mașină și trecu pe partea cealaltă ca să îi deschidă portiera lui Kate. Dar, în loc să coboare, fata rămase cu ochii la poarta căscată amenințător.

— Poate… poate ar trebui să chemăm poliția.

— Numai pentru că am găsit poarta deschisă? întrebă Bob cu un curaj pe care nu-l simțea în realitate. Or să creadă că ne-am țicnit.

— N-or să creadă asta, îl contrazise Kate. Nu acum, după…

Tăcu, incapabilă să-și continue gândul.

Bob încercă să-și mai spună o dată că poarta deschisă nu însemna nimic. Putea să o fi deschis vântul, sau chiar doamna Benson putea să fi ieșit și să o fi lăsat așa. Poate că nici măcar nu era acasă.

Se hotărî.

— Stai aici, îi spuse el lui Kate. Mă duc să văd.

Intră în grădină și privi în jur. Lumina aprinsă de lângă ușa principală se reflecta în pereții văruiți, în așa fel încât chiar și colțurile mai puțin luminate ale micii terase erau perfect vizibile. Nimic nu părea să fie altfel decât de obicei și totuși, stând acolo, pe terasă, simțea că ceva era în neregulă.

Își spuse că neliniștea din ce în ce mai mare era rodul propriei imaginații și că, de îndată ce va suna la ușă, doamna Benson va apărea și totul se va dovedi a fi în ordine.

Dar doamna Benson nu apăru când sună la ușă. Sună încă o dată, așteptă, apoi încercă ușa. Era încuiată. Se îndepărtă încet, cu spatele, iar pe urmă o rupse la fugă spre mașină.

— Nu e aici, îi spuse el lui Kate câteva secunde mai târziu. Probabil că a ieșit în oraș.

Dar știa că nu era adevărat, chiar în timp ce rostea cuvintele acelea. Porni motorul.

— Unde mergem? întrebă Kate.

— Mergem să sunăm la poliție, așa cum ai spus. Nu-mi place ce se petrece aici.

Se întoarseră cincisprezece minute mai târziu. Bob parcă Porsche-ul în spatele mașinii de poliție, coborî și se apropie de poarta grădinii.

— Rămâi în mașină, îi spuse unul dintre polițiști. Dacă înăuntru s-a întâmplat ceva, nu vreau să trebuiască să-ți mai port și ție de grijă.

Abia când băiatul dispăru, Roscoe Finnerty apăsă pe butonul soneriei a doua oară, așa cum făcuse și Bob cu câteva minute mai devreme.

— Probabil că a plecat pur și simplu de-acasă, îi spuse el lui Tom Jackson, dar pe copiii ăștia doi nu-i poți învinui că se sperie ușor.

Și, pentru că la ușă nu răspundea nimeni, se apropie de o fereastră și lumină vestibulul cu lanterna.

— Drace, spuse el încet.

Tom simți un nod în stomac.

— E acolo?

Finnerty dădu din cap.

— Întinsă pe jos, exact ca cealaltă. Și dacă e vreun pic de sânge, eu unul nu-l văd. Ia uită-te și tu.

Tom Jackson se apropie conștiincios de fereastră și privi înăuntru.

— Poate că e doar leșinată, spuse el.

— Poate, răspunse Finnerty.

Amândoi însă știau că nu era.

— Du-te și întreab-o pe fată dacă are cheie, dar nu-i spune ce am văzut. Și vezi cum reacționează când îi ceri cheia.

Jackson se încruntă.

— Doar nu crezi…

— Nu știu ce să mai cred, mârâi Finnerty. Dar sunt sigur că pe asta n-a mai făcut-o Alan Lewis și singurul lucru la care mă tot gândesc e porcăria aia de-acum câțiva ani din Marin, când fata și prietenul ei i-au omorât pe părinții ei și după aia au petrecut de minune toată noaptea. Du-te și vezi dacă are cheie și cască bine ochii.

— E bine? îl întrebă Kate pe Jackson, care se apropia de mașină.

— Nici nu știm dacă e înăuntru, minți acesta. Ai o cheie? Vrem să aruncăm o privire.

Kate scotoci o clipă în geantă și îi întinse tăcută o cheie pe un inel.

— Stați aici, le ordonă Jackson.

Porni înapoi spre casă, întrebându-se ce ar fi trebuit să vadă. Dacă era ceva de văzut, îi scăpase. Singurul lucru pe care îl văzuse erau doi copii care, cu numai câteva zile înainte, trecuseră printr-o experiență oribilă și care acum erau înspăimântați de-a binelea.

— Ei?

Jackson sălță din umeri.

— Mi-a dat cheia când i-am cerut-o. Și m-a întrebat dacă doamna Benson e bine.

— Și ce i-ai spus?

— Am mințit-o. M-am gândit că ar trebui să fim amândoi când o să le spunem.

Finnerty aprobă din cap, băgă cheia în broască, împinse ușa și intră în vestibul înaintea colegului său. Dintr-o singură privire aruncată ochilor deschiși ai lui Valerie Benson și măștii îngrozite de pe fața ei își dădu seama că era moartă. Sună la secție și îi relată ofițerului de serviciu cele întâmplate, apoi i se alătură din nou lui Jackson.

— Ar trebui să le spunem.

Din acel moment, noaptea aceasta lungă căpătă un aer cunoscut pentru Finnerty, care repetă scenele desfășurate cu o săptămână mai înainte, când aceiași doi copii descoperiseră cadavrul Marthei Lewis.

•

Drumul prăfos se unduia urcând dealul. Alex nu privea nici în dreapta, nici în stânga. Cunoștea fiecare centimetru al dealurilor acestora, pe care le străbătuse călare împreună cu tatăl său încă de când era copil. Acum era nevoit să urce pe jos, căci gringos le luaseră nu numai pământul, ci și caii. Îi luaseră totul, chiar și numele.

Dar nu părăsise La Paloma – și nici nu avea să o părăsească până când gringos nu vor fi plătit cu viața pentru viețile pe care le răpiseră.

Ajunse la o casă, deschise poarta și urcă pe terasă. Nu demult stătuse aici ca oaspete respectat, împreună cu părinții și surorile sale, la o fiesta. Acum venise cu un alt scop.

În schimbul unei sume de mizerie, noii proprietari îl lăsau să le îngrijească plantele de pe terasă. Se întrebă ce ar face dacă ar afla cine era cu adevărat.

În timp ce lucra, nu pierdea din ochi casa. Unul câte unul, plecară cu toții până când femeia rămase singură. Atunci se duse la ușa principală, ridică mânerul greu și îi dădu drumul să cadă pe placa metalică. Ușa se deschise. Femeia stătea în penumbra răcoroasă a vestibulului și îl privea, ușor nedumerită.

Întinse brațele și își încleștă mâinile în jurul gâtului ei.

Pe măsură ce viața i se scurgea din trup, îi simțea groaza, simțea toate trăirile care se zbăteau în ea. O simțea murind. Începu să asude…

Se trezi brusc și se ridică în șezut. Visul se sfârșise, dar Alex vedea în continuare chipul femeii pe care o sugrumase, în timp ce trupul îi

era scăldat în sudoarea stârnită de amintirea spaimei.

O cunoștea pe femeia din vis.

Era Valerie Benson.

Dar el cine era?

Amintirea visului îi era clară în minte. Îl revăzu, bucată cu bucată.

Drumul nu era pavat. Era un drum de țară, care însă nu i se păruse deloc ciudat.

Nu avea nume.

Îi furaseră numele.

Știa cine erau „ei”, așa cum știa și de ce o sugrumase pe Valerie Benson.

Părinții lui erau morți, iar el se răzbuna pe cei care îi uciseseră.

Dar toate astea nu aveau niciun sens, pentru că părinții lui dormeau în camera lor de la capătul culoarului.

Și dacă nu era așa?

Limita dintre ce era real și ce nu era devenea din ce în ce mai puțin clară.

Amintirile a ceea ce nu putea exista deveneau din ce în ce mai reale, în lumea necunoscută în care trăia. Poate că în noaptea aceea își ucisese părinții și nu își aducea aminte. Se uită la ceasul de lângă pat; limbile fosforescente arătau că era unsprezece și jumătate. Nu se culcase decât de o jumătate de oră. Nu avusese timp să adoarmă, să se trezească, să-și ucidă părinții, să adoarmă din nou și apoi să viseze.

Revăzu întreaga seară pas cu pas. Totul îi era perfect limpede în memorie, cu excepția unui moment de scurtă durată. Tocmai parcase mașina vizavi de barul lui Jake când María Torres se apropiase de el și îi vorbise.

Îi vorbise în spaniolă.

Următorul lucru pe care și-l amintea era că intrase în bar. Și aici totul era limpede: coborâse din mașină, o încuiase și traversase parcarea, intrând în pizzerie.

Parcarea.

Își amintea perfect cum parcase pe stradă, vizavi de pizzerie, dar la fel de clar își amintea cum intrase la Jake’s dinspre parcarea amplasată într-o latură a localului.

Cele două amintiri se băteau cap în cap, dar erau la fel de puternice. În consecință, trebuie să fi fost două momente diferite. Intrase de două ori la Jake’s.

Încă mai încerca să își lămurească amintirile și să le lege cumva de vis, când în depărtare se auzi o sirenă. Apoi un alt sunet, sunetul telefonului.

Alex se dădu jos din pat, își puse halatul și se apropie de camera părinților săi, la capătul celălalt al coridorului. Vocile li se auzeau înfundat prin ușa închisă, dar totuși înțelegea ce spuneau.

— Nu se știe, îl auzi pe tatăl său zicând. Tot ce se știe e că o aduc acum și că e probabil moartă.

— Dacă te duci, merg și eu cu tine. Nu încerca să mă oprești. Am fost prietenă cu Valerie de când mă știu. Vreau să fiu acolo.

— Draga mea, niciunul din noi nu se duce nicăieri. Nu sunt de serviciu în noaptea asta, ai uitat? Au sunat numai pentru că știau că ești prietenă cu Valerie.

Alex se îndepărtă încet de ușa închisă și se întoarse în camera lui.

Valerie. Își scotoci memoria, în speranța că mai exista și o altă Valerie, dar în zadar. Era cu siguranță vorba de Valerie Benson, care era moartă.

În clipa aceea, deși nu își amintea nimic, își dădu seama de ce sosise de două ori la Jake's.

Ajunsese acolo prima dată, apoi plecase. După ce María Torres îi vorbise în spaniolă, pornise spre casa lui Valerie Benson, pe care o ucisese. Apoi se întorsese la Jake's, unde se așezase la masă cu Kate, Bob și Lisa și făcuse o vreme conversație cu ei.

Pe urmă se întorsese acasă, se dusese la culcare și visase ce făcuse. Părinții îi erau încă în viață, iar pe Valerie Benson abia dacă o cunoștea. Nu avea niciun motiv să o ucidă.

Și totuși, o ucisese.

Se întinse în pat și rămase o vreme așa, privind tavanul în întuneric. Era sigur că răspunsurile se găseau undeva în mintea sa și că, dacă se gândea destul, avea să le descopere.

Auzi o ușă deschizându-se și închizându-se la loc, apoi pași pe hol. Mama. O auzi coborând, urmată la puțină vreme de tatăl său.

Preț de câteva minute cochetă cu ideea de a coborî și de a le povesti despre vis, despre faptul că era sigur că el o omorâse pe Valerie Benson și probabil și pe Marty Lewis. În cele din urmă respinse ideea. Dacă nu le putea spune de ce le ucisese pe cele două femei, cu siguranță că nu aveau să-l creadă.

Or să creadă că era nebun.

Se întoarse pe o parte și se înfășură strâns în pături. Își lăsă mintea

să speculeze liber.

Și, așa cum se așteptase, conexiunile începură să se facă, iar el începu să înțeleagă ce se petrecea cu el.

Câteva minute mai târziu dormea adânc. Pentru tot restul nopții somnul îi fu liniștit.

•

— Ascultă-mă pe mine, Tom, puștii au făcut-o, îi spuse Roscoe Finnerty lui Tom Jackson a doua zi, în secția de poliție.

Niciunul dintre ei nu dormise deloc, iar Tom nu mai voia decât să plece acasă și să se culce. Dar, dacă Finnerty dorea să stea de vorbă – iar el dorea mai tot timpul să stea de vorbă – putea cel puțin să îl asculte. De fapt, cu Finnerty nici nu trebuia să facă mai mult, căci acesta era perfect capabil să pună întrebările, dar să dea și toate răspunsurile.

— Gândește-te puțin, spuse Finnerty. Avem două asasinate, amândouă în aceleași împrejurări. Aceiași doi copii au descoperit ambele cadavre. Ce poate fi mai simplu? Să nu-mi spui că niciunul dintre ei nu are un trecut violent. Amândoi au fost la petrecerea de astă-primăvară, când cu accidentul tânărului Lonsdale, și amândoi erau băuți…

— Stai puțin, Roscoe îl întrerupse Jackson. Hai să fim corecți. Le-a făcut cineva vreo analiză copiilor ălora?

— Ăă… nu, dar…

— Atunci nu-mi spune că ai să mergi la tribunal să spui că erau beți, pentru că știu că n-ai să o faci. Acum ce-ar fi să mergem acasă și să-i lăsăm pe detectivi să-și facă datoria?

Timp de câteva secunde, Finnerty își privi colegul peste marginea căniii de cafea.

— Deci crezi că ar trebui să uităm toată povestea?

Jackson oftă și își întinse mușchii obosiți.

— Nu zic că ar trebui să o uităm. Zic doar că avem o meserie de făcut și că ar trebui să ne-o facem fără să ne băgăm unde nu ne fierbe oala.

— Și să lăsăm un bețivan amărât să înfunde pușcăria pentru o crimă pe care nu a comis-o.

— Hei, stai așa! sări Jackson, hotărând că era destul. Uiți că cele două întâmplări s-ar putea să nu aibă nicio legătură una cu cealaltă! Că s-ar putea să avem de-a face cu doi autori.

— Da, sigur. Amândoi au intrat în casă cu consimțământul

victimelor, care au fost amândouă strangulate. Amândouă au fost descoperite de aceeași fată, care a stat un timp în casele unde s-au comise crimele. După părerea mea, e cam mult.

— Și ce propui? întrebă Jackson, știind că, oricare va fi ea, propunerea nu va include mersul acasă și somnul.

— Pentru început, propun să stăm de vorbă și cu restul copiilor care au fost aseară la Jake's, să vedem dacă au observat ceva ciudat la prietenii lor.

•

Cu ochii umflați de nesomn, Carol Cochran îi privi pe cei doi polițiști din fața ușii, apoi se uită la ceas. Era trecut de ora șapte cu câteva minute, dar ei i se păruse mai devreme. În ciuda epuizării fizice, era sigură că știa care era motivul prezenței lor.

— E vorba de Valerie Benson, nu-i așa?

Cei doi schimbară o privire, apoi Finnerty dădu din cap.

— Mă tem că da. Am vrea… am vrea să stăm puțin de vorbă cu fiica dumneavoastră.

Carol își miji ochii. Ce tot spuneau? Ce legătură putea fi între Lisa și ce i se întâmplase lui Valerie?

— Îmi… îmi pare rău, dar nu înțeleg despre ce e vorba.

Jim, își spuse. Trebuia să-l cheme pe Jim. El va ști ce era de făcut. Ca și cum i-ar fi auzit gândul, soțul ei apăru din bucătărie.

— S-a întâmplat ceva, dragă? îl auzi întrebând.

Nu fu în stare să-i răspundă decât dând din cap.

— Vor… vor să vorbească cu Lisa.

Jim Cochran ieși și închise ușa în urma lui.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Finnerty și Jackson îi explicară cât mai sumar de ce se aflau acolo. Jim îi invită fără chef în living, unde le oferi câte un scaun.

— Dacă ea vrea să stea de vorbă cu voi, e în regulă. Dar nu e obligată.

— Știm, răspunse Finnerty. Vă rog să mă credeți, domnule Cochran, nu e suspectată de nimic. Nu vrem decât să aflăm dacă aseară a observat ceva ieșit din comun.

— Mie mi se pare imposibil de crezut că Bob Carey și Kate Lewis ar putea omorî pe cineva, spuse Jim cu un glas gâtuit. Și cu atât mai puțin două persoane.

— Știu, domnule Cochran. Dar aș vrea să stau de vorbă și cu fiica dumneavoastră, dacă nu aveți nimic împotrivă.

— Ce este? întrebă Carol în bucătărie, un minut mai târziu.

Jim privi în jur, dar nu erau pe-aproape decât soția și fiica lui mai mare. Kim nu era de văzut.

— Am trimis-o pe Kim în camera ei și i-am spus să nu coboare până nu vin după ea. Acum spune-mi, ce s-a întâmplat?

— După părerea mea e o nebunie. Nu știu cum de le-a intrat în cap că e posibil ca Bob și Kate s-o fi omorât pe Valerie și acum vor să vorbească cu Lisa despre ce s-a întâmplat aseară. Vor să afle dacă i s-a părut ceva ciudat în comportarea vreunuia dintre ei.

— O, Doamne! exclamă Carol.

Se lăsă să cadă pe un scaun, în timp ce degetele îi răsuceau nervoase capetele cordonului de la halatul de casă. Lisa, cu ochii măriți, clătină din cap a neîncredere.

— Cred că pe doamna Benson a omorât-o Kate? întrebă ea. Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată!

— Știu, draga mea, spuse Jim. Pare imposibil, dar am impresia că ei așa cred. Dacă nu vrei, nu ești obligată să vorbești cu ei.

Dar Lisa se ridică.

— Nu. E în regulă. O să vorbesc cu ei și o să le spun ce idee prostească le-a venit.

Intră în living. Cei doi ofițeri se ridicară în picioare, dar, înainte ca vreunul din ei să fi putut scoate vreun cuvânt, Lisa începuse deja să vorbească.

— Kate și Bob n-au făcut nimic rău. Și dacă vă așteptați să vă spun că aseară s-au comportat mai știu eu cum, vă înșelați. S-au comportat ca de obicei, doar Kate era ceva mai tăcută.

— Nimeni nu spune că au făcut ceva, Lisa, reuși să o întrerupă Finnerty. Încercăm numai să aflăm ce s-a întâmplat și dacă ei ar fi putut participa în vreun fel.

— N-ar fi putut, răspunse Lisa. Și știu și de ce v-ați gândit tocmai la ei. Din cauza celor doi din Marin, nu-i așa?

Finnerty înghiți în sec, apoi încuviință din cap.

— Dar ăia erau niște neisprăviți. Se drogau, beau și așa mai departe. Bob și Kate nu sunt deloc așa.

— Iubita mea, ia-o mai încet, spuse Jim Cochran, intrând în living și punându-și brațul pe după umerii ei. Nu vor decât să-ți pună câteva întrebări. Dacă nu vrei să răspunzi, nu te obligă nimeni, dar nu-i împiedica să-și facă datoria.

Lisa se întoarse să-și privească tatăl și indignarea i se transformă în

plâns.

— Dar, tati, e oribil. Cum pot să creadă că Bob și Kate ar putea face așa ceva?

— Nu știu, recunoscu Jim. Și poate că nici ei nu știu. Acum spune-mi, vrei să vorbești cu ei sau nu?

Lisa șovăi, apoi dădu din cap, ștergându-se la ochi cu batista pe care i-o întinsese tatăl său.

— Iertați-mă, se scuză ea. Dar aseară nu s-a întâmplat nimic neobișnuit.

— Bine, spuse Finnerty, punând mâna pe carnețel. Hai să începem de-aici.

Încetul cu încetul, Lisa reconstitui evenimentele serii precedente. Ajunsese la Jake's singură, dar acolo erau, ca de obicei, o mulțime de alți copii. Apoi, când sosiseră Kate și Bob, se așezaseră la o masă, băuseră coca-cola și discutaseră despre vrute și nevrute. Pe urmă venise și Alex Lonsdale și, după o vreme, plecaseră cu toții.

— Și n-ai văzut nimic neobișnuit nici la Kate, nici la Bob? Nu păreau neliniștiți sau îngrijorați?

Lisa își miji ochii.

— Dacă vreți să știți dacă arătau ca și cum tocmai ar fi asasinat pe cineva, răspunsul este nu. Ba chiar înainte de a pleca, Kate s-a gândit să-i dea un telefon doamnei Benson, să-i spună că sunt pe drum.

Îi văzu pe polițiști schimbând o privire și continuă.

— Dar să nu credeți că asta înseamnă ceva. Kate o suna întotdeauna pe mama ei când avea de gând să mai întârzie. Spunea că are destule pe cap cu tatăl ei, care era un bețiv, și că nu-i mai trebuia să-și facă griji și din cauza ei.

Finnerty își închise carnețelul și se ridică.

— Bine, spuse el. Cred că asta încheie discuția, dacă nu-ți mai amintești nimic… nimic neobișnuit.

Lisa ezită, iar Jackson și Finnerty schimbară încă o privire.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Jim.

— Nu… nu știu, spuse Lisa.

— Nu are importanță, orice ar fi.

Finnerty își deschise din nou carnețelul.

— Dar nu are nicio legătură cu Kate și cu Bob.

Jackson se încruntă.

— Atunci cu cine? Cu vreunul din ceilalți?

Lisa ezită din nou și aprobă din cap.

— Cu… cu Alex Lonsdale.

— Ce-i cu Alex? întrebă Jim. Haide, draga mea, spune-ne ce s-a întâmplat cu Alex.

— Păi, de fapt nu s-a întâmplat nimic. De la accident încoace se poartă foarte ciudat. Dar aseară a spus că se face bine și, o vreme, l-am crezut. Zâmbea și râdea la glume, părea aproape… aproape ca înainte.

Fata tăcu. În cele din urmă Finnerty o întrebă exact ce se petrecuse.

— Nu știu nici eu, mărturisi ea. Dar Bob a început să-l tachineze, iar Alex n-a roșit.

— Asta e tot? întrebă Finnerty. E ciudat că n-a roșit?

Lisa dădu din cap.

— Alex roșea foarte des. Erau copii care intenționat îi spuneau tot felul de lucruri ca să-l facă să se simtă prost. Dar aseară, chiar dacă zâmbea și râdea, nu l-am văzut roșind.

— Aha.

Finnerty își închise pentru ultima oară carnețelul și își puse pixul în buzunar. La câteva minute după aceea, afară, se întoarse spre Jackson.

— Ei, ce părere ai?

— Părerea mea e că ne batem capul de pomană. Dar, dacă tot am ajuns până aici, hai să vorbim și cu tânărul Lonsdale.

— Mda, acceptă Finnerty, dându-și ochii peste cap. Puștii ăștia sunt extraordinari. Stau o seară întreagă împreună și singurul lucru neobișnuit pe care și-l amintește fata e că prietenul ei n-a roșit. Nu e formidabil?

Jackson se încruntă.

— Poate că e important, spuse el. Poate că e foarte important.

• Capitolul 21

Marsh Lonsdale ascultă discuția celor doi ofițeri cu fiul său, referitoare la evenimentele serii precedente, dar descoperi că se concentra mai degrabă asupra felului în care vorbea Alex decât asupra cuvintelor propriu-zise. Stăteau în living, adunați în jurul căminului. La celălalt capăt al încăperii, ghemuită într-un scaun ca și cum ar fi vrut să se despartă de tot ceea ce era în jurul ei, Ellen părea că nici nu ascultă.

— Totul, spusese Finnerty cu o oră în urmă. Vrem să ne povestești tot ce s-a întâmplat aseară, așa cum îți amintești.

Din acel moment, Alex continuase să vorbească pe un ton egal și lipsit de expresie, relatând ce își amintea din activitățile serii precedente, din clipa când plecase de acasă pentru a se duce la Jake's și până când se întorsese. Era ca și cum ai fi ascultat o bandă de magnetofon. Alex reținuse absolut tot ce spusese fiecare și repeta totul pe de rost. După primele douăzeci de minute, atât Finnerty, cât și Jackson renunțaseră să mai ia notițe și acum stăteau pur și simplu și ascultau. Când, în fine, monologul lui Alex luă sfârșit, el fu urmat de o tăcere îndelungată. Finnerty se ridică și se apropie de cămin. Își sprijini mai toată greutatea corpului pe bârna de stejar care se întindea pe toată lățimea acestuia și se uită curios la Alex.

— Chiar îți amintești toate astea? întrebă el în cele din urmă.

Alex dădu din cap.

— Cu toate amănuntele? se miră Finnerty cu voce tare.

— Are o memorie ieșită din comun, spuse Marsh, deschizând pentru prima dată gura de la începutul discuției. Pare să fie o consecință a operației pe care a suferit-o în urma accidentului. Dacă vă spune că își amintește toate astea, puteți să îl credeți pe cuvânt.

Finnerty dădu din cap.

— Nici nu m-am îndoit, spuse el. Numai că mă miram de multitudinea detaliilor.

Se întoarse spre Alex.

— Ne-ai spus tot ce s-a întâmplat la Jake's și tot ce ați spus fiecare. Ce vreau eu să știu e dacă ai observat ceva special la Kate Lewis sau la Bob Carey. S-au comportat… cum să zic… normal?

Alex îi susținu privirea.

— Nu știu. Eu nu mai știu ce e aia normal. Îmi cereți să descriu ce simțeau, dar asta nu pot să fac, pentru că nu mai am sentimente. Le-am avut înainte de accident – sau cel puțin așa îmi spune toată lumea – dar de la accident încoace nu le mai am. Dar de purtat s-au purtat ca întotdeauna.

Deodată, zâmbi stânjenit.

— Bob m-a tachinat un pic.

— Știu, spuse Jackson. Prietena ta ne-a povestit. Și ne-a spus că n-ai roșit.

— Nu cred că mai pot să roșesc. Poate că o să învăț odată, dar până acum nu mi s-a întâmplat.

— Să înveți? îl îngână Jackson cu un glas. Dar tocmai ai zâmbit.

Alex îi aruncă o privire tatălui său, care încuviință din cap.

— Am făcut exerciții. Nu mai sunt la fel ca toată lumea, așa că trebuie să exersez dacă vreau să fiu ca toată lumea. M-am gândit că ar fi normal să zâmbesc înainte de a recunoaște că Bob m-a tachinat, așa că am zâmbit.

— Bine, spuse Finnerty, cuprins de fiori. Altceva îți mai amintești? Indiferent ce?

Alex ezită, apoi clătină din cap. Câteva minute mai târziu, Finnerty și Jackson plecară.

— Alex? întrebă Marsh. Mai e ceva ce îți amintești în legătură cu aseară și nu le-ai spus?

Alex clătină din nou din cap. Le spusese tot ce își amintea. Dar nu-l întrebaseră dacă știa cine o ucisese pe Valerie Benson. Dacă l-ar fi întrebat, le-ar fi spus, deși nu le-ar fi putut spune și de ce murise, sau de ce murise doamna Lewis. În dimineața aceasta, când se trezise, ultimele piese ale jocului erau la locul lor și în capul lui imaginea era completă. Acum își înțelegea propriul creier și în curând avea să înțeleagă exact și ce se întâmplase.

Va înțelege ce se întâmplase și va afla cine este.

•

— Alex, spuse Arlette Pringle, al cărei chip șters se lumină într-un mic zâmbet, vrei să devii clientul nostru permanent, din câte văd.

— Mai am nevoie de informații, domnișoară Pringle, îi răspunse Alex. Trebuie să mai aflu câte ceva despre oraș.

— Despre La Paloma? întrebă femeia cu îndoială în glas. Mă tem că nu mai am mare lucru. Am cartea pe care ți-am arătat-o acum câteva zile, dar cam atât.

Ridică din umeri cu părere de rău.

— Din păcate, nu s-au petrecut prea multe lucruri pe-aici. Și, în orice caz, nu prea multe demne de menționat în scris.

— Trebuie să mai fie ceva, insistă Alex. Ceva despre zilele de demult, când orașul era mai mult mexican.

— Mexican, repetă Arlette, țuguindu-și buzele și bătând darabana cu degetele în birou. Mă tem că nu înțeleg prea bine ce vrei. Am câte ceva despre părinții franciscani și despre misiuni, dar nu sunt sigură că e ceva special referitor la misiunea noastră. La Paloma nu a fost niciodată o localitate prea importantă.

— Dar de când au venit mexicanii?

Din nou, Arlette ridică din umeri.

— Nimic, din câte știu eu. Desigur, sunt toate vechile legende, dar eu nu le dau atenție și nici nu cred că sunt scrise undeva.

— Ce legende?

— A, unii dintre mexicanii din oraș încă mai povestesc de zilele de demult, când Don Roberto de Meléndez y Ruiz era stăpânul haciendei, și despre întâmplările de după semnarea tratatului.

Se aplecă peste masă și continuă pe un ton scăzut.

— Se spune că a avut loc un masacru.

Alex se încruntă ușor; undeva, la granița conștientului, i se strânse o amintire.

— Unde, la hacienda?

— Așa se spune. Dar toate aceste legende au trecut din generație în generație și nu cred că e prea mult adevăr în ele. Oricum, dacă te interesează, de ce nu o întrebi pe doamna Torres?

— María?

Glasul lui Alex sună dintr-o dată spart. Pentru prima dată de la operație, un fior de teamă trecu dincolo de barierele minții sale, iar el simți cum începe să tremure. Se potrivea. Se potrivea perfect cu ideea care i se născuse în creier noaptea trecută și care se conturase în această dimineață.

Arlette Pringle dădu din cap.

— Exact. Locuiește tot în căsuța din spatele misiunii, după colț. Spune-i că te-am trimis eu, dar te avertizez, o dată ce începe să vorbească, n-o mai poți opri.

Scrise o adresă pe o bucățică de hârtie pe care i-o întinse lui Alex.

— Să nu crezi tot ce-ți spune, îl mai sfătui ea pe Alex, care se pregătea să iasă din bibliotecă. Nu uita că e bătrână și că toată viața a strâns în suflet ura. Nu pot să spun că o condamn, dar e mai bine să nu te încrezi prea tare în ce spune. Mă tem că în mare parte sunt doar exagerări.

Alex părăsi biblioteca. Se uită la adresa de pe bucățica de hârtie pe care o mototoli și o aruncă într-un coș de gunoi, în câteva minute era la un cvartal și jumătate distanță, cu ochii fixați pe căsuța de lemn ce părea că stă să se prăvale.

Acasă.

Cuvântul îi fulgeră prin minte și imagini ale casei i se îngrămădiră una peste alta. Știa, cu certitudinea unei vieți întregi de amintiri, că se întorsese casă. Împinse portița ruptă a grădinii și urcă treptele

dărăpănate. Bătu la ușa din față și așteptă. Când se pregătea să bată din nou, ușa se crăpă și ochii bătrâni ai Maríei Torres îl priviră de după ea.

Din gâtlej îi ieși un suspin ușor, iar ea deschise ușa ceva mai larg.

— M-mamă? se bâlbâi Alex, nesigur.

María îl măsură o clipă, apoi clătină încet din cap.

— Nu, spuse ea încet. Tu nu ești fiul meu. Ești altcineva. Ce dorești?

— D-domnișoara Pringle m-a trimis, bâigui Alex din nou. Spunea că ați putea să-mi povestiți despre ce s-a petrecut aici demult.

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care femeia păru să mediteze la vorbele lui. În fine, cu ochii mijiți, ca două fante subțiri, spuse:

— Vrei să afli? Dar știi deja. Ești Alejandro.

Alex se încruntă. Simțea durerea cumplită, dar familiară, pregătindu-se să-i sfâșie creierul și vocile pe cale să înceapă a-i șopti din nou. Aproape că le simțea făcându-și loc în subconștientul său. Li se împotrivi îndârjit.

— Am… am vrut doar să aflu ce s-a petrecut aici demult, reuși el să repete.

María Torres tăcu din nou, privindu-l gânditoare.

— Ești Alejandro, îi spuse ea din nou. Ar trebui să știi ce s-a întâmplat.

Deschise larg ușa și Alex păși în interiorul straniu de cunoscut al livingului micuț, mobilat doar cu o canapea roasă, un fotoliu scofâlcit și o masă cu o tăblie de plastic, în jurul căreia stăteau patru scaune vechi.

Totul arăta ca în amintirile care îl năpădiseră cu câteva clipe înainte.

Transperantele erau lăsate, dar dintr-un colț un televizor color inunda încăperea cu o lumină stranie. Sonorul era întrerupt.

— Îmi ține de urât, murmură femeia. Nu-l ascult, dar mă uit.

Se așeză cu greu în fotoliu, iar Alex rămase pe marginea canapelei.

— Ce legende vrei să asculți?

— Hoții, răspunse băiatul încet. Povestiți-mi despre hoți și criminali.

Ochii Maríei Torres fulgerară scurt în semiîntuneric.

— Por qué? întrebă ea repede. De ce vrei să afli tocmai acum?

— Îmi amintesc. Îmi amintesc lucruri care s-au întâmplat și vreau să știu mai multe despre ele.

— Ce fel de lucruri?

Femeia era aplecată de mijloc, cu ochii ațintiți asupra lui Alex.

— Fernando, spuse Alex. Tío Fernando. E îngropat la San Francisco, în cimitirul misiunii.

Ochii Maríei se măriră o clipă. Dădu din cap și se lăsă din nou pe spate în fotoliu.

— Su tío, murmură ea. Sí, es la verdad…

— Adevărul? Care este adevărul?

Din nou, ochii femeii se aprinseră.

— Habla usted español?

— Nu… nu știu, spuse Alex. Dar am înțeles ce-ați spus.

Bătrâna tăcu și continuă să-l măsoare cu ochii ei îmbătrâniți. La lumina ecranului de televizor, trăsăturile lui nu-i erau prea clare, dar își dădea seama că avea coloritul care trebuia. Părul negru și ochii albaștri, așa cum îi spusese bunicul că le avusese Don Roberto, și așa cum le avusese el însuși. Se hotărî și dădu energic din cap.

— Sí, murmură ea. Es la verdad. Don Alejandro ha regresado…

— Povestiți-mi legendele, insistă Alex. Vă rog, povestiți-mi legendele.

— Ne-au jefuit, începu ea. Au venit, ne-au furat pământurile și au ucis oamenii. La început au urcat în canioane, unde au omorât mai întâi pe soțiile vechililor, în timp ce aceștia erau la muncă. Pe urmă au mers la hacienda, l-au luat pe Don Roberto și l-au spânzurat.

— Copacul, spuse Alex încruntându-se. L-au spânzurat de copacul cel mare.

— Sí, aprobă María. Apoi s-au întors la hacienda și i-au ucis familia. Pe Doña María, pe Isabella și pe Estellita. Și l-ar fi ucis și pe Alejandro, dacă l-ar fi găsit.

— Alejandro?

— El hijo, spuse María. Fiul lui Don Roberto de Meléndez y Ruiz. Doña María le-a spus că l-a trimis la Sonora și ei au crezut-o. Dar nu era adevărat. A rămas ascuns la misiune cu unchiul său, care era preot. După aceea au fugit la San Francisco. Mai târziu, când a murit părintele Ferdinand, Alejandro s-a întors în La Paloma.

— De ce? întrebă Alex. De ce s-a întors?

María Torres îl privi lung. Când vorbi din nou, o făcu cu un glas abia auzit, dar cuvintele păreau să umple încăperea.

— Venganza. A venit să se răzbune pe hoți și pe criminali. Până pe patul de moarte a spus că nu va pleca niciodată. De dincolo de

mormânt, așa spunea. De dincolo de mormânt, venganza.

•

Alex ieși din căsuță drept în lumina soarelui dimineții de septembrie. Porni înapoi spre sat, oprindu-se din când în când, răsucind în minte bucățele din povestirea Maríei, examinându-le atent, în căutarea neconcordanțelor. Rațiunea îi spunea că răspunsul găsit era imposibil, dar legenda se suprapunea prea exact amintirilor sale. Știa și unde va găsi adevărul ultim și ce avea de făcut o dată ce îl găsea.

•

Telefonul de pe birou țârâi strident. Timp de o clipă, Marsh vru să-l lase să sune. Apoi își dădu seama că suna pe linia privată. Nu mulți știau acest număr și chiar și aceștia îl foloseau numai în cazuri extreme.

— Sper că n-o să mă obligați să aplic cu forța clauzele angajamentului, spuse glasul înghețat al lui Raymond Torres.

— De unde aveți numărul ăsta?

— Am numărul încă de când am preluat cazul fiului dumneavoastră, domnule doctor Lonsdale. Dar asta nu are nicio importanță. Important e că soția dumneavoastră trebuia să îl aducă pe Alex aici, astăzi.

— Mă tem că nu se mai poate, domnule doctor Torres, îi răspunse Marsh. Am dezbătut problema și am decis că nu mai aveți cu ce să îl ajutați pe Alex. Mă tem că nu se va mai întoarce la institut.

Urmă o pauză lungă. În cele din urmă, glasul lui Torres reveni pe fir, și mai înghețat.

— Iar eu mă tem că dumneavoastră nu aveți căderea să luați o asemenea decizie, domnule doctor Lonsdale.

— Și totuși, asta e decizia pe care am luat-o. Nu vă sfătuiesc să veniți după el sau să trimiteți pe altcineva. Sunt tatăl lui și, în ciuda angajamentului dumneavoastră, am o serie de drepturi asupra lui.

— Înțeleg, spuse Torres, iar lui Marsh i se păru că aude un oftat la capătul celălalt al firului. Foarte bine, atunci am să încerc să ajung la un compromis cu dumneavoastră. Dacă îl aduceți pe Alex aici după-amiază, vă explic exact tot ce am făcut cu el până acum și de ce cred că este nevoie să se întoarcă la institut.

— Nici nu mă gândesc. Până când n-am să știu exact ce i-ați făcut până acum, n-o să mai puneți mâna pe el.

Închis în biroul său, Raymond Torres se prăbuși obosit în fotoliu.

Prea multele ore nedormite își spuneau, în fine, cuvântul. Știa că nu mai gândește limpede. Dar știa de asemenea că făcuse o greșeală lăsându-l pe Alex să părăsească institutul cu o zi înainte. Trebuia să-l aducă înapoi cu orice preț.

— Foarte bine, spuse el. Atunci, la ce oră să vă aștept?

Marsh își consultă agenda.

— În vreo două ore?

— Perfect. După ce mă veți fi ascultat, sunt convins că veți fi de acord cu mine că Alex trebuie să se întoarcă aici.

Telefonul din mâna lui Marsh amuți.

•

Alex se opri la poarta grădinii și se uită la zidul înalt, acoperit cu iederă, care o despărțea de stradă. Se hotărî și intră, mai întâi pe terasă și apoi în casă. După cum sperase, aceasta era goală. Trecu în garaj și începu să scotocească în mormanul de cutii încă nedesfăcute de lângă peretele din fund. Pe fiecare era scris ce conținea și nu-i trebui mult până să le găsească pe cele două pe care le căuta.

Foarfeca de grădinărit era la fundul primei cutii. În timp ce o descurca dintre celelalte unelte, Alex se întrebă dacă proceda bine. Dar trebuia să știe. Iedera care acoperea zidul făcea parte din schemă, iar el trebuia să se convingă că nu greșește.

Poate cartea greșea.

Cu foarfeca în mână ieși din garaj pe alee, apoi pe stradă. Încet, cu atenție, începu să taie tulpinile de iederă cât mai aproape de sol, atâta cât îi permiteau forța brațelor și grosimea tulpinilor. Continuă în sus, de-a lungul zidului, până ce reteză și ultima tulpină; apoi, întorcându-se pe propriile urme, desprinse vegetația deasă, lăsând-o să cadă în grămezi pe trotuar. Treaba odată încheiată, făcu câțiva pași înapoi și privi din nou zidul.

Era acoperit cu praf și noroi adunat în ani de zile și varul dispăruse demult, dar plăcile decorative rămăseseră.

Zidul arăta exact așa cum își imaginase că va arăta când se întorsese acasă de la institut.

Intră din nou în garaj și deschise cea de-a doua cutie. Pușca de vânătoare a tatălui lui era chiar deasupra, împachetată atent. O desfăcu și se apucă să o monteze cu grijă. La sfârșit, scoase dintr-o cutie pe jumătate plină cinci cartușe și le puse în buzunar. Cu pușca sprijinită lejer pe brațul drept, ieși din nou din garaj pe alee, apoi făcu la dreapta și începu urcușul lung spre hacienda…

•

Ellen avusese o dimineață proastă. Începându-și urcușul pe Hacienda Drive, se întrebă cum avea să răzbească în următoarele câteva zile.

Cea mai mare parte a dimineții și-o petrecuse împreună cu Carol Cochran, plângând și făcând aranjamentele pentru înmormântarea lui Valerie Benson. Peste tot și peste toate plutea întrebarea: cine o ucisese pe Valerie?

Mai fuseseră și întrebările ciudat formulate ale lui Carol.

„Dar se însănătoșește cu adevărat? Lisa îmi tot povestește de lucrurile stranii pe care le spune."

„Nu, nu-mi aduc aminte ce…" Dar Ellen era sigură că își amintea perfect, numai că nu voia să îi spună. „Dar Lisa e îngrijorată de-a binelea. Ba chiar cred că îi e un pic frică de Alex."

Ellen era din ce în ce mai sigură că, după înmormântarea lui Valerie Benson, familiile Cochran și Lonsdale aveau să se vadă din ce în ce mai rar.

Dădu ultima curbă, cotind larg ca să intre în alee, și călcă violent frâna. Adunate grămadă pe trotuar, aproape blocând intrarea, zăceau rămășițele perdelelor de iederă ce acopereau zidul grădinii cu numai două ore în urmă.

— Nu pot să cred, șopti ea, deși era singură în mașină.

Sunetul unui claxon îi distrase atenția de la grămada de iederă. Trăgând de volan, parcă în alee ca să facă loc mașinii care venea din susul dealului. O vreme rămase neclintită la volan, apoi coborî și se întoarse să mai vadă o dată masacrul de pe trotuar.

Cine putuse face așa ceva? Nu avea niciun sens… absolut niciunul. Iederii îi vor trebui ani întregi ca să crească la loc. Privi zidul și suprafața tencuită, cu modelul complicat de plăci de faianță, care rupea monotonia. Pe neașteptate, auzi o voce în spatele său. Speriată, se întoarse și o văzu pe una din vecine, care privea trist la tulpinile de iederă. Trebui să facă un efort pentru a-și aminti cum o chema. Își aminti. Sheila. Sheila Rosenberg.

— Sheila, spuse ea și continuă pe un ton în care se citea nedumerirea. Uită-te și tu. Numai uită-te puțin.

Sheila zâmbi jalnic.

— Așa-s copiii, spuse ea.

Trăsăturile lui Ellen se înăspriră brusc.

— Copiii? Copiii au făcut asta?

Fu rândul Sheilei să se arate mirată. Oftă.

— Adică să lase treaba neterminată. Știu și eu, presupun că tu știi mai bine, dar mie una o să-mi lipsească, mai ales în timpul verii. Avea niște culori incredibile.

— Ce știu mai bine? întrebă Ellen. Sheila, ce Dumnezeu vorbești?

Într-un târziu, zâmbetul pieri de pe fața Sheilei.

— Alex, spuse ea. Nu tu i-ai spus să taie iedera?

Alex? își repetă Ellen în gând. Alex să fi făcut asta? Dar… de ce? Mai privi o dată zidul și de această dată ochii îi căzură pe plăcile de faianță.

— Sheila, întrebă ea, tu știai că pe zidul ăsta sunt plăci decorative?

Cealaltă clătină din cap.

— Cine ar fi putut să știe? Vegetația era groasă de o jumătate de metru cel puțin. Nimeni n-a văzut peretele de ani de zile.

Măsură din ochi zidul și se încruntă, gânditoare.

— Știu și eu, poate că ai făcut bine. Dacă pui niște plante mici și niște spaliere, poate să arate chiar drăguț.

— Sheila, nu eu i-am cerut lui Alex să taie iedera. Ești sigură că el a fost?

Sheila o privi țintă timp de câteva secunde, apoi dădu hotărâtă din cap.

— Categoric. Crezi că aș fi lăsat pe altcineva să o facă? L-am văzut acum două ceasuri, pe urmă m-am luat cu altele. Data următoare când m-am uitat, iedera era la pământ și Alex dispăruse. Mi-am închipuit că s-a dus să mănânce.

Ellen își mută privirile la casă.

— Poate că asta face, spuse ea.

Dar nici ea nu credea ce spusese. Nu știa de ce, dar era sigură că Alex nu era în casă.

— Mulțumesc, Sheila, spuse ea cu gândul în altă parte. Ăă… cred că ar trebui să aflu ce se petrece.

O lăsă pe Sheila Rosenberg pe trotuar și intră în casă dinspre grădină.

— Alex? Alex, ești aici?

Mai asculta încă liniștea casei când începu să sune telefonul. Smulse receptorul și spuse, fără să se mai gândească:

— Alex? Alex, tu ești?

Urmă un moment de tăcere, apoi pe fir auzi vocea lui Marsh.

— Ellen, ce s-a mai întâmplat?

Ce s-a mai întâmplat? repetă ea în gând. Prietenele mele cele mai bune sunt omorâte, eu nu știu ce se petrece cu propriul meu copil, iar tu vrei să știi ce s-a mai întâmplat? Ajunse la concluzia că, în clipa aceea, își ura soțul. Dar când vorbi, glasul îi era ciudat de calm.

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că, habar n-am de ce, Alex a tăiat iedera de pe zidul grădinii.

Urmă o nouă tăcere.

— Alex ar trebui să fie la școală.

— Știu. Dar se pare că nu e. Se pare că a plecat de la școală – dacă o fi ajuns acolo – și s-a întors acasă, unde s-a apucat să taie iedera. Și pe urmă a plecat. Să nu mă întrebi unde, pentru că nu știu.

Aflat la el în birou, Marsh asculta mai degrabă tonul vocii ei decât cuvintele în sine, știind că soția sa era în pragul unei crize de nervi.

— Ușurel, îi spuse. Așază-te și încearcă să te calmezi. Pornesc spre casă să te iau și mergem împreună la Palo Alto.

— Palo Alto? întrebă Ellen stins. De ce?

— Torres a acceptat să stea de vorbă cu noi. O să ne spună ce se întâmplă cu Alex.

Ellen dădu din cap.

— Dar Alex? N-ar trebui să încercăm să dăm de el?

— O să-l găsim, o asigură Marsh. Până ne întoarcem noi de la Palo Alto, va fi probabil acasă.

— Și… și dacă nu e?

— Atunci o să-l căutăm.

Acum, își puse Ellen în gând. Trebuie să-l căutăm acum. Dar cuvintele nu voiau să iasă. Se petreceau prea multe lucruri care o copleșeau.

Și poate, își spuse ea, așteptându-l pe Marsh să vină să o ia, poate că Raymond va reuși în fine să-l convingă că Alex are nevoie de ajutorul lui. La numai câțiva kilometri depărtare, pe dealul care domina hacienda, Alex, la rândul său, aștepta.

Încă nu știa bine ce aștepta, dar știa că, orice va fi fost, el era gata.

Strângea la piept pușca, acum încărcată.

• Capitolul 22

Cynthia Evans se uită neliniștită la ceas. Întârziase și asta nu-i plăcea. Dar, dacă se grăbea, încă mai avea timp să-și facă toate cumpărăturile, să treacă pe la școală să o ia pe Carolyn și să ajungă

înapoi acasă până la trei și jumătate, când trebuia să vină grădinarul. Trase ușa după ea și porni grăbită spre BMW-ul parcat în curte, lângă poartă. Pe când se pregătea să se urce în mașină, o rază de lumină reflectată îi intră în ochi. Privi în sus, spre coama dealului ce se ridica în spatele haciendei.

Era tot acolo, de pe la prânz.

Știa cine era – Alex Lonsdale. Asta văzuse din prima clipă, încă înainte de a lua binoclul soțului ei. Dacă ar fi fost vorba de un străin, ar fi chemat imediat poliția, mai ales după ce i se întâmplase lui Valerie Benson cu o seară înainte. Dar era nefiresc să cheme poliția împotriva lui Alex. El – ca și Ellen – avusese destule necazuri în ultima vreme, nu mai era nevoie să adauge și ea unul. Dacă băiatul voia să stea sus pe deal, probabil că avea motivele lui să o facă.

Totuși, începuse să o cuprindă iritarea. De ce n-or fi cumpărat și terenul din jur o dată cu hacienda? Era atât de simplu pentru oricine să se suie pe deal și să privească peste zid, așa cum făcea Alex azi, încălcându-le intimitatea pentru care cheltuiseră atâția bani. O clipă, Cynthia se lăsă tentată să cheme totuși poliția, indiferent de ce vor zice soții Lonsdale. Singurul motiv pentru care nu o făcu era lipsa de timp.

Întârziase și asta nu-i plăcea.

Porni motorul BMW-ului, băgă în viteză și ieși în goană din curte pe Hacienda Drive, fără să-și mai bată capul să se asigure că porțile erau închise.

•

Alex urmări mașina cu privirea. Acum știa că locuința era goală. Se ridică și începu să coboare dealul, cu pușca în mâna stângă, ajutându-se de dreapta pentru a-și menține echilibrul pe panta abruptă. În cinci minute era la poartă, privind în curte.

Porțile nu erau așa cum ar fi trebuit.

Ar fi trebuit să fie din lemn. Și le amintea construite din scânduri de stejar masiv, legate cu benzi late de fier forjat care se încheiau cu niște balamale uriașe.

Nici curtea nu arăta așa cum ar fi trebuit. Nu ar fi trebuit să aibă o piscină și, în locul dalelor de piatră, ar fi trebuit să fie pavată cu un pământ bătătorit de pe care peonii măturau în fiecare zi praful. Încet, pe măsură ce amintirile i se limpezeau în minte, Alex trecu de poartă, intră în curte și apoi în casă.

Aici era ceva mai bine. Încăperile arătau așa cum și le amintea și

aveau un aer familiar, reconfortant. Trecu încet dintr-una într-alta, până ajunse la camera care fusese a lui. Aici fusese fericit. Pe vremea aceea casa era populată de părinții și surorile sale, precum și de toți ceilalți care locuiau în hacienda.

Înainte să fi venit gringos. Los ladrones. Los ladrones y los asesinos.

Durerea care îl copleșea ori de câte ori era năpădit de amintiri îl săgetă și de data asta, făcându-l să iasă din camera de la etajul doi și să continue să se plimbe prin casă.

În bucătărie nimic nu era așa cum ar fi trebuit. Vechiul șemineu se afla tot acolo, însă ibricul dispăruse. Existau, în schimb, multe lucruri noi, care nu fuseseră niciodată în locul acela pe vremuri. Ieși și din bucătărie și se întoarse în vestibul.

Rămase pe loc și se încruntă.

Ochii îi erau ațintiți asupra unei uși noi, pe care nu o mai văzuse până atunci. Avu o ezitare, după care o deschise.

Dădu peste niște scări care duceau într-o pivniță.

Casa lui nu avusese niciodată așa ceva.

Încleștându-și mâna pe pușcă, coborî scările și se uită atent în jur.

Pe tot peretele se afla o oglindă în fața căreia, pe niște polițe de sticlă, fuseseră înșirate o sumedenie de sticle și pahare.

Nimic din toate astea nu trebuia să fie acolo și totul aparținea hoților.

Alex ridică pușca, o duse la ochi și trase un foc în oglindă.

Aceasta explodă, iar cioburile și așchiile minuscule aterizară peste tot, urmate de polițele care se prăbușiră de-a valma, cu tot cu sticle și pahare. După doar câteva clipe, Alex își dădu seama că nu mai lăsase nimic întreg.

Se întoarse și începu să urce scările din nou. Avea să-i aștepte în curte pe criminali, la fel cum așteptaseră mama și surorile lui odinioară.

Acum avea, în sfârșit, ocazia să se răzbune…

•

— De unde să știu ce căuta Alex acolo, draga mea? Stătea și se uita la casă, atâta tot.

— Ei bine, ar fi trebuit să chemi poliția, se plânse Carolyn. Toată lumea știe că Alex nu e-n toate mințile.

Cynthia îi aruncă fiicei sale o privire dezaprobatoare.

— Carolyn, zău că nu se cade să spui așa ceva.

— E adevărat, recunoscu Carolyn. Dar crede-mă, mamă, se poartă din ce în ce mai ciudat. În plus, Lisa spune că Alex i-a zis că nu domnul Lewis a ucis-o pe doamna Lewis și că, după părerea lui, avea să mai moară și altcineva. Și uite ce i s-a întâmplat doamnei Benson aseară.

Cynthia coti la stânga și se încadră pe Hacienda Drive.

— Dacă încerci să-mi spui că ești de părere că Alex le-a ucis, nici nu vreau să te aud. Ellen Lonsdale e prietena mea…

— Și ce legătură are asta cu ce discutăm noi? Nu-mi pasă nici dacă e cea mai cumsecade persoană din lume. Alex e sărit de pe șină!

— Gata, Carolyn!

— Haide, mamă…

— Ajunge! M-am săturat de felul cum vorbești despre ceilalți și nu vreau să mai aud nimic.

Pe urmă, amintindu-și de ceea ce simțise ea însăși cu o oră în urmă, înainte de a părăsi casa, găsi de cuviință să se îmbuneze.

— Uite cum facem. Tu îmi promiți că n-o să mai vorbești așa despre el, iar eu îți promit că o să chem poliția dacă îl găsim tot acolo la întoarcere, bine?

Carolyn ridică din umeri cu o falsă dezinvoltură, iar restul drumului fu parcurs în tăcere. Ajunseră la ultima curbă. În timp ce Cynthia scruta coasta dealului, o auzi pe Carolyn mormăind.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Poarta. Dacă o lăsam eu deschisă, mă închideai în casă o săptămână.

Cynthia scoase o înjurătură înăbușită, dar își aminti că nu lipsise decât o oră și că era miezul zilei. Și apoi, curtea era goală. Băgă mașina înăuntru și coborî.

— Măcar nu trebuie să chemăm poliția, spuse ea, aruncând încă o privire în sus pe deal. A plecat.

— Hoți, șuieră un glas din umbra loggiei largi din fața casei. Criminali.

Cynthia îngheță.

— Ci-cine e acolo?

— Dumnezeule, o auzi pe Carolyn scâncind. E Alex. Mamă, e Alex.

— Taci, spuse Cynthia încet. Nu spune un cuvânt. O să fie bine.

Apoi, puțin mai tare:

— Alex? Tu ești?

Alex ieși din umbră, ținând pușca strâns în mâini.

— Sunt Alejandro, șopti el.

Dintr-o tăietură de deasupra ochiului stâng îi curgea sânge pe față, iar cămașa îi era pătată de sânge dintr-o altă rană, la umăr, dar el nu părea să simtă durerea. Păși încet înainte și făcu un semn cu pușca spre zidul dinspre sud.

— Acolo. Treceți acolo.

— Fă ce spune, Carolyn, spuse Cynthia încet. Fă exact așa cum spune și totul va fi bine.

— Dar e nebun, mamă!

— Sst! Taci și fă cum spune.

Așteptă ceea ce îi păru o veșnicie, rugându-se ca fiica ei să nu încerce să se suie la loc în mașină sau să o rupă la fugă spre poartă. Cu coada ochiului, o văzu în sfârșit ocolind automobilul și venind spre ea. O luă de mână.

— Trebuie să facem exact așa cum ne cere el, repetă ea. Dacă ne supunem, n-o să ne facă nimic.

Încet, cu privirile ațintite asupra lui Alex, începu să dea înapoi, trăgând-o pe Carolyn după ea.

— Ce este, Alex? întrebă ea. Ce dorești?

— Venganza, murmură el. Venganza para mi familia.

— Familia ta, Alex?

Alex dădu din cap.

— Sí.

Porni din nou spre ele, împingându-le cu spatele spre zid.

Vedea zidul așa cum fusese în ziua aceea, chiar dacă îl reparaseră și încercaseră să spele sângele membrilor familiei sale. Însă găurile gloanțelor erau încă acolo, iar petele de sânge erau la fel de proaspete ca în ziua în care își văzuse familia murind sub ochii lui.

În sfârșit, sosise clipa.

Se întreba dacă femeia gringa avea să înfrunte moartea cu același curaj ca și mama sa, sfidătoare în fața gloanțelor care îi curmau viața.

Știa că nu va fi așa.

Avea să moară ca orice altă gringa, implorând milă. O auzea deja.

— De ce? întrebă ea. De ce faci toate astea? Ce ți-am făcut?

Dar mama și surorile mele ce v-au făcut ca să merite moartea adusă de ai voștri? i-o întoarse el în gând. Dar nu era timp pentru întrebări.

Era timpul răzbunării.

Apăsă pe trăgaci și după-amiaza liniștită explodă în sunetul bubuitor al puștii.

Chipul femeii gringa explodă înaintea lui și zidul se acoperi de sânge. Apoi, așa cum se întâmplase și cu mama sa, genunchii femeii cedară și ea se prăbuși lent la pământ în timp ce fiica sa o privea, urlând.

Alex apăsă a doua oară pe trăgaci. Nu-și dorea decât ca lucrurile să fi fost așa cum ar fi trebuit și el să fi putut privi cum sângele celor două gringas dispare înghițit în praful haciendei.

•

José Carillo coti pe Hacienda Drive și reduse viteza camionetei hodorogite. Cu urechea atentă la scrâșnetul strident al cutiei de viteze, spera ca mașina să nu se strice înainte să își înceapă slujba la hacienda. Cu banii pe care avea să-i ia de aici își va putea permite să își cumpere o camionetă nouă. Dar întârziase și se temea că s-ar putea să-și piardă slujba încă înainte de a o fi început… Călcă pe accelerație și motorul vechi tuși, după care vehiculul țâșni înainte.

Abia în dreptul celei de a doua curbe îl zări pe băiatul care venea pe drum cu pușca pe braț, cu fața și cămașa pătate de sânge. Frână și strigă la el. La început, băiatul păru să nici nu-l audă. Ridică ochii numai când José îl strigă a doua oară.

— Ai pățit ceva? Ai nevoie de ajutor?

Băiatul își aținti privirea asupra lui timp de o clipă, apoi clătină din cap și își continuă drumul. José se uită după el până ce dispăru pe poarta curții a cărei iederă tocmai fusese retezată – lucru pe care ochii lui de grădinar îl observaseră în timp ce urca dealul. Apoi băgă din nou în viteză.

Intrase deja în curte când zări carnagiul de lângă peretele sudic.

— Jesús, José y María, murmură el.

Își făcu cruce și, luptându-se cu greața care îi întorcea mațele pe dos, intră în casă în căutarea unui telefon.

•

Alex se privi în oglindă. Din rana de deasupra ochiului, sângele continua să îi curgă, iar cămașa îi era ca o scoarță.

Examinase deja pușca și știa că trăsese trei gloanțe.

Ultimele două erau acum pe țeavă.

Și, chiar dacă nu avea amintiri reale, știa unde se aflase când vocile începuseră să-i șoptească și imaginile din trecut să-i copleșească mintea. Știa și unde se aflase când se terminase totul.

La început, se găsea pe coasta dealului de lângă hacienda, rememorând poveștile din trecut ale Maríei Torres.

La sfârșit, era pe drumul ce cobora de la hacienda. Mirosul de praf de pușcă era foarte puternic, iar el sângera. Dar, deși trupul îi era în suferință, sufletul său nu simțea nimic.

Nimic.

Dar știa sigur că la noapte avea să viseze din nou, avea să vadă ce făcuse și să simtă durerea din suflet.

Era pentru ultima oară, căci acum știa ce se petrecea și cum putea să-i pună capăt.

Și mai știa că el, Alex, nu era vinovat de nimic.

Alejandro Meléndez y Ruiz făcuse totul. Acum nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să-l ucidă pe Alejandro. Își schimbă cămașa, dar nu se obosi să-și bandajeze rana de pe frunte.

Apucând pușca din nou, coborî în bucătărie, unde știa că mama ținea un set de chei de rezervă ale mașinii.

Ieși în alee și porni motorul. Băgă în marșarier, dar frână, în timp ce o mașină a poliției trecea în goană pe lângă casă, cu sirena urlând.

Era sigur că știa ce se întâmplă și că știa ce vor găsi ocupanții mașinii odată ajunși la destinație. Dar, în loc să îi urmeze și să le explice ce credea că se petrecuse, Alex porni în direcția opusă.

Cu mintea deodată perfect limpede, coborî dealul, trecu prin La Paloma și ieși din oraș. Îi trebuiau treizeci de minute să ajungă la Palo Alto.

•

— Îți spun eu că ceva nu e în regulă, tocmai spunea Roscoe Finnerty când începuse să sune telefonul din bucătărie, dar hotărî că nu avea decât să sune până termina ce avea de spus. Puștiul a zis că a parcat vizavi de barul lui Jake. Uite, am scris aici în carnet.

— Iar eu am scris în carnetul meu că a tras alături, în parcare, răspunse Tom Jackson, făcând un semn din cap către telefon. Și pentru că ne aflăm la tine în bucătărie, ai putea să răspunzi și la telefon.

— Pe dracu'! mormăi Finnerty, întinzându-se și ridicând receptorul. Da?

Ascultă câteva secunde, timp în care Jackson văzu cum îi fuge sângele din obraz.

— Fir-ar a dracului! spuse încă o dată. Bine, ne ducem.

Închise telefonul și își privi colegul.

— Altele două, spuse el. Șeful vrea să mergem să vedem dacă seamănă cu primele. Din câte mi-a spus însă, nu par să fie la fel. De data asta lucrurile sunt urâte.

Dar nici măcar el nu-și închipuise cât de urâte erau. Stătea în picioare în mijlocul curții, întrebându-se dacă mai avea vreun rost să încerce să ia pulsul cadavrelor ce zăceau lângă zid. Fața și jumătate din capul unuia lipseau cu desăvârșire. Cu toate acestea, știa cine era persoana, căci a doua victimă primise glonțul în piept, deci fața îi era încă neatinsă.

Carolyn Evans.

Din câte își dădea seama Finnerty, cealaltă trebuia să fie mama ei.

— Sună la Centru, îi spuse el încet lui Jackson. Spune-le să aducă saci și să nu se mai ostenească să dea drumul la sirene.

Se întoarse către José Carillo care, așezat pe marginea piscinei, refuza să privească în direcția trupurilor și a zidului împroșcat cu sânge, de care se sprijineau.

— Știi ceva despre toată chestia asta, José? întrebă Finnerty.

Aproape că știa răspunsul. Îl cunoștea pe José de trei ani, iar grădinarul avea trei calități pe care i le știa oricine: hărnicia, cinstea și refuzul de a se implica în evenimentele violente de orice fel.

José clătină din cap.

— Am venit pentru slujbă. Când am ajuns…

Glasul i se stinse, iar el continuă să clatine din cap, neajutorat.

— Imediat ce le-am găsit am chemat poliția.

— Ai văzut ceva? Indiferent ce?

José vru să se clatine din nou din cap, apoi se opri, șovăind.

— Ce este? îl îndemnă Finnerty.

— Uitasem. Pe drum încoace am văzut un băiat. Părea să se fi bătut cu cineva și avea o pușcă.

— Știi cine e?

Grădinarul clătină din cap.

— Dar știu unde a intrat.

Finnerty încremeni.

— Poți să-mi arăți?

— Ceva mai departe pe stradă. Chiar acolo.

Finnerty aruncă o primire mașinii de patrulare, din care Jackson continua să transmită prin radio.

— Hai să luăm camioneta ta, José. Te simți în stare că conduci?

José, încă nesigur, urcă la volan. Finnerty îi strigă lui Jackson că

se întoarce imediat, iar grădinarul răsuci cheia în contact, rugându-se ca mașina să nu-l facă de rușine. Motorul se înecă și tuși, dar apoi porni.

La un kilometru mai încolo, Jose opri camioneta și întinse o mână.

— Aici. Aici a intrat.

Finnerty privi timp de câteva secunde casa.

— Ești sigur, José? Chestia asta poate fi foarte gravă.

José dădu repede din cap.

— Sunt sigur. Uitați-vă ce porcărie au făcut cu iedera. Au tăiat-o și nici măcar n-au strâns-o. Eu așa ceva nu uit. Asta e casa în care a intrat băiatul.

Chiar și fără iedera de pe gard, Finnerty recunoscuse casa familiei Lonsdale. La urma urmelor, fusese aici el însuși cu nu mai mult de opt ore în urmă. Coborî din camionetă și remarcă garajul gol.

— José, te rog să te duci înapoi la hacienda și să-l trimiți aici pe colegul meu cu mașina. Pe urmă rămâi acolo și aștepți. Clar?

José dădu din cap și întoarse stângaci camioneta în loc, dispărând în sus pe deal. Finnerty rămase unde era, cu ochii ațintiți asupra casei, în ciuda sentimentului tot mai puternic că aceasta era goală. Jackson sosi în câteva minute, aproape în același timp în care din casa de vizavi, la câțiva metri de cea a familiei Lonsdale, ieșea o femeie.

— Nu e nimeni acasă, spuse Sheila Rosenberg. Marsh și Ellen au plecat acum două ceasuri și pe Alex l-am văzut ieșind cu mașina lui Ellen cu câteva minute în urmă.

— Știți unde s-au dus? Părinții, vreau să spun.

— N-am idee, răspunse Sheila. Nu țin socoteală la tot ce se petrece prin vecini.

Apoi, cu o voce coborâtă:

— S-a întâmplat ceva?

Finnerty o țintui cu privirea, convins că, dimpotrivă, ținea foarte exact socoteala tuturor întâmplărilor din vecini.

— Nu, îi răspunse el.

Dacă îi spunea adevărul, avea să fie prima sus pe deal.

— Avem nevoie de câteva informații, atâta tot.

— Atunci mai bine sunați la Centru. Cu siguranță că ei vă pot spune unde îl găsiți pe Marsh.

În ciuda afirmației Sheilei că într-adevăr casa era atât de goală pe cât credea el însuși, Finnerty făcu totuși o percheziție.

În dormitorul care era cu siguranță al lui Alex găsi cămașa îmbibată de sânge, pe care o puse cu grijă într-o pungă de plastic adusă de Jackson din mașină. Apoi sună la Centrul Medical.

— Știu exact unde s-a dus, îi răspunse Barbara Fannon, după ce își declină identitatea. S-a dus cu Ellen la Palo Alto, să discute cu doctorul Torres despre Alex. Se pare că are ceva probleme.

Ceea ce, își spuse Finnerty, în timp ce Barbara căuta numărul Institutului pentru Cercetarea Creierului Uman, era eufemismul anului.

•

Marsh simțea cum își pierde răbdarea.

Erau deja de două ore la institut, din care în prima oră și jumătate fuseseră lăsați să-și tragă sufletul în sala de așteptare. De data aceasta Marsh ignorase revistele, preferând să măsoare încăperea. În schimb, Ellen aproape că nu se clintise de la locul ei de pe canapea, unde ședea tăcută, palidă, cu mâinile împreunate în poală.

Iar acum, în biroul lui Torres, erau nevoiți să asculte vrute și nevrute. Primul lucru pe care îl făcuse Torres după ce se îndurase în sfârșit să-i primească fusese să le prezinte o reconstituire pe calculator a operației.

Nimic nu avea sens, după câte își putea da Marsh seama. Totul era prezentat cu o viteză mărită, iar imaginile grafice de pe monitor nu erau nici pe departe la fel de fidele ca cea pe care i-o prezentase Torres, imaginea creierului rănit al lui Alex.

— Desigur, ceea ce urmăriți acum este programul operator, nu cel de diagnosticare, spuse Torres calm. Ceea ce vedeți aici nu a fost făcut pentru ochii omului. Programul a fost destinat citirii automatizate și introducerii într-un robot computerizat, astfel încât acuratețea imaginilor nu e chiar atât de importantă. Ele sunt mai mult sau mai puțin incidentale.

— Iar mie nu-mi spun nimic, domnule doctor Torres, declară Marsh. Ați promis că ne explicați ce se petrece cu Alex, dar până acum nu ați făcut altceva decât să vă ascundeți după deget. Acum aveți de ales. Ori treceți la subiect, ori plec de-aici – împreună cu soția mea – și nu ne mai vedem decât la tribunal. E nevoie să fiu mai explicit?

Înainte ca Torres să apuce să răspundă, sună telefonul.

— Am cerut să nu fiu deranjat sub niciun motiv, spuse el de îndată ce duse receptorul la ureche.

Ascultă o clipă, apoi, încruntat, îi întinse telefonul lui Marsh.

— E pentru dumneavoastră și presupun că e o urgență.

— Doctorul Lonsdale, spuse Marsh, aproape la fel de iritat ca și Torres. Ce este?

La rândul său ascultă, în timp ce persoana de la celălalt capăt al firului spunea ceva. Când închise, era palid și îi tremurau mâinile.

— Marsh… șopti Ellen. Marsh, ce este?

— Alex, răspunse Marsh pe un ton stins. Era sergentul Finnerty. Vrea să stea de vorbă cu Alex.

— Iar? întrebă Ellen, a cărei inimă începu brusc să bată foarte tare. De ce?

Marsh îi răspunse, ațintindu-l cu privirea pe Torres.

— Spune că Cynthia și Carolyn Evans sunt moarte amândouă și că are motive să creadă că Alex le-a ucis.

În timp ce Ellen nu scotea niciun icnet, Raymond Torres sări în picioare, cu ochii, de obicei extrem de reci, scânteind de furie.

— Dacă spune una ca asta, atunci e un prost.

— Dar asta spune, șopti Marsh. Apoi, în timp ce Torres se lăsa să cadă la loc pe scaun, continuă:

— Domnule doctor Torres, spuneți-mi, vă rog, ce i-ați făcut fiului meu.

— I-am salvat viața, răspunse Torres.

Pentru prima dată însă, gheața dispăruse din tonul său. O clipă, îi susținu privirea lui Marsh. Apoi, aproape imperceptibil, își înclină capul.

— Bine, spuse el. Am să vă spun ce i-am făcut. Și, după ce vă voi fi povestit totul, veți vedea de ce Alex nu putea să fi ucis pe nimeni.

Tăcu un moment. Când reluă, Marsh era sigur că o făcea mai mult pentru el însuși decât pentru ei doi.

— Nu, este cu neputință. Alex nu poate omorî pe nimeni.

Încet, cu grijă, le explică exact ce îi făcuse lui Alex Lonsdale.

• Capitolul 23

Ellen încerca să-și stăpânească tremurul mâinilor, scrutând chipul soțului său, în căutarea adevărului înscris acolo. Dar chipul lui Marsh rămase ca o mască de granit, așa cum fusese pe tot parcursul relatării lui Raymond Torres.

— Dar… dar ce înseamnă toate astea? întrebă ea în cele din urmă.

De cel puțin un ceas încoace nu mai reușise să urmărească detaliile medicale și nici măcar nu era sigură că ele contau. Ceea ce o înspăimânta erau implicațiile celor auzite.

— Nu are nicio importanță ce înseamnă, spuse Marsh, pentru că, din punct de vedere medical, e imposibil.

— Credeți ce vreți, domnule Lonsdale, dar tot ce v-am spus e absolut adevărat. Dovada e în faptul că fiul dumneavoastră e în viață.

Îl privi pe Marsh cu un zâmbet – puțin mai mult decât o grimasă.

— În dimineața de după operație cred că ați făcut referire la o minune. Cred că vă gândeați la o minune de ordin medical și am preferat să nu vă contrazic. Adevărul este însă că a fost o minune a tehnicii.

— Dacă tot ce mi-ați spus e adevărat, atunci ce ați făcut nu e o minune. E o rușine.

Ochii lui Ellen se umplură de lacrimi pe care nu încercă să le îndepărteze.

— Dar trăiește, Marsh, spuse ea, chircindu-se la loc pe scaun sub privirea lui.

— Trăiește? După ce criterii? Hai să presupunem că ce spune domnul doctor Torres e adevărat. Că creierul lui Alex era prea afectat ca să mai poată fi recuperat chirurgical. Pentru că asta ați spus, nu-i așa?

Ochii lui, scânteind de furie, îl fixară pe Raymond Torres. Acesta dădu din cap.

— Activitatea cerebrală, în afară de cea la un nivel primar, era inexistentă. Inima îi funcționa, dar asta era tot. Fără aparatul ajutător nu ar fi putut respira și, din câte ne-am putut da seama, nu răspundea la niciun fel de stimuli.

— Cu alte cuvinte, creierul îi era mort, fără speranță de recuperare?

Din nou Torres încuviință din cap.

— Nu numai mort, ci și dincolo de orice posibilitate de recuperare. Este singurul motiv pentru care am aplicat tehnicile pe care vi le-am menționat.

— Fără permisiunea noastră, mârâi Marsh.

— Ba cu permisiunea dumneavoastră, îl corectă Torres. Angajamentul îmi permitea să folosesc orice metodă consideram necesară sau adecvată, verificată sau neverificată, tradițională sau experimentală. Și aceste metode au funcționat.

Ezită, apoi continuă.

— Poate că am făcut o greșeală. Poate că ar fi trebuit să îl declar pe Alex mort și să cer ca trupul lui să fie donat în scopuri științifice.

— Dar oare nu asta ați făcut? întrebă Marsh imperativ. Desigur, fără a avea amabilitatea de a ne informa cum urma să procedați?

Torres neagă din cap.

— Pentru ca operația să fie un succes deplin, am vrut să nu existe nicio îndoială că Alex este în continuare Alex. Dacă l-aș fi declarat mort, ceea ce aveam de gând să fac ar fi dat naștere unor întrebări cărora nu eram încă pregătit să le răspund.

Deodată, Ellen sări în picioare. Privi agitată când la Marsh, când la Raymond Torres.

— Opriți-vă! Opriți-vă odată! Vorbiți despre Alex ca și cum el n-ar mai exista.

— Într-un fel, Ellen, îi răspunse Torres, acesta este adevărul adevărat. Alex cel pe care îl cunoști tu nu mai există. Singurul Alex real este cel pe care l-am creat eu.

În încăpere se lăsă liniștea, întreruptă în fine de vocea lui Marsh, abia auzită.

— Pe care l-ai creat cu ajutorul microprocesoarelor? Tot nu-mi vine să cred. Așa ceva nu se poate.

— Ba se poate. Și nici măcar nu e atât de complicat pe cât pare, cu excepția aspectului material. Conexiunile sunt partea cea mai dificilă. Identificarea neuronilor care trebuie legați la terminațiile microprocesoarelor. Din fericire, creierul însuși ne-a fost de ajutor aici. Dacă i se oferă posibilitatea, el își creează propriile conexiuni și îndreaptă singur erorile umane.

— Dar Alex trăiește, insistă Ellen. Trăiește!

— Trupul lui trăiește, aprobă Torres. E ținut în viață cu ajutorul a șaptesprezece microprocesoare diferite, fiecare programat să mențină și să monitorizeze diversele sisteme fizice ale organismului. Trei dintre aceste microprocesoare se ocupă exclusiv de sistemul endocrin și patru de cel nervos. Alte sisteme, mai puțin complexe decât astea două, au intrat câte două într-un cip, cu unul de rezervă. Patru cipuri se ocupă doar de memorie. Acestea au fost cele mai simple.

— Cele mai simple? îl îngână Ellen cu o voce stinsă.

Torres aprobă din cap.

— Proiectul acesta s-a născut în urmă cu mulți ani, încă de când am început să studiez pentru prima dată inteligența artificială – ideea

de a construi un computer care să raționeze pe cont propriu în loc să efectueze calcule la viteze foarte mari. Problema este că, deși știm atât de multe despre creier, încă nu am aflat cum se naște procesul gândirii. Am înțeles foarte curând că până nu înțelegem cum se desfășoară acest proces în creierul uman nu putem spera să-l reproducem într-o mașină. Cu toate acestea, ne-am dori să avem mașini care să poată gândi ca oamenii.

— Și ai găsit răspunsul, spuse Marsh cu un glas sugrumat.

Torres ignoră tonul.

— Am găsit răspunsul. M-am gândit că, dacă putem crea o mașină care să gândească la fel ca un om, atunci putem crea și un om care să funcționeze ca o mașină. Un om cu o capacitate de memorie ca a unui computer. Dacă acum zece ani ne lipsea tehnologia, acum o avem. După părerea mea, soluția constă în implantarea unui microprocesor de mare capacitate în interiorul creierului, permițându-i acestuia accesul la o cantitate uriașă de informație și conferindu-i capacitatea de a o prelucra, în timp ce el continuă să îndeplinească funcțiile pe care încă nu le putem reproduce pe cale artificială.

— Și ai făcut toate astea? întrebă Marsh.

Torres ezită, apoi clătină din cap.

— Am considerat că riscurile sunt prea mari și miza prea ridicată. Nu știam care ar putea fi rezultatele. Și atunci am început lucrul la proiectul al cărui produs final este Alex.

Zâmbi subțire.

— Știți, Institutul pentru Cercetarea Creierului Uman nu s-a născut din întâmplare în Silicon Valley. Toată activitatea noastră are un caracter tehnic cu totul special și e foarte costisitoare. În plus, în ciuda tuturor articolelor din revistele din hol, rezultatele palpabile sunt puține.

Marsh părea pe punctul de a-l întrerupe, dar Torres ridică o mână, oprindu-l.

— Lăsați-mă să termin. După cum spuneam, tot ce fac eu aici e foarte sofisticat și foarte costisitor, dar în partea aceasta de țară banii pentru asemenea proiecte se găsesc din belșug. Așa că mi-am prezentat soluțiile unor companii și unor investitori particulari pe care am reușit să îi incit suficient pentru a-i convinge să îmi finanțeze cercetările. Iar activitatea mea de cercetare din ultimii zece ani a fost nici mai mult nici mai puțin decât în domeniul funcționării și

monitorizării tuturor sistemelor organismului uman, al traducerii lor într-un limbaj accesibil computerelor și al introducerii acestor informații pe microprocesoare.

— Dacă e adevărat, atunci e nemaipomenit, șopti Marsh.

— Nu chiar atât de nemaipomenit pe cât pare, îi replică Torres. La prima vedere e un lucru extraordinar, cu o mulțime de aplicații de tot felul, dar mă tem că nu e chiar așa. De obicei, atunci când ceva nu merge în organism, e din cauza unei boli, nu a unei disfuncționalități a creierului. Și, oricât ar fi de grozave programele mele, ele nu funcționează decât împreună cu sisteme sănătoase. Chiar dacă se pot dispensa de un creier bolnav. Vedeți, continuă el încet, cu mulți ani în urmă am hotărât că nu pot face experiențe pe ființe care au înaintea lor o viață normală. Nu eram dispus să lucrez decât cu cineva al cărui creier era distrus fără speranță, cineva care avea categoric să moară dacă nu îi instalam microprocesoarele mele, dar al cărui trup era fundamental intact. Ceea ce însemna că doar memoria și cipurile care făceau calcule nu erau de ajuns. Și atunci am investit zece ani în programele de întreținere a sistemelor.

Raymond Torres deschise sertarul de sus al biroului și scoase un paralelipiped de plastic turnat, transparent, pe care i-l întinse peste masă lui Marsh.

— Dacă vă interesează, în blocul ăsta se găsesc duplicatele cipurilor instalate în creierul lui Alex.

Marsh apucă micul bloc de plastic – cu latura de numai câțiva centimetri – și privi materialul transparent. Înăuntru, aparent suspendate în vid, pluteau câteva scame nu mai mari decât o gămălie de ac.

— Acestea, spunea Torres, sunt microprocesoarele cele mai puternice care se găsesc azi. Tehnologia e nouă și nici eu nu pretind că o înțeleg, dar ele pot funcționa perfect, alimentate cu cantitatea infimă de energie produsă de creierul uman. Mi s-a spus că au nevoie de o cantitate mai mică de energie decât creierul însuși.

În cele din urmă, privind la bucățele închise în plastic, Marsh începu să creadă ceea ce îi spunea Raymond Torres. Când își mută privirile din nou către el, ochii îi erau plini de lacrimi.

— Atunci Alex a avut dreptate, spuse el cu o voce tremurată. Când mi-a spus aseară că poate că nici nu a supraviețuit cu adevărat operației, că poate e de fapt mort, a avut dreptate.

Torres șovăi, apoi dădu din cap fără entuziasm.

— Da. Cel puțin într-un anume sens, Alex e mort. Trupul lui nu e mort, după cum nici intelectul lui nu e, dar e aproape sigur că personalitatea lui a murit.

— Nu!

Ellen, în picioare, făcu un pas spre biroul lui Torres.

— Ai spus că e bine! Ai spus că se însănătoșește!

— Și, în parte, așa e. Din punct de vedere fizic și mintal e din ce în ce mai bine, cu fiecare zi.

— Dar nu e numai asta, protestă Ellen. Știi bine că nu e numai asta. A început… a început să-și amintească…

— Este exact motivul pentru care vreau să se întoarcă aici, spuse Torres pe un ton egal.

Până acum le spusese adevărul. Acum începeau minciunile.

— Își amintește lucruri pe care nu are cum să și le amintească. Unele dintre ele s-au întâmplat – dacă s-au întâmplat – cu mult înainte ca el să se fi născut.

— Totuși își amintește, insistă Ellen.

Torres se mulțumi să clatine din cap.

— Nu-și amintește nimic, spuse el sec. Te rog, ascultă-mă, Ellen. E foarte important să înțelegi ce urmează să îți spun.

Nesigură, Ellen se lăsă să cadă la loc pe scaun.

— Există încă lucruri pe care nu vrei să le accepți, dar, oricât ți-ar fi de greu, vreau să te obișnuiești cu ele. Mai întâi, Alex nu are nicio amintire de dinainte de accident. Tot ce știe i-a fost programat în băncile de date pe care i le-am instalat în timpul operației, peste care s-a suprapus ceea ce a trăit de atunci încoace. Mai simplu spus, atunci când s-a trezit avea deja o cantitate de informație disponibilă. Vocabularul, câteva imagini recognoscibile și cam atât. De atunci a acumulat date pe care le-a procesat cu viteza unui computer de dimensiuni mari. De aceea – se întoarse el spre Marsh – pare să aibă inteligența unui geniu.

Torres apucă micul bloc de plastic transparent și începu să se joace cu el.

— Ceea ce are cu adevărat este înregistrarea completă a tuturor evenimentelor cu care a venit în contact de la operație încoace, plus capacitatea de a face calcule mintale cu o viteză și acurateță uimitoare, capacitatea foarte umană de a raționa. Nu știu dacă toate astea fac din el un geniu. Ca să fiu cinstit, ceilalți trebuie să hotărască ce este Alex acum, nu eu. Dar își are în același timp și limitele lui.

Cea mai evidentă este lipsa de reacții emoționale.

Pentru prima dată în după-amiaza aceea, Torres își luă pipa și începu să o umple cu tutun.

— Despre emoții se știu o mulțime de lucruri. Știm chiar și în care parte a creierului se nasc unele dintre ele. Pe unele le putem crea stimulând anumite părți ale creierului. Dar adevărul este că nu am reușit să realizez un program pentru ele și de aceea Alex nu le are. Ceea ce, adăugă el aparent degajat, ne aduce la motivul pentru care v-am spus toate astea.

În timp ce își aprindea pipa, ochii lui îi întâlniră pe ai lui Marsh, pe care îi susținură neclintit.

— Dacă acceptați tot ce v-am povestit până acum, cred că veți fi de acord cu mine că Alex e total incapabil de crimă.

— Mă tem că nu sunt de acord, îi răspunse Marsh. Din tot ce ne-ai spus, mi se pare că Alex ar fi ucigașul ideal, tocmai pentru că nu are niciun fel de sentimente.

— Asta așa este, îl aprobă Torres. Doar că asasinatul nu face parte din programul lui, iar el nu poate face decât ceea ce este programat să facă. Crima, după cum sunt sigur că știți, este, cel mai frecvent, motivată emoțional. Furie, gelozie, frică – sau altele. Dar toate astea sunt lucruri pe care Alex nu le cunoaște și pe care nu le-a trăit. Știe de existența emoțiilor, dar nu le-a încercat niciodată. Și, fără ele, nu va cădea niciodată pradă dorinței de a ucide.

— Doar dacă, interveni Marsh, doar dacă a fost programat să ucidă.

— Exact. Dar și atunci el va analiza ordinul și va refuza să îl execute dacă acesta nu se justifică în plan rațional.

Marsh încercă să digere spusele lui Torres, dar constată că nu reușește. Mintea îi era prea plină de gânduri și trăiri contradictorii. Se simți cuprins de o amorțeală pe care o asimilă în mod abstract stării de șoc. Și de ce nu? își spuse el. E mort. Fiul meu e mort – și totuși nu e. Chiar acum se află undeva, merge, vorbește și gândește, în timp ce eu stau aici și ascult cum de fapt el nu mai există, cum nu mai e nimic mai mult decât… Respinse cuvântul care îi venise în minte, apoi îl acceptă: nimic mai mult decât un fel de mașinărie. Își îndreptă privirile către Ellen, pe care o văzu luptându-se, ca și el, cu emoțiile. Se ridică și se apropie de ea, îngenunchind lângă scaunul ei.

— E mort, iubita mea, șopti el.

— Nu, gemu Ellen, îngropându-și fața în palme, în timp ce trupul

îi era în fine zguduit de suspinele pe care și le reținuse atâta vreme. Nu, Marsh, nu se poate să fie mort. Nu se poate…

O luă în brațe și o strânse, mângâindu-i ușor părul. Când vorbi din nou, o făcu către Torres, cu glasul sugrumat de furie, dar și de durere.

— De ce? De ce ne-ai făcut una ca asta?

— Pentru că mi-ați cerut-o. Mi-ați cerut să-i salvez viața, indiferent cum, și asta am făcut, așa cum m-am priceput.

Oftă din greu și puse pipa la loc pe masă.

— Am făcut-o și pentru mine însumi, n-o să neg, mai spuse el. Dispuneam de tehnica și cunoștințele necesare.

Îl privi pe Marsh drept în ochi.

— Dați-mi voie să vă întreb ceva. Dacă ați fi fost în locul meu, ați fi făcut la fel ca mine?

Marsh rămase tăcut o vreme, știind că Torres îi pusese o întrebare la care nu avea răspuns. Într-un târziu spuse, cu o voce în care nu se auzea altceva decât sfârșeala:

— Nu știu. Aș vrea să vă pot spune că nu, dar nu știu.

Se ridică șovăitor în picioare, dar râmase cu mâna pe umărul lui Ellen, ca pentru a o apăra.

— Ce e de făcut acum?

— Găsiți-l pe Alex. Trebuie să-l găsim și să-l aducem înapoi aici. Ieri s-a întâmplat ceva și nu știu ce efect va avea asupra lui. A fost… În laborator s-a comis o greșeală, iar Alex a trecut prin niște teste fără anestezie.

Făcu pe scurt o descriere a testelor și a ceea ce simțise probabil băiatul.

— Nu s-a manifestat niciun fel de efect după aceea, ceea ce înseamnă că nu s-a produs nicio disfuncție, dar vreau să mă asigur. Și mai e și problema amintirilor pe care i se pare că le are.

Marsh încremeni. Realiză brusc că, în pofida explicațiilor sale detaliate, Torres încă le ascundea ceva.

— Dar chiar le are. Cum se poate?

— Nu știu, recunoscu Torres. De aceea vreau să se întoarcă aici. Undeva, în băncile lui de date, există o eroare care trebuie rectificată. Aparent, Alex e din ce în ce mai preocupat să găsească sursa acestor amintiri. Iar o asemenea sursă nu există, mai spuse el și făcu o pauză, dându-le timp celor doi Lonsdale să simtă cuvintele penetrând ca niște pumnale de gheață. Și nu sunt sigur ce i se va întâmpla atunci

când va descoperi asta.

Glasul lui Marsh era din nou aspru.

— Mi se pare, domnule doctor Torres, că insinuați că Alex ar fi putut înnebuni. Și dacă este așa, atunci nu este posibil să vă fi înșelat și Alex să fi comis, totuși, aceste crime?

— Nu, insistă Torres. Termenul nu se aplică. Computerele nu înnebunesc. Dar pot înceta să mai funcționeze.

— O cădere de sistem, cred că așa i se spune, spuse Marsh rece, iar Torres dădu din cap. Și în cazul lui Alex, pot să presupun că o asemenea cădere ar fi fatală?

Din nou Torres aprobă din cap, de data aceasta evident fără entuziasm.

— Trebuie să recunosc că este foarte posibil, da.

Continuă, văzând expresia de teamă și confuzie de pe chipul lui Ellen:

— Ellen, crede-mă, Alex nu a făcut nimic rău. Am toate șansele să îl pot ajuta. O să fie bine.

— N-o să fie, spuse Marsh încet, ajutându-și soția să se ridice în picioare. Domnule doctor Torres, vă rog să n-o mai încurajați cu speranțe false. Cel mai bun lucru pe care îl poate face acum este să accepte că Alex a murit în mai anul trecut. Din clipa aceasta nu știu cine e acela care arată ca fiul meu și care locuiește în casa mea, dar știu că nu e Alex.

O conduse pe Ellen, care începuse din nou să suspine, către ușă.

— Nu știu ce să fac, domnule doctor Torres, dar puteți fi sigur că dacă Alex – sau cine va fi fiind el – vine acasă, chem poliția și le explic că este în custodia dumneavoastră și că dumneavoastră trebuie să vă adreseze toate întrebările. Nu mai e fiul meu, domnule doctor Torres. A încetat să mai fie din ziua în care vi l-am adus.

Se întoarse și ieși din birou împreună cu Ellen.

•

Abia la jumătatea drumului înapoi către La Paloma, Ellen deschise gura. Glasul îi era răgușit de plâns.

— E mort cu adevărat, Marsh? întrebă ea. Ne-a spus adevărul?

— Nu știu.

Întrebarea era aceeași pe care și-o tot pusese de când plecaseră de la institut și la care încă nu găsea răspuns.

— Da, ne-a spus adevărul. Cred că a făcut exact așa cum ne-a spus. Cât despre Alex, nu știu ce să zic. Care din noi știe ce e moartea cu

adevărat? Legal, Alex ar fi putut fi declarat mort încă înainte de a-l fi dus la Palo Alto. Examenele cerebrale nu mai relevau niciun fel de activitate, ceea ce constituie un criteriu legal pentru a declara pe cineva mort.

— Dar mai respira…

— Nu, nu mai respira. Nu cu adevărat. Aparatele respirau în locul lui. Și acum Raymond Torres a inventat niște aparate noi, iar Alex umblă și vorbește. Dar eu nu știu dacă este cu adevărat Alex. Nu se comportă ca Alex, nu gândește ca Alex și nu reacționează ca Alex. De câteva săptămâni încoace trăiesc cu sentimentul ciudat că Alex de fapt nu mai există și se pare că am avut dreptate. Nu mai există decât ceea ce a construit doctorul Torres în trupul lui Alex.

— Dar trupul e al lui Alex, insistă Ellen.

— Atâta tot, răspunse Marsh, în glasul căruia se auzea durerea. Dar nu e asta partea pe care o îngropăm atunci când spiritul moare? Iar spiritul lui Alex e mort, Ellen. Sau, dacă nu e mort, e închis atât de adânc între ruinele minții lui, încât nu va mai scăpa niciodată de acolo.

Multă vreme, Ellen nu spuse nimic. Rămase cu privirile pierdute în întunericul tot mai des al amurgului.

— Atunci de ce îl mai iubesc încă? întrebă ea în cele din urmă. De ce tot mai simt că e fiul meu?

— Nu știu. Dar mă tem că am fost mințit. Eram furios și rănit și, câteva clipe, chiar am vrut ca Alex să fie mort. O parte din mine e convins că e mort.

Tăcu, dar Ellen știa că nu terminase, așa că îl așteptă în liniște să continue. După câteva clipe, Marsh urmă, ca și cum nu s-ar fi întrerupt.

— Dar altă parte îmi spune că, atâta vreme cât există și respiră, e viu și e fiul meu. Și îl iubesc, Ellen.

Pentru prima dată după mai multe luni, Ellen se trase mai aproape de el pe bancheta mașinii.

— Doamne, Dumnezeule, Marsh, ce ne facem? șopti ea.

— Nu știu, mărturisi el. Nici nu cred că putem face altceva decât să îl așteptăm pe Alex să se întoarcă acasă.

Dar nu-i spuse că nu era deloc sigur că Alex avea să se mai întoarcă vreodată.

• Capitolul 24

Casa nu era mare, dar era retrasă de la stradă. Chiar dacă nu vedea nicăieri scrisă adresa, Alex știa că nimerise unde trebuia. Fusese simplu. Când ajunsese în Palo Alto își gonise din minte toate imaginile legate de La Paloma și se concentrase asupra ideii că mergea acasă. După aceea, nu mai trebuise să facă altceva decât să urmeze impulsurile pe care creierul i le trimitea la fiecare intersecție, până ajunsese în fața casei în stil maur, despre care știa cu certitudine că aparținea doctorului Raymond Torres. O studie câteva momente, apoi întoarse în alee și parcă mașina pe suprafața de asfalt care se lărgea în spatele casei.

Din stradă, mașina nu se mai vedea.

Alex coborî, închise portiera și deschise portbagajul.

Luă pușca în mâna dreaptă, în timp ce cu stânga trântea capacul portbagajului la loc. Cu pușca ținută într-o poziție aproape neglijentă, se apropie de ușa din spate a casei și apăsă pe clanță. Ușa era încuiată.

Privi în jur pe terasă, neștiind prea bine ce căuta, dar sigur că va recunoaște obiectul atunci când îl va vedea. Era un ghiveci mare, de lut, în care explodase, cu toată exuberanța culorilor, o tufă de bucuria-casei. În mijlocul ghiveciului, învelită grijuliu într-o folie de aluminiu și ascunsă perfect între frunze, găsi cheia de rezervă de la casă. Intră, trecând sigur prin bucătărie și sufragerie, apoi printr-un coridor scurt, până în birou.

Era sigur că aceasta era încăperea în care doctorul Torres își petrecea cea mai mare parte a timpului. Într-un colț se găseau un șemineu și un birou a cărui vechime contrasta în mod izbitor cu eleganța lucitoare a celui de la institut. La fel de izbitoare era dezordinea din încăpere. Peste tot erau reviste și cărți, așezate în grămezi înalte pe masa de lucru și aruncate la întâmplare pe rafturile care acopereau pereții. Cele mai multe cărți și reviste medicale sau tehnice erau legate de activitatea doctorului, dar altele erau diferite. Rezemând pușca de pat, în colțul din spatele ușii, Alex începu să examineze mai atent biblioteca. Știa ce căuta și știa că lecturile acelea se află acolo.

Văzu câteva cărți vechi despre istoria Californiei, care relatau amănunțit colonizarea zonei de către mexicanii de origine spaniolă și cedarea ulterioară către Statele Unite. Vârât între două cărți groase,

se afla un volum subțire, îmbrăcat în piele, al cărui cotor era frumos lucrat în aur și pe care îl căuta Alex. Scoase delicat volumul din raft și se așeză în fotoliul vechi de piele care stătea între șemineu și masa de lucru. Deschise la prima pagină și examină detaliile cu care erau împodobite literele minuțios desenate.

Era un arbore genealogic, istoria familiei lui Don Roberto de Meléndez y Ruiz, a strămoșilor și a descendenților săi. Alex parcurse în viteză paginile, până la cea din urmă.

Ultimul nume era Raymond Torres, fiul Maríei și al lui Carlos Torres.

Prin mama sa, María Ruiz, Raymond Torres descindea direct din familia lui Don Roberto, pe linia unicului său fiu, Alejandro. Dedesubtul numelui de Raymond Torres fusese desenată încă o căsuță.

Era goală.

Alex închise cartea și o puse pe jos, în fața căminului, apoi trecu la biroul lui Torres. Fără ezitare, deschise sertarul din dreapta jos, băgă mâna până în fundul lui și scoase un carnet cu o înfățișare oarecare.

În carnet, scris cu o caligrafie ordonată, era planul lui Raymond Torres de a-l crea pe fiul pe care nu îl concepuse niciodată.

•

Se întuneca atunci când Alex auzi mașina oprind în fața casei. Își luă pușca din colț. Când Raymond Torres intră în încăpere, aceasta era așezată aproape la întâmplare în poala lui Alex, dar degetul lui era făcut cârlig pe trăgaci.

— Nu cred că o să mă omori, spuse el. Ba chiar nu cred că ai omorât până acum pe cineva. Așa că pune pușca aia deoparte și hai să discutăm despre ce se întâmplă cu tine.

— Nu mai avem nevoie să discutăm. Știu deja ce se întâmplă cu mine. Mi-ai introdus un computer în creier și m-ai programat.

— Ai găsit carnetul.

— Nu aveam nevoie să-l găsesc. Știam unde e. Știam unde e casa asta și ce aveam să găsesc aici.

Zâmbetul lui Torres se topi într-o încruntare ușoară.

— Nu cred că puteai ști toate astea.

— Ba bineînțeles că puteam, spuse Alex. Nu înțelegi ce-ai făcut?

Torres închise ușa și, ignorând arma, ocoli biroul și se așeză pe scaun. Îl privi atent pe Alex, întrebându-se rapid dacă nu cumva ceva funcționase până la urmă greșit. Dar respinse ideea. Așa ceva era cu

neputință.

— Sigur că înțeleg, spuse el în cele din urmă. Dar nu sunt sigur că tu înțelegi. Mai exact, ce crezi că am făcut?

— M-ai transformat în tine, răspunse băiatul încet. Ai crezut că n-o să-mi dau seama?

Torres lăsă întrebarea fără răspuns.

— Și cum anume am făcut asta?

— Testele. Care de fapt nu erau teste reale. Erau sesiuni de programare.

— De acord, spuse Torres, pentru că se întâmpla să fie absolut adevărat. Și pentru că veni vorba, le-am explicat totul părinților tăi azi după-amiază.

— Zău? Le-ai explicat totul? Le-ai spus și că în memoria mea nu introduceai doar informații?

Torres se încruntă.

— Nu e adevărat.

Alex clătină din cap.

— În cazul ăsta, e clar că nu înțelegi.

— Nu, nu înțeleg ce vrei să spui, răspunse Torres.

De fapt, înțelegea foarte bine. Și, pentru prima dată, începea să-l cuprindă teama.

— Atunci o să-ți spun eu. După operație, creierul meu era o tabula rasa. Aveam capacitatea de a învăța, datorită computerului pe care mi-l implantaseși în creier, dar nu puteam raționa.

— Asta nu e adevărat…

— Ba e adevărat, insistă Alex. Și cred că știai asta foarte bine, din moment ce a trebuit să-mi creezi o personalitate și să-mi dai suficiente date pentru ca să par… ce? Să par că sufeream de o amnezie? Trebuia să-mi amintesc lucrurile pe rând, ca și cum m-aș fi însănătoșit? Dar eu nu-mi puteam aminti nimic, nu-i așa? Creierul meu, creierul lui Alex Lonsdale, era mort. Și atunci mi-ai dat amintirile, dar altele decât ar fi trebuit.

— Habar n-am ce vorbești, Alex, și nici tu nu ai, declară Torres cu un glas înghețat.

— Adevărul e că era ciudat, spuse Alex fără să-l ia în seamă. Unele dintre greșeli erau foarte mici, totuși ele m-au pus pe gânduri. Dacă ar fi fost numai chestiile cele mai vechi…

— Chestiile mai vechi? repetă doctorul iute.

— Amintirile cele mai de demult. Poveștile pe care ți le spunea

mama ta.

— Mama mea e o femeie în vârstă. Uneori pierde contactul cu realitatea.

— Ba nu. Nu-l pierde deloc, așa cum nici tu nu-l pierzi. Amintirile și-au făcut datoria și au murit atâția oameni. Te-ai folosit de mine ca să-i ucizi. De îndată ce asasinatele erau încheiate, ele se ștergeau automat din băncile mele de date. Dar, chiar dacă n-ar fi fost așa, tot n-aș fi putut explica de ce îi omoram. N-aș fi putut decât să povestesc despre Alejandro de Meléndez y Ruiz și despre venganza. Răzbunare. Ar fi sunat ca și cum aș fi înnebunit, așa-i?

— Exact așa cum sună, spuse Torres, ridicându-se în picioare.

Alex își încleștă mâinile pe armă.

— Stai jos.

Torres ezită, apoi se lăsă să cadă înapoi pe scaun.

— Dar asta doreai, răzbunare, continuă Alex. Răzbunare nu pentru ce s-a întâmplat în 1848, ci pentru ce s-a întâmplat acum douăzeci de ani.

— Alex, ce spui nu are nicio noimă.

— Ba are. Școala. A fost una din greșeli, chiar dacă una mică. Mi-am amintit de biroul decanului ca fiind în altă parte. Dar nu era în altă parte, doar că venisem eu cu douăzeci de ani prea târziu. Pe vremea când erai tu la liceul din La Paloma, biroul era acolo unde e acum cabinetul asistentei medicale.

— Ceea ce nu înseamnă nimic.

— Corect. Aceleași fotografii pe care le-am văzut în caietul tău le puteam vedea și în caietul mamei.

Torres își aruncă ochii în jur, mai întâi spre raftul unde stătea arborele genealogic și pe urmă spre carnetul așezat tot pe birou, unde îl lăsase Alex. Alături de el, deschis, era anuarul liceului din anul în care absolvise cursurile liceului din La Paloma. Era deschis în dreptul unei fotografii pe care o privise de multe ori în decursul anilor. Uitându-se la ea, simți din nou durerea pe care i-o provocaseră personajele surprinse acolo.

Toate patru: Marty, Valerie, Cynthia și Ellen.

Patru mușchetari care îi provocaseră răni pe care și le oblojise ani de zile, nelăsându-le să se închidă, până copseseră.

Și, pe măsură ce infecția creștea, el își făcuse planurile pe care, când venise momentul, le pusese în aplicare.

Amintirile îi fuseseră atent implantate lui Alex – amintiri pe care

nu avea cum să le aibă – în așa fel încât, atunci când avea să fie prins, ceea ce Torres știa prea bine că se va întâmpla, băiatul nu va putea decât să povestească despre nedreptățile din trecut și despre spiritul unui om demult mort, care pusese stăpânire pe el.

Adevărul era ascuns bine, căci Torres nu-i programase lui Alex în memorie ura pe care o resimțea față de cele patru femei care îl disprețuiseră cu atâția ani în urmă, care îl trataseră ca și cum n-ar fi existat.

Încă mai auzea glasul mamei sale, atunci când vorbea despre ele.

— Crezi că se uită măcar la tine, Ramón? Sunt gringas, te-ar putea scuipa. Nu sunt cu nimic diferite de cei care ne-au ucis familia și te-ar putea ucide și pe tine, la fel de bine. Așteaptă, Ramón. Poți să te prefaci cât vrei, dar până la urmă ai să vezi adevărul. Te urăsc, Ramón, și tu le vei urî la rândul tău.

Avusese dreptate; sfârșise prin a le urî la fel de tare ca și ea.

Acum se sfârșise totul. Pentru că Raymond Torres îl crease pe Alex, știa ce va face Alex acum. În mod straniu, nici nu se gândea să se împotrivească.

— Cu ajutorul instrumentelor pe care mi le-ai pus la dispoziție, îi spuse Alex, am procesat toate datele. Faptele sunt simple. În urma accidentului pe care l-am avut la cap ar fi trebuit să mor. Dar n-am murit. Cele două lucruri nu se potriveau. Până când am înțeles că nu există decât o modalitate de a le face să se potrivească. Puteam rămâne în viață numai dacă se făcuse ceva care să-mi păstreze trupul în stare de funcționare, în ciuda creierului distrus. Și singurul lucru care putea face asta era un sistem de microprocesoare care să îndeplinească toate funcțiile creierului. Dar rămâneau neexplicate amintirile. Alex Lonsdale nu avea amintiri. Niciun fel de amintire, pentru că era mort. Însă eu îmi aduceam aminte de multe lucruri – iar răspunsul trebuia să fie același. Ceea ce îmi aminteam îmi fusese programat în creier, o dată cu restul informațiilor. De aici încolo, mi-a fost relativ ușor să înțeleg cine sunt.

— Fiul meu, spuse Torres încet. Fiul pe care nu l-am avut niciodată.

— Nu, răspunse Alex. Nu sunt fiul tău, domnule doctor Torres. Sunt chiar tu. Înlăuntrul minții mele se află toate amintirile cu care ai crescut tu. Nu sunt amintirile mele. Sunt ale tale. Nu înțelegi?

— E același lucru, spuse Torres, dar Alex clătină din cap.

— Nu, nu e același lucru, pentru că, dacă ar fi, atunci eu aș fi pe

punctul de a-mi omorî tatăl. Dar, pentru că sunt tu, domnule doctor Torres, am impresia că tu ești pe punctul de a te sinucide.

Cu mână sigură, Alex ridică pușcă, o îndreptă spre Raymond Torres și apăsă pe trăgaci. Privi cum capul îi fu aproape smuls de trup de forța glonțului de calibru mare, pornit de pe țeava puștii.

În timp ce ieșea din casa lui Torres, începu să sune telefonul, dar Alex îl ignoră.

Se urcă în mașina lui Torres – mașina lui acum – și porni înapoi spre La Paloma.

Toate erau moarte: Valerie Benson, Marty Lewis și Cynthia Evans, toate moarte – mai puțin una.

Ellen Lonsdale era încă în viață.

•

Roscoe Finnerty puse cu grijă receptorul la loc în furcă și se întoarse către cei doi Lonsdale.

De când sosise acasă, Ellen stătea pe sofa, cu chipul palid și mâinile tremurându-i. Ochii roșii de plâns îi clipeau nervos. Părea incapabilă să mai vorbească.

Marsh, pe de altă parte, abordase o mască imobilă, care îi ascundea tumultul interior. Înainte de a începe să răspundă întrebărilor lui Finnerty, încercase să cântărească bine ceea ce avea să spună. În cele din urmă însă, hotărâse să le spună polițiștilor tot adevărul.

Începuseră prin a-l întreba de pușcă și Marsh îi dusese în garaj la cutia în care era convins că pușca stătea și acum, bine împachetată.

Aceasta dispăruse.

Își aminti din nou cuvintele lui Torres: „Alex e absolut incapabil să ucidă pe cineva.”

Dar, la capătul celălalt al străzii, Cynthia și Carolyn Evans fuseseră răpuse cu ajutorul unei puști și cineva a cărui descriere corespundea cu a lui Alex intrase în această casă ducând o pușcă.

Torres se înșelase.

Marsh începuse încet să le repete celor doi polițiști, lui Finnerty și lui Jackson, tot ce îi spusese Torres cu numai o oră mai devreme. Aceștia îl ascultaseră politicos, după care insistaseră să verifice, întrebându-l și pe Raymond Torres. Sunaseră la institut, dar li se spusese că directorul plecase. Reușiseră să obțină numărul de telefon de acasă abia după ce se recomandaseră.

— Nu-i nici aici, spuse Finnerty. Domnule doctor Lonsdale, nu

vreau să par prea insistent, dar cred că acum cel mai important lucru este să-l găsim pe Alex. Aveți idee unde s-ar fi putut duce?

Marsh clătină din cap.

— Dacă nu e acasă la Torres, habar nu am unde ar putea fi.

— La prieteni? întrebă Jackson, dar Marsh clătină din nou din cap.

— De la accident nu prea mai are prieteni adevărați.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Mă tem… mă tem că, o dată cu trecerea timpului, tot mai mulți copii au hotărât că ceva nu e în regulă cu Alex. Asta în afară de problemele evidente.

— Bine. O să punem casa sub observație, îi spuse Finnerty. Am dat deja mașina soției dumneavoastră în urmărire, dar asta nu înseamnă mare lucru. Șansele ca cineva să o găsească sunt aproape nule. Și, după părerea mea, mai devreme sau mai târziu, fiul dumneavoastră se va întoarce acasă. Iar noi o să fim afară, într-o mașină fără însemne oficiale. Noi sau alții. Oricum, locul acesta va fi supravegheat.

Marsh încuviință din cap, dar Finnerty nu era convins că îl auzise.

— Domnule doctor Lonsdale?

Marsh îl privi în ochi.

— Nu am cuvinte să vă spun cât de rău îmi pare pentru tot ce se întâmplă. Tot sper că undeva e o greșeală și că fiul dumneavoastră nu are nicio legătură cu toate astea.

Marsh își înălță capul și, cu batista, își șterse ultima lacrimă de pe obraz.

— Nu-i nimic, domnule sergent. Vă faceți datoria, înțeleg.

Continuă, după o scurtă ezitare.

— Și trebuie să vă mai spun ceva. Eu… eu nu cred că e o greșeală. Cred că ar trebui să țineți seama de faptul că Alex poate fi extrem de periculos. De când cu operația nu mai are niciun sentiment – nici iubire, nici ură, nici furie, nimic. Dacă, dintr-un motiv sau altul, a început să ucidă, probabil că nu se va opri. Și nici nu-i va păsa de consecințe.

În scurta tăcere care urmă, Finnerty încercă să cântărească spusele lui Marsh. În cele din urmă zise:

— Domnule doctor, puteți să-mi explicați puțin ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că, dacă îl găsiți pe Alex, ați face mai bine să-l ucideți. Dacă n-o faceți, bănuiesc că el nu va ezita să vă omoare.

Jackson și Finnerty își aruncară o privire. Jackson fu acela care

vorbi în numele amândurora.

— Nu putem face așa ceva, domnule doctor. Până acum nu avem nicio dovadă că fiul dumneavoastră ar fi făcut ceva. Poate că e sus pe deal la vânătoare de iepuri și a avut un accident.

— Nu, spuse Marsh aproape în șoaptă. Nu e așa. El a făcut-o.

— Dacă a făcut-o el, atunci decizia va aparține tribunalului. Îl vom găsi pe fiul dumneavoastră, domnule doctor, dar nu-l vom ucide.

Marsh clătină din cap, obosit.

— Tot nu înțelegeți, nu-i așa? Băiatul ăsta… nu e Alex. Nu știu cine e, dar nu e Alex…

— Bine, spuse Finnerty, pe tonul blând, amabil, pe care îl adopta întotdeauna când avea de-a face cu persoane care nu mai raționau logic. Dumneavoastră odihniți-vă, o să ne ocupăm noi de toate.

Așteptă până când Marsh se așeză pe sofa, alături de Ellen, apoi îl scoase pe Jackson din casă.

— Ei? Ce zici?

— Nu știu ce să zic.

— Nici eu, spuse Finnerty. Nici eu.

•

— Nu cred o iotă din toate astea, declară Jim Cochran.

Privea când la soția, când la fiica sa cea mare, dar niciuna nu părea dispusă să îi înfrunte privirea. Numai Kim era de acord cu el, iar Carol insistase ca aceasta să fie trimisă sus, în camera ei, cu cinci minute mai devreme, când scandalul începuse să plutească în aer.

— Ellen, Marsh, Alex – ne-au fost prieteni o viață întreagă. Și acum vrei să nu le mai dau nici măcar un telefon?

— N-am spus asta, protestă Carol, deși știa că, chiar dacă nu cu aceste cuvinte, tocmai asta spusese. Dar cred că ar trebui să-i lăsăm în pace până aflăm ce se petrece.

— Nu ești tu cea care zice asta. E altcineva.

— Nu! exclamă Carol. După ziua de azi, nu mai pot îndura.

— Dar Marsh? Dar Ellen? Lor cum crezi că le este? Viața lor e cea care se fărâmă în bucăți, Carol, nu a noastră.

Carol încercă să gonească vorbele pe care ea însăși i le spusese Lisei cu numai câteva săptămâni în urmă. Dar, cu câteva săptămâni în urmă, nu murise încă nimeni.

— Și dacă Alex se întoarce acasă? vru ea să știe. Nu știe nimeni unde e sau ce face, dar, după câte spune Sheila Rosenberg, el le-a omorât pe Cynthia și pe Carolyn Evans azi-dimineață și probabil că și

pe Marty și pe Valerie.

— Nu știm asta, insistă Jim. Știți foarte bine amândouă că Sheila e cea mai înrăită bârfitoare din oraș.

— Tată, interveni Lisa, lui Alex puțin îi pasă de ce i s-a întâmplat doamnei Lewis și era convins că nu domnul Lewis a omorât-o. El singur mi-a spus. Ba chiar a mai spus că, după părerea lui, crimele or să continue.

— Asta înseamnă…

— Și, de când a venit acasă, se poartă tot mai ciudat. O să-mi spui că nici asta nu e adevărat?

— Nu asta e problema acum. Problema e că prietenii trebuie să se ajute între ei, indiferent ce se întâmplă. Iar eu nu vreau să cred că Alex a omorât pe cineva.

— Atunci mă tem că nu faci decât să-ți ascunzi capul în nisip, îi spuse Carol. Dacă nu a făcut nimic rău, unde e?

— Oriunde. Cine să știe? Poate că a urcat pe deal și a avut un alt accident.

— Tată…

— Nu, spuse Jim. Destul. O să-l sun pe Marsh să văd ce se întâmplă. Și, dacă au nevoie de mine, mă duc.

Ieși din bucătărie. Câteva clipe mai târziu, Carol și Lisa îl auziră vorbind la telefon.

— Nu vreau să merg acolo, mamă, se rugă Lisa. Mi-e frică de Alex.

Carol o bătu ușor pe mână, ca s-o încurajeze.

— E-n regulă, draga mea. Noi nu mergem nicăieri. Și mie… și mie îmi e la fel de frică.

Jim apăru brusc în cadrul ușii și Carol își mută atenția de la fiica la soțul său.

— Am vorbit cu Marsh, zise Jim. Era incoerent. Ellen nu mai vorbește deloc. Marsh spune că nu s-a ridicat de pe sofa și că nici nu e sigur că aude ce i se spune.

— Ce i se spune? Cine să-i spună? Mai e cineva acolo?

— A fost poliția. Tocmai au plecat.

Urmă o tăcere lungă. Carol suspină, hotărându-se. Spuse încet:

— Bine. Dacă tu crezi că trebuie, vom merge cu toții. Presupun că ai dreptate, nu putem sta cu brațele încrucișate, fără să facem nimic.

Se ridică, dar Lisa rămase pe loc.

— Nu, zise ea cu ochii în lacrimi. Eu nu merg.

În fine, văzând spaima întipărită pe chipul fiicei sale, Jim se

înduplecă.

— Nu-i nimic, prințeso îi spuse el blând. Cred că te înțeleg.

Se uită la Carol și îi zâmbi strâmb.

— Presupun că în felul ăsta scapi și tu.

Carol ezită, apoi dădu din cap.

— O să rămân aici.

Speră că ușurarea pe care o simțea nu i se citea pe față, dar nu era prea sigură.

— Nu stau mult, promise Jim. Mă duc numai să văd dacă pot să-i ajut cumva și să le spun că nu sunt singuri. Pe urmă mă întorc. E bine?

Carol mai dădu o dată din cap și își conduse soțul până la ușă, unde îl sărută de la revedere.

— Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul, dar n-am ce face. Mă ierți?

— Întotdeauna, răspunse Jim și adăugă, înainte de a închide ușa: până mă întorc nu deschide nimănui.

După plecarea sa, Carol se întoarse în bucătărie, ca să-l aștepte.

• Capitolul 25

Întunericul se lăsa în timp ce Alex făcea curba din Middlefield Road și începea urcușul pe La Paloma Drive. Întinse mâna și aprinse farurile mașinii lui Raymond Torres. Se întrebă dacă avea să-l viseze la noapte – dacă avea să mai trăiască până atunci – și dacă, în vis, va resimți aceeași durere ca atunci când le visase pe doamna Lewis și pe doamna Benson. Ajunse la concluzia că de data aceasta va fi altfel. Moartea lui Torres și-o amintea perfect și, când se gândea la ea, nu simțea nicio suferință.

Dar avea să le viseze pe doamna Evans și pe Carolyn și asta avea să doară.

Ajunsese să se convingă că mai exista totuși o părticică din Alex Lonsdale în el, ascunsă în adâncurile cele mai profunde ale creierului său. Această bucățică era cea care visa, cea care simțea durerea pentru ceea ce făcuse el. Dar, când era treaz, acel Alex nu exista. Exista numai… cine?

Avea vreun nume?

Alejandro.

Era numele pe care i-l dăduse doctorul Torres, pentru ca mai apoi

să-i implanteze cu minuție în creier amintirile acestuia. Dar trăirile care însoțeau aceste amintiri erau ale lui Raymond Torres, și tocmai pe ele le lăsase atent deoparte.

Faptul acesta îl ajutase să evite confuziile, înțelese Alex. Atunci când le văzuse pe femeile pe care Torres le ura în același mediu ambiant în care le păstrase memoria lui Alejandro, ele deveniseră alte ființe din alt timp, iar Alejandro le ucisese.

Și de ce nu? Pentru Alejandro ele erau soțiile hoților și ale criminalilor, la fel de vinovate ca și bărbații lor.

Dar, în întunericul nopții, în nălucirile născute în ceea ce mai rămăsese din creierul lui Alex Lonsdale, ele redeveneau prietene vechi, ființe pe care le cunoștea de o viață și pe care le jelea.

Aceasta fusese greșeala lui Torres.

Pentru ca creația sa să fie perfectă, nu ar fi trebuit să rămână nimic din Alex Lonsdale.

În fața lui, în lumina farurilor apăru parcul de la marginea orașului. Alex trase în parcare și opri motorul.

Tatăl său îi spusese că în copilărie se juca aici adesea, dar nu-și amintea nimic. Singura lui amintire era de fapt amintirea lui Raymond Torres: stătea în stradă și se ruga de mama lui să-l ducă la leagăne și să-i facă vânt, așa cum le făceau alte mame copiilor lor.

— Nu, murmura María Torres. Parcul nu e pentru noi. E pentru los gringos. Mira!

Și îi arăta placa pe care scria că parcul era dedicat primilor coloniști americani veniți în La Paloma, după semnarea Tratatului de la Guadelupe Hidalgo. Pe urmă îl lua pe Ramón de mână și îl târa de-acolo.

Alex coborî din mașină și porni de-a curmezișul pajiștii, spre leagăne. Se așeză timid într-unul din ele și își făcu vânt, ușor.

Mișcarea avea un iz familiar, iar Alex începu să se balanseze tot mai tare. Simțind aerul care îi mângâia fața și ușorul gol din stomac la capătul fiecărui arc de cerc, realiză că făcuse asta și în copilărie și că acesta era lucrul care îi plăcea atât de mult.

Se opri din avânt și lăsă leagănul să își încetinească balansul, până când rămase din nou neclintit.

Apoi, pentru că mai avea încă atâtea de făcut înainte de a se întoarce pe Hacienda Drive, unde locuiau cei care credeau că îi sunt părinți, se dădu jos din leagăn și se întoarse la mașină.

Intră în La Paloma și coti la stânga înainte de a pătrunde în Piață.

La două străzi mai încolo era piața. În lumina mișcătoare a lămpilor cu gaz, amintirile lui Alejandro începură să-l cuprindă din nou, dar Alex și le goni din minte, obligându-le să rămână în prezent. Le lăsă să se întoarcă abia după ce trecu de primărie și ajunse în dreptul cimitirului misiunii.

Or să-l îngroape aici sau or să-l ducă sus, pe deal, în spatele haciendei, alături de mama și surorile lui?

Nu.

Or să-l îngroape aici, pentru că or să-l îngroape pe Alex, nu pe Alejandro. Coborî încă o dată din mașină și se strecură în micul cimitir. Ascuns într-un colț, găsi mormântul pe care îl căuta.

Era, într-un fel, propriul său mormânt, vechi deja de șaizeci de ani. Dar pe mormânt erau flori. Alex știa cine le pusese acolo. Bătrâna María Torres, care continua să cinstească memoria bunicului său. Alex se aplecă și luă o floare pe care o mirosi. Apoi, cu ea în mână, se întoarse la automobil.

Ajuns în Piață, păși dincolo de lanțul care înconjura copacul și rămase multă vreme sub ramurile bogate. Amintirile lui Alejandro reveneau din nou, iar Alex se lăsă cuprins de ele.

Văzu iar trupul tatălui său legănându-se inert în frânghia înnodată de gâtul lui și trăi senzația nefamiliară a lacrimilor umezindu-i obrajii. Luă floarea de pe mormântul lui Alejandro și o așeză blând pe pământ, deasupra mormântului tatălui său. Apoi se întoarse pe călcâie, știind că era pentru ultima oară când vedea bătrânul stejar.

•

Lisa și Carol Cochran erau încă în bucătăria bine luminată când auziră mașina oprind în stradă și o portieră trântindu-se. Carol așteptă o clipă, apoi trase transperantul atâta cât să poată vedea afară. Lângă bordură era parcată o mașină pe care nu o cunoștea, dar era prea întuneric pentru ca să poată vedea cine coborâse din ea. Dădu drumul transperantului și se apropie de aragaz, unde își mai turnă, cu mâini tremurânde, încă o cană de cafea. După plecarea lui Jim renunțase să spere că va mai dormi în noaptea aceea.

— Cine e, mamă? șopti Lisa.

Carol zâmbi forțat, cu mai multă liniște decât simțea în realitate.

— Nimeni. N-am mai văzut mașina până acum și cred că nu e nimeni în ea. Cine a fost probabil că a traversat strada.

Dar, chiar în timp ce rostea cuvintele, o făcea cu sentimentul că nu erau adevărate și că cel care sosise cu mașina se găsea acolo, afară.

În clipa aceea sună soneria. Clinchetul ei, de obicei atât de prietenos, era acum sinistru.

— Ce facem? întrebă Lisa abia auzit.

— Nimic, îi răspunse Carol la fel. Stăm aici și, indiferent cine e, o să plece.

Soneria se auzi din nou. Lisa păru că se chircește și mai tare.

— O să plece, repetă Carol. Dacă nu-i deschidem, o să plece.

În clipa aceea, în timp ce clopoțelul suna a treia oară, pe scări se auzi un zgomot de pași și, prin sufrageria deschisă, Carol o văzu pe Kim, care sărise probabil de pe a treia treaptă de jos, recăpătându-și echilibrul în ultima clipă, înainte de a se izbi cu capul de ușă. Înțelegând ce se întâmplă, se ridică în picioare.

— Kim!

Era prea târziu. Peste propriul ei glas, o auzi pe Kim întrebând vesel cine era, înainte de a deschise ușa.

— Nu deschide, Kim! strigă ea, dar fetița se întoarse, aruncându-i o privire exasperată.

— Nu fi fraieră, mami, e doar Alex.

Întinse mâna, descuie și deschise ușa larg.

Cu pușca în mâna dreaptă, Alex păși în vestibulul familiei Cochran.

•

— Cât mai stăm aici? întrebă Jackson.

Băgă mâna în buzunar și scoase o țigară. Își făcu palma căuș deasupra brichetei și flacăra mică lumină scurt interiorul mașinii parcate pe stradă, la douăzeci de metri de casa familiei Lonsdale.

— Cât trebuie, mârâi Finnerty, schimbându-și poziția, în speranța deșartă că va scăpa de crampele de la picioare.

Erau aici de prea multă vreme, iar oboseala începea să-și spună cuvântul.

— Ce te face să crezi că puștiul se mai întoarce aici?

Finnerty dădu înțepenit din umeri.

— Instinctul. Nu are unde să se ducă. Și-apoi, de ce să nu revină?

Jackson îi aruncă o privire colegului său și trase adânc din țigară, sperând că fumul va alunga somnul care amenința să-l doboare.

— Pentru mine, unul, dacă aș fi în locul lui, ăsta ar fi ultimul loc unde m-aș gândi să vin. Cred că aș fi deja în drum spre Mexic.

— Uiți un lucru, mormăi Finnerty. După părerea tatălui lui, puștiul nu e vinovat.

— Și tu crezi toate tâmpeniile astea?

— Îți aduci aminte că l-am văzut pe Alex Lonsdale în noaptea accidentului? În mod normal, copilul ăsta ar fi trebuit să fie mort. Tom, jumătate din cap îi era storcită complet. Și totuși, nu e mort. Și oricum, cine sunt eu să-mi dau cu părerea despre felul în care l-au salvat? Poate că au făcut exact așa cum susține doctorul Lonsdale că au făcut.

— Bine, răspunse Jackson.

Chiar dacă nu credea o iotă din povestea stranie pe care o auzise, era gata să continue discuția ca să mai treacă timpul.

— Și tu ce crezi?

— Cred că e posibil ca puștiul să fi fost într-adevăr programat să omoare și să uite ce a făcut după fiecare crimă.

— Mergi prea departe.

— Da, dar așa se explică de ce notițele noastre nu corespund. Ții minte că tu ai scris că Alex a declarat că a parcat vizavi de barul lui Jake aseară, iar eu am notat că a tras în parcarea de lângă bar?

— Ei și? Unul din noi a înțeles greșit.

— Și dacă nu? Dacă amândoi am înțeles și am notat bine? Dacă ne-a spus ambele lucruri?

Jackson se încruntă în întuneric.

— Atunci a mințit.

— Sau poate că nu, spuse Finnerty gânditor. Dacă s-a dus la Jake's, a parcat vizavi, pe urmă s-a răzgândit și s-a dus la doamna Benson? A omorât-o, după care s-a întors la Jake's și a oprit în parcare. Dar a uitat ce a făcut între aceste două momente, pentru că așa a fost programat. Iar când ne-a povestit nouă ce-și amintea despre seara dinainte, și-a amintit ambele parcări și ni le-a descris. Ceea ce înseamnă că noi n-am făcut nicio greșeală, iar el nu a mințit. Doar că nu-și amintește ce a făcut.

— E o nebunie…

— Tot ce se întâmplă în orașul ăsta e o nebunie, îl repezi Finnerty. Dar teoria asta măcar se potrivește cu faptele. Sau cu ce credem noi că ar fi faptele.

— Deci are să se întoarcă acasă pentru că nu-și amintește ce a făcut?

— Exact. De ce să nu se întoarcă? Din câte știe el, nu s-a întâmplat nimic.

— Și dacă își amintește? Dacă știe exact ce face, dar nu-i pasă?

— Atunci, spuse Finnerty sumbru, s-ar putea să trebuiască să facem exact așa cum spunea tatăl lui. S-ar putea să fim nevoiți să-l ucidem.

Jackson mai trase două fumuri din țigară, apoi o stinse în scrumieră.

— Roscoe, eu nu cred că pot s-o fac, spuse el în cele din urmă. Dacă ajungem până acolo, eu nu cred că pot împușca pe cineva.

— Atunci să sperăm că nu ajungem până acolo, spuse Roscoe Finnerty.

Și, cedând până la urmă oboselii, se lăsă mai jos în scaun și închise ochii.

— Trezește-mă dacă se întâmplă ceva.

•

— Kim!

Carol Cochran încercase să își facă glasul să sune cât mai imperativ, dar spaima din el se auzea limpede. Totuși, Kim se întoarse și o privi, curioasă.

— Vino aici, Kim, o rugă ea.

Fetița continua să șovăie. Privi în sus la Alex și chipul i se strânse într-o grimasă de îngrijorare.

— Te-ai lovit, Alex? întrebă ea, fixând cu privirea rana de deasupra ochiului lui.

Alex dădu din cap.

— Cum?

— Nu… nu știu, recunoscu băiatul, apoi se întoarse către bucătărie, unde Lisa și Carol păreau înghețate. E-n regulă, le spuse. Nu vă fac niciun rău.

Carol făcu un pas înainte, în timp ce spunea:

— Kim, ți-am spus să vii aici!

Fetița privi nesigură de la ea la Alex, pe urmă iar la ea. Încet, dădu înapoi cu spatele, intră în sufragerie și de acolo se întoarse și o zbughi în bucătărie. Cu ea în brațe, Carol păru să mai capete puteri.

— Pleacă, Alex, spuse ea pe un ton a cărui siguranță o surprinse până și pe ea însăși. Pleacă și lasă-ne în pace.

Alex încuviință din cap, dar înaintă încet, trecând prin sufragerie, până ajunse în ușa bucătăriei, cu pușca încă ținută strâns în mâna dreaptă.

De pe scaunul pe care stătea, Lisa îi urmări ochii și teama ei, în loc să se risipească, crescu. În ochii lui era un gol pe care nu-l mai zărise.

Era ceva mult mai rău decât pustiul straniu cu care aproape că se obișnuise în ultimele câteva luni. Acum, ochii aceștia arătau ca cei ai unui mort.

— Pleacă, șopti ea. Te rog, Alex, du-te.

— Mă duc, răspunse el. Am… am vrut doar să vă spun că îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

— Îți pare rău, repetă Lisa. Cum se poate…

Se întrerupse, cu ochii la pușcă. Alex îi urmări privirile și expresia de pe chipul lui se transformă într-una de uimire.

— Eu n-am ucis pe nimeni. Adică… Alex n-a ucis pe nimeni. Celălalt a făcut-o.

Lisa și Carol se priviră neliniștite, iar Carol clătină din cap aproape imperceptibil.

— Eu nu sunt Alex, continuă băiatul. De asta am venit. Să vă spun că Alex e mort.

— Mort? îl îngână Lisa. Alex, ce tot spui?

— E mort, repetă el. A murit în accident. Am venit să vă spun, ca să nu credeți că el a făcut ceva.

Ochii îi erau ațintiți asupra Lisei. Începu din nou, cu vocea sugrumată, ca și cum simplul act al vorbirii i-ar fi provocat dureri.

— Te-a iubit, șopti el. Alex te-a iubit foarte mult. Eu… eu nu înțeleg ce înseamnă asta, dar știu că e adevărat. Să nu-l învinuiești pe Alex pentru ce am făcut eu. El nu m-a putut opri.

Brusc, ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Ar fi vrut să mă oprească. Dacă n-ar fi murit atât de mult din el… dacă ar fi trăit o parte mai mare a lui… știu că m-ar fi oprit.

Carol Cochran se ridică în picioare, clătinându-se.

— Ce, Alex? Ce ai fi oprit?

— Nu eu, șopti Alex. El. Alex ar fi împiedicat ce a făcut doctorul Torres. Dar eu n-am știut. Nu m-a lăsat să îmi amintesc și n-am știut. Alex a aflat. Ceea ce a rămas din el a aflat și încearcă să oprească totul. Încearcă, dar s-ar putea să nu reușească, pentru că e mort.

Ochii începură să-i lucească și se fixară din nou asupra Lisei.

— Nu înțelegi? se rugă el. Alex e mort, Lisa!

Se întoarse pe călcâie și ieși prin sufragerie în noapte. O clipă mai târziu, Carol auzi o portieră trântindu-se și un motor ambalat. Apoi o auzi pe Kim și o simți trăgând-o de mână.

— Ce are? întrebă fetița. Ce are Alex?

Carol înghiți în sec și o strânse în brațe.

— E bolnav, iubita mea. E foarte bolnav la cap, atâta tot.

Îi dădu drumul lui Kim și se îndreptă spre telefon.

— Ar trebui să chemăm poliția, spuse ea.

— Nu!

Carol se răsuci și o văzu pe Lisa, de pe fața căreia se șterse neliniștea. Fata spuse încet:

— Lasă-l să se ducă, mamă. N-o să mai facă rău nimănui acum. Nu pricepi? Asta a încercat să ne spună. Acum nu mai vrea decât să moară, iar noi trebuie să-l lăsăm.

Se lăsă în genunchi și o trase pe Kim mai aproape.

— Cel care a fost acum aici nu era Alex, Kim. Era altcineva. Alex e mort. Asta voia să spună. Că e mort și că trebuie să ne amintim de el așa cum era înainte. Cum era în seara în care a venit să mă ia la bal.

Șovăi, cu ochii plini de lacrimi.

— Îți amintești seara aceea, Kim?

Kim dădu din cap fără o vorbă.

— Atunci așa trebuie să ți-l amintești. Să ne amintim cum arăta îmbrăcat în haina de seară și cât de bun era. Da?

După o scurtă pauză, Kim dădu iar din cap. Lisa își mută privirile către mama ei.

— Mamă, lasă-l să se ducă. Te rog. N-o să mai facă rău nimănui. Știu.

Timp de câteva secunde lungi, Carol rămase în picioare, privindu-și fiica. În cele din urmă, se apropie și o îmbrățișă.

— Bine, spuse ea blând. Îmi pare rău.

— Și mie, zise Lisa. Și lui Alex îi pare rău.

•

— Ești sigur că nu vă pot ajuta în niciun fel? întrebă Jim Cochran.

Marsh deschise ușa și măsură întunericul, ca și cum s-ar fi așteptat să-l vadă pe Alex, dar afară nu era nimeni.

— Nu, oftă el. Du-te înapoi la Carol și la fete. Spune-le că înțeleg de ce nu au venit.

Jim își privi atent prietenul.

— Nu-mi amintesc să-ți fi spus de ce n-au venit.

— Mi-ai spus, răspunse Marsh, zâmbind chinuit. Poate nu ai pus-o în cuvinte, dar am înțeles.

Se uită peste umăr în sufragerie, unde Ellen ședea în continuare neclintită pe sofa.

— Trebuie să mă întorc înăuntru. Nu cred că poate sta singură

prea multă vreme.

În ceasul pe care îl petrecuse Jim Cochran acolo, Ellen începuse în sfârșit să vorbească, dar era confuză, ca și cum nu ar fi știut exact ce se întâmplase.

— Unde e Carol? întrebase ea cu o jumătate de oră în urmă, privind nesigură în jur.

— A plecat acasă, cu fetele, îi spusese Jim. Kim nu se simte prea bine.

— Ah, șoptise Ellen, apoi tăcuse, pentru a repeta aceeași întrebare cinci minute mai târziu.

— O să-și revină, îl asigurase Marsh. Acum e în stare de șoc, dar o să iasă din ea.

Dar, rămas în prag, Jim nu era deloc sigur că făcea bine plecând. Nici Marsh nu arăta mult mai bine decât Ellen.

— Poate că ar trebui să mai stau…

— Nu. Nu știu ce se poate întâmpla dacă se întoarce Alex. Dar prefer să nu fie nimeni aici. Cu excepția lor.

Făcu un gest spre zidul grădinii și în sus pe stradă, în direcția în care Jim știa că se afla parcată mașina poliției, în așteptare.

— Bine. Dar dacă ai nevoie de mine, sună-mă. Da?

— Da.

Și, fără vreo altă vorbă, Marsh închise ușa.

Jim Cochran traversă terasa și ieși pe poartă. Urcând în mașină le făcu semn cu mâna celor doi polițiști, iar unul din ei îi răspunse. În fine, porni motorul, băgă în viteză și scoase mașina cu spatele din alee.

Treizeci de secunde mai târziu, ajuns la poalele dealului, trecu pe lângă un alt automobil, dar era prea întuneric ca să-l vadă pe Alex Lonsdale așezat la volan.

•

Alex trase în afara drumului, chiar înainte de intrarea în ultima curbă. Era sigur că de-acum îl căutau și că supravegheau casa. Verifică piedica puștii.

Îi mai rămăsese un cartuș.

Nici nu-i trebuia mai mult.

Coborî din mașină, închise portiera fără zgomot, apoi ieși de pe șosea și urcă coasta dealului, făcând un ocol pentru a se apropia de casa din spate. În lumina slabă a lunii, vechea casă arăta așa cum arătase cu mulți ani în urmă și, în adâncul minții sale, vocile – vocile

lui Alejandro – începură din nou să-i șoptească.

Se târî în jos pe pantă până în umbra casei. În clipa următoare escaladă zidul și se lăsă să cadă pe terasă.

Stătea în fața ușii principale.

Ezită, apoi răsuci clanța și deschise ușa. La opt metri de el, în living, își văzu tatăl.

Nu al lui.

Al lui Alex Lonsdale.

Dar Ellen Lonsdale era încă în viață.

Venganza… venganza…

Alejandro de Meléndez y Ruiz era mort, la fel de mort ca și Raymond Torres.

Și totuși, nu. Ei trăiau în trupul lui Alex Lonsdale și în ce mai rămăsese din creierul său.

Tatăl lui Alex îl privea.

— Alex?

Auzi numele, așa cum îl auzise și la familia Cochran, cu puțină vreme în urmă. Dar numele nu-i aparținea.

— Nu. Nu Alex, șopti el. Altcineva.

Ridică pușca și intră cu pași rari în living, acolo unde ultima dintre cele patru femei – mama lui Alex – ședea pe sofa și îl privea îngrozită.

•

Roscoe Finnerty se trezi și deschise brusc ochii. Timp de o fracțiune de secundă se simți dezorientat, apoi se răsuci către colegul său.

— Ce se mai întâmplă?

— Nimic, îi răspunse Jackson. Acum câteva minute a plecat Cochran; de-atunci, nimic.

— Hm, mârâi Finnerty. M-a trezit ceva.

Jackson ridică imperceptibil o sprânceană, dar se îndreptă în scaun, își mai aprinse o țigară și scrută Hacienda Drive. Din câte putea să vadă, nu se schimbase nimic.

Și totuși, învățase demult că Finnerty dispunea de un al șaselea simț. Își aminti.

Cu câteva minute în urmă văzuse un halo de lumină, ca de la o mașină care urca dealul, dar care se oprise înainte de a intra în curbă.

Presupusese că vreunul din vecini se întorcea acasă.

— La dracu'! spuse el cu voce tare.

Îi explică lui Finnerty ce se întâmplase și acesta blestemă în șoaptă, apoi deschise poarta.

— Hai să aruncăm o privire.

Cei doi ofițeri coborâră din mașină și porniră pe stradă.

•

Încet, cu greu, Ellen își concentră privirea asupra lui Alex. Era ca într-un vis din care nu vedea decât fragmente.

Sângele de pe frunte, închegat peste o tăietură care îi ajungea până aproape de ochi.

Ochii înșiși, ațintiți fără să clipească asupra ei, goi de orice emoție, cu excepția uneia.

Adânc în ei, i se păru că vede o scânteie de ură.

Pușca. Cele două guri enorme – găuri negre, la fel de goale ca și ochii lui Alex – care păreau să o ațintească, emanând aceeași ură ca și el.

Brusc, Ellen înțelese că cel pe care îl privea nu era fiul ei.

Cel pe care îl privea era un altul, cineva care avea să o ucidă.

— De ce? șopti ea. De ce?

Apoi, ca și cum simțurile i-ar fi revenit unul câte unul, auzi vocea lui Marsh.

— Ce este, Alex? Ce s-a întâmplat?

— Venganza… îl auzi șoptind pe Alex.

— Răzbunare? întrebă Marsh. Răzbunare pentru ce?

— Ladrones… asesinos…

— Nu, Alex, spuse Marsh cu blândețe. Ai înțeles greșit.

Căuta cu disperare ceva de spus, ceva care să ajungă la sufletul lui Alex.

Doar că acesta nu era Alex. Indiferent cine era, nu era Alex.

Unde naiba erau polițiștii?

În clipa aceea ușa se dădu de perete și Finnerty și Jackson intrară în vestibul.

Alex întoarse capul, iar Marsh profită de moment. Aruncându-se înainte, apucă pușca de țeavă și se lăsă pe-o parte, răsucind arma în mâinile lui Alex. Forța izbiturii îl dezechilibrase pe băiatul care se împletici în direcția șemineului, unde se sprijini în marginea lui. În clipa aceea, privirea lui o întâlni pe cea a lui Marsh.

— Fă-o, șopti el. Dacă ți-ai iubit fiul, fă-o.

Marsh șovăi.

— Cine ești? întrebă el cu un glas gâtuit. Ești Alex?

— Nu. Eu sunt altcineva. Sunt acela care am fost programat să fiu și voi face ce am fost programat să fac. Alex a încercat să mă oprească, dar nu poate. Fă-o… tată. Te rog, fă-o pentru mine.

Marsh ridică arma și, sub ochii lui Ellen și ai celor doi ofițeri de poliție, apăsă pe trăgaci.

Pușca bubui o dată și trupul lui Alex, sfâșiat și sângerând, se prăbuși cu încetinitorul în fața căminului.

Timpul încremeni.

Ellen stătea cu privirea ațintită asupra trupului din fața căminului, care nu era al fiului ei. Era altcineva, cineva pe care nu-l cunoscuse niciodată, cineva care locuise o vreme în casa lor, pe care încercase să-l iubească, la care încercase să ajungă. Indiferent însă cine era, fusese prea departe de ea și nu-l putuse ajunge.

Și nu fusese Alex.

Se întoarse cu fața spre Marsh.

— Îți mulțumesc, spuse ea încet.

Apoi se ridică și se duse să îl îmbrățișeze.

Cu o mână încă ținând pușca și cu celălalt braț pe după umerii ei, Marsh își smulse în fine privirea de la trupul fiului său. Se întoarse către cei doi polițiști, încremeniți în cadrul ușii.

— Îmi pare… îmi pare rău, șopti el înecat. A trebuit…

Păru că vrea să mai spună ceva, dar se răzgândi. Dădu drumul puștii să cadă pe jos și o strânse în brațe pe Ellen.

— A trebuit să o fac.

Jackson și Finnerty se priviră o secundă și Finnerty spuse pe un ton egal:

— Am văzut cu toții, domnule doctor. L-am văzut pe băiat atacându-vă, pe dumneavoastră și pe soția dumneavoastră…

— Nu, începu Marsh, nu ne-a atacat…

Dar Finnerty se făcu că nu-l aude.

— V-a atacat, v-ați luptat să-i smulgeți pușca și aceasta s-a descărcat.

Marsh încercă să-l întrerupă din nou, dar el ridică o mână.

— Vă rog, domnule doctor. Jackson și cu mine am văzut perfect ce s-a întâmplat. Nu-i așa? mai întrebă el, întorcându-se spre colegul său.

Tom Jackson șovăi numai o fracțiune de secundă înainte de a

încuviința din cap.

— Exact cum spune Roscoe, zise el în cele din urmă. A fost un accident pe care l-am văzut amândoi. Duceți-o pe soția dumneavoastră sus, domnule doctor Lonsdale.

Fără să se mai uite la cadavrul de pe podea, Ellen și Marsh se întoarseră și ieșiră din încăpere.

• EPILOG •

María Torres își înfășură umerii cu șalul, pentru a goni răcoarea dimineții de decembrie, apoi încuie ușa căsuței și traversă strada, către cimitirul din spatele vechii misiuni.

Cimitirul era plin de flori, căci nimeni în La Paloma nu uitase întâmplările petrecute cu trei luni în urmă. Toți erau îngropați aici. Valerie Benson la numai câțiva metri de Marty Lewis, iar Cynthia și Carolyn Evans alături, un pic mai la nord. În fiecare zi, mormintele lor se acopereau cu flori proaspete.

În colțul dinspre sud-est, la o parte de toți ceilalți, era mormântul lui Alex Lonsdale. Pe el nu era decât o singură floare: trandafirul alb trimis în fiecare zi de la florărie. María se opri lângă mormânt și se întrebă câtă vreme vor continua să mai sosească trandafirii, cât le va trebui celor doi Lonsdale care plecaseră de trei luni din La Paloma, pentru a-și uita fiul. María era sigură că vor avea și alți copii și că, o dată cu sosirea lor, trandafirii vor dispărea.

Atunci va fi rândul ei. Multă vreme după ce părinții îi vor fi abandonat amintirea, ea va continua să aducă flori la mormântul lui Alejandro.

Trecu în partea cea mai veche a cimitirului, unde erau îngropați părinții și bunicii ei și unde, întors în sfârșit în sânul familiei, își dormea somnul de veci fiul ei. Rămase preț de câteva minute la picioarele gropii lui Ramón și, ca de obicei, încercă să înțeleagă care fusese rolul lui în ceea ce pentru ea era acum ziua răzbunării. Dar, ca de obicei, acesta îi rămase învăluit în mister. Într-un fel sau altul, îngerii își întinseseră aripa asupra lui, iar el își împlinise destinul. María îi cinstea memoria așa cum o cinstea și pe cea a lui Alejandro de Meléndez y Ruiz. Șopti o rugăciune pentru fiul său, apoi ieși din cimitir. Mai avea atâta treabă de făcut.

Traversă încet și greoi satul, simțind la fiecare pas povara anilor. Se opri încă o dată în Piață, în parte pentru a se odihni, în parte pentru a mai spune o rugăciune, pentru Don Roberto. Apoi, ceva mai odihnită, o porni mai departe.

Coti pe Hacienda Drive, bucurându-se că astăzi n-o să mai trebuiască să urce până în capăt. Hacienda era din nou goală; nu se mai ducea acolo decât o dată pe săptămână, ca să șteargă praful de

pe podelele de stejar lustruit și de pe ornamentele de fier forjat. Mobila dispăruse, dar nu-i simțea lipsa. Cu ochii minții o vedea tot așa cum fusese. Nălucile ei erau încă aici. Știa că li se va alătura în curând și că, deși trupul îi va zăcea în cimitir, spiritul ei se va întoarce la hacienda, acolo unde fusese dintotdeauna casa ei.

Astăzi însă nu mergea la hacienda. Astăzi se va duce la una din celelalte case – aceea unde murise Alejandro – ca să discute cu noii proprietari.

Sosiseră în La Paloma abia cu o săptămână în urmă și auzise că aveau nevoie de menajeră.

Ajunse la ultima curbă înainte de a putea vedea casa și se opri să-și tragă răsuflarea. Apoi își continuă drumul și, o clipă mai târziu, casa îi apăru în fața ochilor.

Era așa cum trebuia să fie. De-a lungul zidului, așezate frumos între plăcile decorative, erau tulpini mici de iederă, agățate pe spaliere. Cel puțin pe-afară, casa arăta așa cum arătase în urmă cu o sută de ani.

María intră pe poartă, traversă mica terasă și bătu la ușă. Așteptă. Pe când se pregătea să bată din nou, ușa se deschise și în prag apăru o femeie. Blondă, cu ochi albaștri, strălucitori, și cu un chip zâmbitor.

O femeie gringo.

— Doamna Torres? întrebă ea, iar María dădu din cap. Mă bucur să vă cunosc. Eu sunt Donna Ruiz.

María simți cum i se înmoaie genunchii și inima i se oprește. Întinse o mână și se ținu de tocul ușii.

— Ruiz… șopti ea. No es posible…

Zâmbetul femeii se lărgi.

— Da, spuse ea. Știu că nu arăt ca o Ruiz. Și nici nu sunt. Până să mă mărit cu Paul eram o Riley.

O luă pe María de braț și o conduse în casă, închizând ușa în urma ei. O clipă mai târziu erau în living.

— Nu-i așa că e minunat? Paul zice că e exact casa pe care și-a dorit-o dintotdeauna și că e autentică. El zice că trebuie să aibă o sută de ani.

— Mai mult, răspunse María încet, cu ochii la căminul în fața căruia murise Alejandro, nu cu mult timp în urmă. A fost construită pentru unul dintre vechili.

Donna Ruiz se arătă mirată.

— Vechili?

— De la hacienda, înainte… înainte să vină los americanos.

— Ce interesant, răspunse Donna. Se vede că știți bine casa.

— Sí, am lucrat pentru Señora Lonsdale.

Zâmbetul pieri de pe fața Donnei.

— Ah, n-am știut… Poate ați prefera să nu mai lucrați aici.

María negă din cap.

— Nu-i nimic. Am lucrat aici înainte. Voi mai lucra aici în viitor. Și, într-o zi, mă voi întoarce la hacienda.

Zâmbetul de pe chipul Donnei dispăru cu totul. Dădu trist din cap.

— Trebuie să fi fost groaznic. Bietul băiat. Parcă era mai bine dacă murea în accident, nu? Să treci prin tot ce a trecut el și să sfârșești…

Vocea i se stinse. Inspiră adânc și se ridică.

— Ei. Haideți să mergem să vă arăt ce vreau să faceți.

María se ridică în picioare și o urmă în liniște pe Donna Ruiz prin încăperile de la parter, întrebându-se de ce întotdeauna femeile gringo presupuneau că ea nu vedea și singură ce era de făcut într-o casă. Aveau impresia că ea nu făcea curățenie la ea acasă? Sau că era pur și simplu proastă?

Camerele erau toate așa cum fuseseră ultima dată când fusese aici, iar Señora Ruiz voia aceleași lucruri ca și Señora Lonsdale.

Cele trebuincioase curățeniei erau acolo unde fuseseră dintotdeauna, ca și aspiratorul, cârpele de praf și măturile.

Bineînțeles, totul i se explică din nou, amănunțit, ca și cum nu ar fi auzit toate detaliile de o sută de ori până acum, ca și cum nu ar fi știut totul cu mult înainte ca femeile acestea să se fi născut măcar.

În fine, urcară la etaj și Donna Ruiz îi arătă toate camerele pe care María le cunoștea deja. Ajunseră și la cea din capătul culoarului, camera lui Alejandro. Se opriră și Donna Ruiz bătu la ușă.

— Da, strigă o voce dinăuntru, intră, mamă.

Donna Ruiz deschise ușa și María aruncă o privire înăuntru. Mobila era încă acolo: patul și biroul lui Alejandro, rafturile de cărți și covorul, toate așa cum fuseseră la plecarea familiei Lonsdale.

Așezat la birou, aplecat asupra unei machete de avion, era un băiețel de vreo treisprezece ani. Îi zâmbi mamei, apoi, văzând că nu era singură, se ridică în picioare.

— Dumneavoastră sunteți menajera? întrebă el.

María dădu din cap, studiindu-l cu ochii ei bătrâni. Avea ochi de culoare închisă, iar părul aproape negru îi era des și cârlionțat.

— Cómo se llama? îl întrebă ea.

— Roberto, răspunse copilul. Dar toată lumea îmi spune Bobby.

— Roberto, spuse María, a cărei inimă începuse din nou să bată foarte repede. E un nume frumos.

— Și e mort după istorie, adăugă Donna Ruiz.

Se întoarse către fiul ei.

— María pare să știe totul despre casă și despre oraș. Pun pariu că, dacă o rogi, o să-ti spună tot ce s-a întâmplat vreodată aici.

Bobby Ruiz își întoarse nerăbdător ochii spre María.

— Serios? Chiar știți totul despre oraș?

După ce șovăi puțin, femeia spuse:

— Sí, știu toate poveștile și o să ți le spun într-o bună zi.

Îi zâmbi blând.

— O să ți le spun, iar tu o să le înțelegi. Pe toate. Și, într-o bună zi, o să locuiești la hacienda. Ți-ar plăcea?

Ochii copilului sclipiră.

— Da, mi-ar plăcea foarte mult.

— Atunci o să te duc acolo îi spuse María. O să te duc acolo și, într-o zi, o să fie a ta.

În clipa următoare, María dispăru, iar Bobby Ruiz rămase singur în încăpere. Se așeză pe pat și se întinse cu fața în sus și cu ochii în tavan, dar fără să vadă nimic. Ascultă, în schimb, sunetele pe care le auzea în minte, șoaptele în spaniolă pe care le tot percepea încă de când intrase pentru prima oară în camera aceasta. Acum, după ce vorbise cu María Torres, le înțelegea.

Știa că, în curând, crimele aveau să înceapă din nou…

Sfârșit

virtual-project.eu